

Carol Lilja

**Boneyard 1 –
Flykten från Stuttgart
-Author's Edition**

PROVLÄSNING

E-bokens ISBN: 9789-98299007

Tryckt ISBN: 9781521407509

Publicerad av Carol Lilja

Alla rättigheter förbehålles © 2019 Carol Lilja

All rights reserved World wide© 2019 Carol Lilja

Carol Lilja

Boneyard 1 – Flykten från Stuttgart

**© 2016-2019 Carol Lilja,
All rights reserved**

* * *

FEMTE UPPLAGAN

**Boken är omarbetad September 2019,
Med kapitelflyttningar, delvis nytt
utökat och faktagranskat innehåll.**

* * *

Utgivet i Boneyardserien:

Boneyard 1: Flykten från Stuttgart

Boneyard 2: Från Sverige till Helvetet på Jorden.

Boneyard 3: Nu är det Allvar, Boney

Boneyard 4/1: No More Mercy-Del 1 gå mot ljudet av striderna

Boneyard 4/2: No More Mercy-Del 2 Den ofrivilliga exilen i Sverige.

Boneyard 5: Vara, staden slog tillbaka

Boneyard 6: Smugglar-Ohlsson.

Boneyard 7: Exit out- Alaska Next

Boneyard 8: Tillbaka till Hajjis bakgård

Boneyard 9: Highlife i Washington

Hela Boneyardserien finns som Epub, MOBI och Paperback eller Print on Demand som det kallas med en svensk terminologi.

Förlagets Hemsida:

www.warriorpublisher.com

Alla böcker kan köpas i tryck via

www.amazon.com

SEMPER MILES

**DEDIKERAD TILL ALLA FÖRKÄMPAR
FÖR ALLAS LIKA VÄRDE OCH DEM
KRIGSVETERANER SOM STRIDIT FÖR
VÅR DEMOKRATIS SEGER ÖVER DIKTATUREN**

**From the Halls of Montezuma,
To the shores of Tripoli;
We fight our country's battles
In the air, on land, and sea;
First to fight for right and freedom
And to keep our honor clean:
We are proud to claim the title Of
United States Marine.**

**Our flag's unfurled to every breeze
From dawn to setting sun;
We have fought in every clime and place
Where we could take a gun;
In the snow of far-off Northern lands
And in sunny tropic scenes;
You will find us always on the job
The United States Marines.**

**Here's health to you and to our Corps
Which we are proud to serve;
In many a strife we've fought for life
And never lost our nerve;
If the Army and the Navy
Ever look on Heaven's scenes;
They will find the streets are guarded
By The United States Marines.**

FÖRORD:

Tidpunkten för den här historien, de allra mörkaste årtiondena under 1900-talet, de enväldiga diktatorernas årtionden. Vår berättelse börjar i Stuttgart Fredagen 3 mars 1933, för någonstans har allt sin början. Nationalsocialisterna under ledning av deras Führer Adolf Hitler (eller nazister, om det ordet föredras, men som blev vanligare i bruk efter 1942) skränar på gatorna och sjunger "Judeblod skall flyta" och andra antisemitiska nidvisor. Repressionen mot Judar och oliktankande är hård, och ett människoliv är väldigt billigt.

Familjen Gorenwitz tvingas till en flykt hals över huvud ut ur Tyskland, med mål om att skapa sig en ny framtid i Sverige undan Nazisterna, vilket inte är helt problemfritt. En stark och i många delar sann tidsskildring från en av de allra mörkaste perioderna under 1900-talet. Berättelsen går in i den vanliga medborgarens liv. De tillkortakommanden och annat som den politik som NSDAP drev och genomförde och den starka repressionen av oliktankande och dissidenter. Det här är även den vanliga medborgarens Historia under dessa år, år av umbäranden, offervilja och viljan av att överleva.

I Sovjetunionen är repressionen lika brutal under ledningen av den grymma och skoningslösa, och lika oberäkneliga Josef Stalin. Två brutala diktatorer som redan under sin livstid gör sin bemärkta för ett brutalt skräckvälde. Som för all framtid skriver in sig historien

som två av de grymmaste, mest skoningslösa mördarna som någonsin levte. Män med miljontals människors blod på händerna. I Spanien smider General Francisco Franco sina planer om hans envælde över Spanien, i Italien styr Benito Mussolini med järnhand. Kort sagt terrorns årtionden i Europa. Detta är Demokratins bittra strid mot dessa antidemokratiska krafter i Europa.

Delvis en alternativ Judisk berättelse, alla judar var inte "offerlamm", de gjorde aktivt motstånd. Detta här är även deras historia. En ärlig och rak historia om antisemitism, främlingsfientlighet, åsiktsförtryck, när den var som mest "politiskt korrekt" och hur det färgade samhället. Helt osminkat, utan att dra ifrån eller lägga till.

* * *

På en helt annan plats, samma tid i Sverige, i Värmland bor Evald, med fru och ungar, med mycket nationalsocialister i krokarna. Kanske inte världens laglydigaste människa, och gift med en halvjudinna, kort sagt. Ett väldigt opassande läge. Det vore en grav överdrift att påstå att Evald eller någon i familjen uppskattar nationalsocialisterna i bygden. Och det problem WW2 gav befolkningen, genom ransonering, och så vidare. Vissa verkliga, nu levande eller avlidna, personer finns med i berättelsen, men där namn, plats, och så vidare bytts ut. Människor som upplevt det värsta en människa kan uppleva, se eller tvingas göra mot en annan människa. Människor med minnen dem aldrig kan dela med sig av. För att citera en av dessa människor:

"Man kan inte förstå, eller ta till sig, det om man inte självt upplevt det. vår dåvarande verklighet, det har påverkat oss för all framtid. Du skulle ha fått ett nervsammanbrott."

Texten är baserad på historiskt korrekta fakta tidsmässigt. De faktiska historiska kontaktytorna, de politiska besluten, vissa nyckelindivider i handlingen, har hänt, har levt, och lämnat ett historiskt avtryck. En fullt möjlig, men delvis fiktiv, handling när det begav sig. Karaktärerna må vara påhittad, men inte det grundläggande historiska förloppet, Handlingen är nogt invävd in i i 1930-50 talets blodiga historia...

Välkommen in historien....

En varning är på sin plats för i vissa delar mycket grafiskt våldsamma avsnitt i vissa kapitel. En viss del av action har naturligtvis smugit in, men inte mer än att det kunnat ske i verkligheten. En tid präglad av våld, öppen rasism och förföljelse av oliktankande. En tid vi **ALDRIG NÅGONSIN FÅR GLÖMMA.**

Notering: Ett uttryck som ofta förekommer fram till och med 1945 är "mischlinge"[*Ungefär "blandras"*], ett uttryck som Nazisterna använde för Tyska halvjudar och sedan allt eftersom tiden gick spillde över på "raselement" som inte ansågs vara Arier, inkluderat heljudar. Och som Mischlinge var man ett öppet mål för trakasserier och att bli mördad.

Kopplingen till modern tid är skrämmande, i mer än ett avseende. Dessa tankar lever i högsta välmåga i vårt samhälle, och som från och till sticker upp sitt fula tryne ur historiens djup. Vår tids debatt mot SD

(Sverigedemokraterna) [*I den fortsatta texten i romanen åsyftas SD med Sicherheitsdienst, SS Säkerhetstjänst. Förf. notering*] och andra olika grad rasistiska organisationer och politiska partier, världen över, 2019  r slående, när kommer till dessa nazistiska ideologier.

H gerextremismen frodas i Europa, Gyllene gryning i Grekland, Jobbik i Ungern, Ku Klux Klan och andra White supremacy-rörelser i USA, och så vidare. med politiker som Donald Trump som öppet spelar på dem rasistiska strängarna. Boken kan ses som ett varningsflagg vad som väntar om vi inte tar SD och de andra rasistiska organisationerna på allvar och inser vad de kan ställa till med. Namn, platser, länder, egalt, men resultatet blir den samma, rasism och förföljelser. Och därmed tar de VIKTIGA beslut som g r att det INTE kan upprepas. Kommunismen föll på det egna greppet i mångt och mycket, men kan trots det inte räknas bort, med skurkstater Nordkorea, Folkrepubliken Kina, med flera.

**GLÖM ALDRIG DETTA:
DEMOKRATIN MÅSTE, OCH SKALL
FÖRSVARAS 24/7. FÖR ATT
SKYDDAS FRÅN DE KRAFTER
SOM VILL FÖRGÖRA DEN.**

Terror och folkmord samt diktaturer känner ingen religion, politisk åsikt eller etnicitet, men kan, och tar, sin "klädsel" i dessa "kostymer", för att "legitimera" deras sak som de vill med tvång påtvinga befolkningen. Det som beskrivs i boken är blott en mansålder tillbaka i tiden. L t inte dessa historiens misstag återkomma. OAVSETT UNDER VILKEN PARTIFÄRG, RELIGION, ELLER ETNISKA FÖRTECKEN DETTA UTSPELAS SIG.

**LÅT ALDRIG DESSA SCENER FÅ
ÅTERUPPREPAS!!!!!!**

**För den som undrar över bokstaveringen efter
kapitelnummer
i block 1 och 2 så är det amerikanska försvarets
bokstavering under WW2....
Block 3 har bokstavering efter 1952 års nya bokstavering
som används än idag av amerikanska försvaret.**

PROVLÄSNING

BLOCK 1:

WOLFGANG

PROVLÄSNING

Kapitel 1:

Adjö, Tyskland

Fredagen den 3 mars 1933, Rosenbergstrasse 8, Stuttgart,
Tyskland, klockan 07:35.

Riksdagsbranden den olycksaliga måndagen 27 februari
hade knappast gjort livet lättare för judarna på något vis. Att
det skulle varit den där stenorkade van der Lubbe? Det köpte

han bara inte, inte en chans, men kommunist och jude. Så långt var sant. Jo men visst, så passande, en perfekt offerkofta för nationalsocialisterna, som snabbt utnyttjades.

Rena oturen att van der Lubbe skulle gå in i riksdagshuset, just då. Att det var en svagsint typ som passade alldeles precis in i nationalsocialisternas okända planer, ett riktigt måndagsexemplar mentalt. Såg ut därefter. Rena oturen som sagt, men som utnyttjades skoningslöst av nationalsocialisterna till att gå på andra judar. En skenrättegång bara för att få en syndabock att skylla på, liksom. Tillfället ger tjuven som det brukar heta. Och nej.

Situationen gynnade inte judarna i allmänhet precis, det var nog mer judarnas Pandoras ask som poppade upp vidöppen och som sket i vem den träffade med sitt gift. Wolfgang hade sina tankar om det hela och insåg genast att det var nationalsocialisterna själva som tuttat på och använder Van Der Lubbe som en offerlamm för deras illdåd.

Hitlers kriminella pack var oerhört snabba med att utnyttja läget, vad vore annat. Mycket kunde man säga om Hitler med sällskap, på intelligensnivån var det knappast några dunungar att bemöta. De var inte dumma i huvudet, bortsett Göring själv möjligtvis. Den sistnämnde var allmänt känd som ett stolpskott i huvudet, men våga uttrycka det öppet var nog inte jordens smartaste handling.

Unge Herr Wolfgang Gorenwitz satt vid sitt köksbord i Stuttgart och drack morgonkaffet och läste tidningen, i vanlig ordning. Hur mycket det nu kunde vara ordning i en tillvaro när man fick vara beredd ständigt att fly, igen! Rubrikerna i tidningen som fick honom att må illa, redan innan han öppnat tidningen. De fanns som vanligt redan på första sidan, redan i rubrikerna. Inget som direkt var oväntat, inte med tanke på Hitlers framgångar politiskt.

Solen strilade ner mot den vita köksduken med tunna, blå kantränder, den borde ha tvättats onekligen, en del kaffe, och

matfläckar, gjorde sig påminda. Det var väl det som var lite positivt med den dagen. Att det inte regnade i alla fall. Det var det lilla som gjorde det värt att kämpa, än hade Wolfgang inte tappat hoppet fullt ut, men det var bra nära. Häcklandet och förföljelsen mot judarna var garanterat inte osynligt, det hörde till vardagen. Jude hit, Jude dit, alltid ett fult ord tillkopplat, det hade gått i slentrian.

Nog hade de redan efter någon månad hunnit hitta på skit, i den förra lägenheten hade SA-männen krossat samtliga fönster i och varit nära att skada Ilse med en sten. Ilse flydde ut ur lägenheten illa kvickt, in till en granne. Det här var tredje lägenheten på den här korta tiden de fått flytta till. Kaffelukten pyrde lätt ut ur kaffekannan och förgyllde lukten i det gamla köket. Ljusgröna, ett av de absolut fulaste färger han sett på länge, köksluckor på en annars vitmålad skåpstomme, slitet, otroligt slitet.

Å andra sidan, kom SA-männen in så var det renovering lik förbannat. Då kvittade det om de hade varit i bladguld liksom. SA-männen var enbart våldsverkare i Hitlers koppel. Hjärndöda hantlangare som gjorde som ledningen sa, hur skitigt det sedan än var.

Kaffeporslinet var inte heller det finaste, säkert mer än 20-30 år gammalt, lätt kantstött, men det fungerade. Just nu kändes det knappast motiverat med att köpa nytt porslin precis. Ilse slängde en blå och vit kaffekopp där örat gick av i sophinken, för att sedan skicka av det där gamla brödet efter den som sällskap. Sedan fortsatte hon bara med kösarbetet. Blev väl att besöka den lokala loppmarknaden igen, där fanns allt, inkluderat möbler och stora åbäken till skåp. Lördag klockan 10, då öppnade de sina dörrar igen. Folk köpte och sålde, bara för att få det till att gå ihop, det var allmänt knapert.

Ingen visste när det blev ett nytt uppbrott igen, ett nytt ställe, eller helt enkelt en flykt. när skulle dem här fönsterrutorna ligga krossade på golvet? Trots tredje våningen. SA-männen

hade fått pistoler nu så det skulle vara mycket enkelt för dem. Familjen Knauber på övervåningen hade redan emigrerat, till USA. De hade sålt allt och bara flytt, judar de med. Många med insikt i Nationalsocialisternas politiska agenda hade redan emigrerat utomlands, rent preventivt. Både judar som så kallade Arier.

Kalla det flykt, egentligen. Politiskt opålitliga som NSDAP visst kallade dem, Socialdemokrater, kommunister, och så vidare. Det gemensamma var att misstron mot Hitler var monumental. Inte för att Wolfgang eller Ilse heller hade någon större tilltro till den mannen. Snarare tvärtom, det var mer fruktan över den nu styrande regimen. Stora tillgångar hade förts ut ur landet genom det.

Än kunde inte nationalsocialisterna stoppa kapitalflykten som det verkade. Det skulle garanterat sättas P för det, från Herr Hitlers sida, men än hade de inte kommit på hur. Mängder med tillgångar skulle hinna försvinna utomlands och ägarna med dem. Lagen medgav omfattande fiffel och båg. Men det var brådskande, alla visste att det skulle bli stoppat. Den tyska ekonomin blödde bokstavligen. Omfattande belopp försvann. Det visste alla.

Den här lägenheten var för en gång skull hygglig i skicket, inte som den gamla, som var ett råtthål. Likaså var hans jobb ständigt i fara, hoten om att bli avskedad hade redan kommit. Kort sagt så var det knappast en sinekur att vara jude i Tyskland. Inte för att socialistiska individer politiskt hade det nämnvärt lättare. Det fanns fler som låg pyrt till, som homosexuella, och så vidare, zigenare, och många fler.

Det gällde i sanning att passa tungan så man inte råkade illa ut. "Råka illa ut" var allt från verbala trakasserier till att bli mördad. Allt beroende på "graden av förnedring av nationalsocialisterna drabbades av". En lokal liten bar som varit de homosexuellas vanliga träffpunkt på Schlosstrasse var

bara tre veckor sedan, Lördagen den 18 februari, klockan 19 som det sports. Det var då det, inte längre.

Ännu ett offer för en räd, en hopar med SA-män som nära nog rev stället till träflis. Ett tjugotal misshandlade, så svårt att de hade hamnat på sjukhus. Lätta offer som inte kunde försvara sig, i typisk SA-stil. Bara en av attackerna mot de grupper som NSDAP tydligen utsett till lovliga mål. Sedan dess hade stället hållit stängt för gästerna, knappast oväntat. Ett enda stort "Einritt Verboten" hängde i praktiken över dörren på en "osynlig skylt", som trots sin frånvaro var i högsta grad uppenbar.

[*"Einritt Verboten":*

"Tillträde förbjudet"]

Den skrek ut sin närvaro, trots dess frånvaro, att bara se den totalt förstörda restaurangen och baren gav en markering. Det var underförstått av alla, inklusive ägaren. Ägaren låg för övrigt på sjukhus med multipla skador efter att nationalsocialisterna slagit ner honom med en barstol. Och sedan brutalt misshandlat honom, med olika tillhuggen. Någon homosexuell blev visst mördad i den härvan,

Folk vågade inte prata öppet, fruktan för regimen hade redan börjat sprida sig. Medlemmarna i Partiet gynnades så fort det var något på gång. Och medlemskaderen var utbredd över samhällets alla skikt, så långt var klart, rik som fattig. Wolfgang kunde inte säga annat än att Adolf Hitler var en gudabenådad retoriker som verkligen hade talets gåva. Det kunde ingen ta ifrån den förbannade ärkeskurken.

Inte heller hans strategi att knäcka upp demokratin inifrån. Där hade han i sanning lyckats, den unga demokratin hade inte haft en chans, inte mot den här sluga DIKTATORN. Adolf Hitler hade jobbat målmedvetet i årtal för det här målet, och till slut lyckats. Hans doktrin och budskap hade verkligen fått ett genomslag i samtliga samhällskretsar, tidningsredaktioner

inte undantagna. Men det var viktigt känna fiendens tankevärld, och därför läste han den förbannade tidningen.

Hur mycket som nu var sanning i den texten vill säga, det kunde inte vara så värst många ord. Eller vad som var propaganda, det var nog 99 procent av texten. Det fanns inte mycket annat att läsa heller för övrigt. Inte så många att välja på så att säga, nationalsocialisterna hade i praktiken redan kväst den fria pressen.

Så man något opassande så kunde det bli ett mindre bra efterspel man inte önskade. en bra markör varåt det lutade var Das Schwarze Korps, SS egna blaska, som kom ut en gång i veckan och pyrdde över av hat. Antisemitism, anti- än det och det andra. En SS-man hade förklarat vad blaskan egentligen var till för: Att bevaka den politiska hälsan i den etniska tyska folkkroppen. Och om det "uppkom minsta lilla sjukdom eller bacill" så var deras jobb att avlägsna det med varje till buds stående medel.

Att tidningen var menad att påminna om "tyska folkets mentala renhet". Vad det innebar i klartext behövde inte Wolfgang fundera många sekunder på. det betydde i klartext att hade man avvikande åsikter så var det garanterat läge att hålla käften, tills man fick tillfälle att försvinna från Tyskland.

Oppositionella åsikter var knappast populärt att uttrycka bland nationalsocialister, eller så de hörde det, med följd att det kunde ge efterverkningar. Hotell Siber var knappast den mest frivilligt besökta adressen i Stuttgart. Gestapos tillhåll. Den resan kunde sluta mycket trist på annat håll. T.ex. något koncentrationsläger.

PROVLÄSNING

De underjordiska informationskällorna var tämligen olämpligt att läsa för ofta, även om Wolfgang väl kände till var och hur han skulle få tag på det. Visserligen nyttigt att få reda på sanningen emellanåt. Det var inte så speciellt svårt, rätt kontakter och det brukade bli lätt att lösa. Inte var det dyrt heller, småmynt, eller så kom det mun mot mun.

Det som hindrade honom var bland annat det utbredda angiveriet där folk anmälde folk lite hur som helst. Minsta lilla och Fel Folk kunde stå utanför dörren, Gestapo samt Kripo var redan en maktfaktor man absolut inte kunde bortse ifrån. Kom det packet var det väldigt illa.

[Kripo:

Kriminalpolizei, kriminalpolisen, jobbade ofta tillsammans med Gestapo]

Ledda av den förbannade mänskliga spärrballongen Herman Göring. Det feta svinet utan medfödd hjärna, mer en jättestor samling nationalsocialistiska floskler i skallen. En dödlig kombination att utmana. Många av SS-männen var långt skarpare i hjärnan än dess högsta chef. SS-män som förstod sin chans att avancera uppåt i organisationen, genom att agera på rätt sätt. Rätt sätt var att ta rätt judar, socialdemokrater,

homosexuella, eller för all del, kommunister, rätt präster var en högoddsare med.

Kom de på besök så fick man mycket problem väldigt snabbt, då fick man sig en tur till Gestapos kontor och det var adress man helst undvek om livet var kärt. Ett besök i deras ökända källare uppskattades inte nämnvärt, det hade en benägenhet att bli både plågsamt och långvarigt besök. ”Eget rum utan egen nyckel och mycket stryk”, som det kallades illvilligt i folkmun. En åsikt man noga passade sig för att uttrycka utanför de kretsar man litade på.

Tidningarna var en spegel av det vanliga samhället, med andra ord: Rubriker som orerar över judehat, rashets och allt annat som hör grov rasism till, blandat med annat lika vidrigt. Direkt dikterat av NSDAP, bara namnet under som skrivit det skiljde. Det var en skrämmande läsning på ett sätt, ren och skär propaganda i flertalet fall. Det med källkritisk tänkande var det mycket klent med.

Det som levererades till tidningen trycktes, tack och Amen därtill. Redaktörernas hälsa mådde nog bäst på det, där var det Göbbels som bestämde fullt ut.

Att protestera emot det var föga lönsamt. Att få några SA-män på besök som sa: *”Du trycker vad vi skickar till dig, annars.....”* Var inte direkt hälsosamt att bryta emot. Man gjorde som NSDAP beordrade, annars.....

Nationalsocialisterna hade redan stängt den vänstertidning han gärna läste tidigare. Redan 1931, och tvingat dem att slå igen. Efter att de halvt slagit ihjäl chefredaktören och totalförstörde redaktionen samt misshandlade de som jobbade på redaktionen svårt.

Sedan dess hade den tidningen slutat komma ut. Innehållet i artiklarna är inte mildare i tonen. De var genomsyrade av antisemitism och andra främlingsfientliga yttringar, signaler som var öppet antisemitiska. Han trodde oavsett inte på ett enda ord i tidningen längre, de var lögn från första sidan till

sista. Något som knappast bådade gott för Wolfgang och hans hustru eller deras framtida säkerhet. Det var allt annat än säkert i Tyskland för släkten Gorenwitz i Tyskland.

Åtskilliga medlemmar i familjen kände en viss oro. Men trodde att det skulle lösa sig. Inte en chans, om man var klassad som Mischlinge, om man frågade Wolfgang, än mindre farbror Gert. Hela släkten Gorenwitz var klassade som Mischlinge eller 1/1. Det de bevittnade vara enbart lugnet före stormen. Det låg åtskilligt i framtiden som både Wolfgang och Gert fruktade skulle bli sådana förföljelser så allt tidigare i historien skulle blekna i jämförelse. Hur illa, det vågade inte herrarna ens våga tänka på. Även om Gert hade sina välgrundade farhågor.

Det brann redan i lite hus här och var, liksom att folk dog utan naturlig dödsorsak. Lite väl samordnat för att vara "trevligt". Adolf Hitler själv sa inte mycket själv i den riktningen. Det var han för klipsk i skallen för att erkänna öppet, men SA:s framfart var garanterat sanktionerat uppifrån. Idioterna inom SA gjorde ingenting utan att dem fått order på det. Det var de för dumma i huvudet till, lågutbildat, frustrerat pöbel som svalt Hitlers lögner med hull och hår. IQ mjölsäck.

Något som mer än en gång fått Wolfgang att fundera på att lämna Tyskland, innan det var försent. Det lilla hoppet som fanns dog i och med att en SA-man hade satt nackskott på en arbetskamrat till honom, på öppen gata för att han hade vägrat en Hitlerhälsning. Att dra medan man fortfarande kunde.

Ingen visste när den bindgalna korpralen satte stopp för det. På ena eller andra sättet. Det var dags att dra, och det snabbt. Han hade kapital att sticka, även om det knappast såg så ut, med där råtthållet de bodde i.

Åtta års(!) hyra inbetalt i förskott, bara för att hyresvärden, Herr Max Peiltz skulle tiga om deras hemvist. Herr Peiltz var fullt medveten om att de kunde få orsak att försvinna snabbt.

och därför komprimerats på förhand. Herr Peiltz skulle inte behöva bli lidande av en förstörd lägenhet. Att han skulle spela trumpeten i det läget var bara att acceptera, det hörde till spelet.

Dörren var naturligtvis falskskyltad, G Hüber, och all eventuell post kom via en care of-adress under namnet Hans Treue. Falskt ID-kort fanns under det namnet med, om det behövdes. Här fungerade inga offentliga adresser eller namn.

SS hade visat intresse för honom tidigare, och rivningskåken i Bochum var tydligen under ständig bevakning. Lycka till, där hittade de inget, ack vad besvikna de skulle bli när de väl "bröt sig in där". Adressen hade funnits i 4 månader nu och hade hållit så långt. Var man välbärgad eller hade välbärgad släkt så gjorde man klokt i att dölja förmögenheten väldigt nog.

Den kunde lätt försvinna om man hade otur, fel svar och det var sex fot under. Denna Hitler som Wolfgang inte hade något annat än en bitter avsmak inför. Samtidigt så var han direkt rädd för honom och hans anhang, en rädsla det fann verkligt fog för. NSDAP var inte att leka med, det var en reell maktfaktor man fick ta hänsyn till.

[**NSDAP:**

Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, Det tyska Nationalsocialistiska arbetarepartiet]

SA och SS hade i stort sett fri lejd att göra vad de än ville mot oppositionella och framförallt judarna. Han visste minst 25-30 andra judar och judiska familjer som dolde adressen var de befann sig. Och orsaker fanns det tusentals av. Orsak nr 1: Judehatet var närmast sanktionerat och en helt accepterad åsikt. Den snarare underblåstes via Partiet för att bli ännu värre. I Wolfgangs värld var Hitler bara en förbannad och uselt unken och lika skitig antisemit som knappast tillförde världen något gott, som dock hade förbannat mycket att säga till om. För mycket för att det skulle vara hälsosamt för Wolfgang.

Hans 19 år skulle inte bli fler om fel SA-män kom i hans väg eller om han sa fel saker när fel personer lyssnade. Wolfgang hade alla skäl att oroa sig om hans och Ilses säkerhet, han lade ifrån sig tidningen på köksbordet med en djup avsmak. Den tidningen läste man i små doser åt gången för att inte bli spyfärdig. Samtidigt så var det ganska klart att hur motbjudande de än var så var det en maktfaktor som inte gick att bortse ifrån, långt ifrån. En mycket oroande sådan. Likaså att det barkade rätt åt helvete på ren tyska med Tyskland.

Det fanns goda orsaker att knipa igen om privata, avvikande, åsikter allmänt om man ville överleva. Det gällde för övrigt inte bara honom som jude. Även ”folktyskar” hade orsak att inte prata för öppet. Det kunde mycket lätt sluta med ett mord om nationalsocialister med sina underhuggare kom på besök. Ett människoliv var mycket billigt i deras värld. I nivå med något skadedjur ungefär.

Något som effektivt tystade även så kallade folktyskar. Fel uttryck och den ”titeln” försvann som en avlöning, Dachau nästa, och det var en garanterat smärtsam upplevelse. OM man överlevde det. NSDAP var en stark och skoningslös motståndare att komma på kant med, och han och Ilse var väl på kant med det patrasket 24/7.

”De där förbaskade NSDAP blir min död en vacker dag, må Djävulen Självt hämta dem! Genast!” morrar han surt. Han blänger surt på tidningen. Hans hustru Ilse Gorenwitz vänder sig om där hon står och diskar och tittar på Wolfgang med en bitter min.

”Älskling, den där Hitler kan inte ha alla hästarna hemma, vad vill han nå egentligen? Att han hatar oss har jag förstått, men vad tror han sig vinna på det? Jag bara frågar.” undrar hon irriterat. Wolfgang tittar upp med trött blick från köksbordet på Ilse och ler snett.

”Får han som han vill så är vi snart väldigt döda. NSDAP är mycket starkt, Ilse, och inte ens arier går säkra för deras

hejdugar, än mindre vi, vi är Mischlinge eller till och med 1/1:or, och därmed så kommer vi få ta smällar. Underskatta dem inte. Tro inte på släktingarnas amsagor. Det här kommer inte att gå över av sig självt. Det här måste slås ner med våld.” sa Wolfgang. Han log upp buttert. Ilse såg på honom med en besk blick, det där var inget kallprat.

”Fel åsikt och du har de där nötterna på dörren, det vet du lika bra som jag. Sedan kvittar det om du är jude eller arier, eller för den delen tillhöra någon av de andra drabbade grupperna. Vi måste komma oss härifrån, och det snabbt. Innan Hitler hittar på ännu mer djävulskap, eller kanske till och med mördar oss. Jag har läst den djävulens böcker, det är ingen vacker bild som växer fram. Ta det inte för svammel, även om många tar det för svammel och Rappakalja. Det ligger mer substans i det svamlet än folk vill se. Det gäller bara att se det. Ingen vet vad den fördömda slaktaren har i bakhuvudet i beredskap. men ta för givet att det inte gynnar oss.” sa Wolfgang ruttet.

”Du säger det, åhå, att jag inte visste det? Ja du.” sa Ilse hånfullt, nog attan menade Wolfgang allvar alltid.

”Det enda jag vet med garanterad säkerhet är att det inte gynnar oss. Och han är inte klar med oss, inte på långa vägar. Det här är bara början. Den mannens säck med djävulskap emot oss är inte ens öppnad ännu.” sa Wolfgang buttert. Ilse såg hånfull ut, här kom det ut i full klartext, utan filtrering. Wolfgang skrädde inte på orden.

”Men Gert då, hans finansiella trixande. Rätt roande egentligen, att han vågar det.” muttrade Ilse buttert.

”Att farbror Gert förskingrar folks pengar helt hejdlöst har med det göra. Han vill inte att nationalsocialisterna skall kunna komma åt hans tillgångar. Ju mindre pengar ju mindre möjligheter att dra igång något krig. Här pratar vi verkligen inte om någon socialism. Här pratar vi om regelrätt diktatur.” svarade Wolfgang kort.

”Fiffel och båg kallar jag det han håller på med, men det har kanske ett syfte. Han har ju sagt att krigsindustrin skall i alla fall inte ha pengarna, och det är allt annat än riskfritt. Så han deltar i det praktiska motståndsarbetet på sitt sätt, genom att förstöra den tyska ekonomin. Han påstår att det kan fördröja kriget, med år. Hoppas det hjälper.” sa Ilse bister. Wolfgang bara nickade kort. Det här samtalet hade varit direkt farligt att i närheten av ”oönskade öron”. ”Oönskade öron” som kvittrade till Gestapo, resten skulle som det hette bli, en annan historia. En betydligt mer våldsam sådan, och väldigt ont i kroppen.

”Ekonomisk krigsföring som Gert kallar det. Han lär inte överleva många sekunder när nationalsocialisterna kommer på honom. Han slåss mot Hitler på hans sätt och åderlåter ekonomin, på det sätt han kan. Pengar och ekonomi är en mycket stark maktfaktor, kan du skaka om den sektorn, så händer det saker. Han kan knäcka företag och försätta dem i konkurs, så det slår i flera led. Sedan när har Gert tänkt i tankar kring risktagning när det kommer till Hitler, med hans dåliga hälsa?” sa Wolfgang kort. Han såg sig ut på gatan av ren slentrian, inget att reagera på direkt. Vädret var hyggligt, solen sken igenom molnen. En och annan bil, mest DKW F1:or rullade puttrande förbi på gatan. Stan hade börjat vakna till liv, som vanligt. En Schupo-bil rullade förbi i all godan ro. **[Schupo: Schutzpolizei, ordningspolisen]**

”Gör hans insats så mycket då? Jag menar på längre sikt” frågade Ilse kort, Wolfgang tittade på henne brett.

”Han är en av de få som verkligen kan skada den tyska ekonomin så det märks av ordentligt. När det här spricker, eller sätts i verket, så kommer åtskilliga rika folktyskar åka på en veritabel praktsmäll. De får gå från hus och hem i värsta fall, det här kommer att ge seismiska vågor i den tyska ekonomin. När hans fondföretag sätts i konkurs underminerar han ekonomin högst märkbart. Det som ligger i gömma

utanför Kornwestheim lär skada staten rejält. Det är som ett storföretags samlade likviditet, nära nog.” sa Wolfgang informativt.

”Och Gert skall ha pengarna till..., vad...?” frågade Ilse misstänksamt.

”Det är sagt i klartext att pengarna skall användas till att rädda det som räddas kan efter att Hitler sparkats av tronen. Skyddas från att stjälas av Hitler och likasinnade skurkar. Utomlands, oåtkomliga från att roffas åt sig av NSDAP. Att göra livet för de överlevande, så bra som möjligt. I ett sargat Tyskland. Tyskland kommer att gå åt helvete, med buller och bång, enligt Gert. Gert sa i klartext häromdagen att de kommer att mörda oss. I ren klartext. Och jag tror honom.” fortsatte Wolfgang. Allmänt uppgivet.

”Hur menar du nu?” frågade Ilse bistert. Det där hade Wolfgang sagt förr.

”Att pogromer i öst tog ihjäl i stort sett alla i vår släktgren i öster för drygt 50 år sedan. Det har folk tydligen glömt, som han uttryckte det, han har inte glömt det i alla fall. Folk har väldigt kort minne enligt honom. Han om någon borde veta hur sådant här fungerar, i detalj. Mycket av tillgångarna han har idag är räddade tillgångar från öst. Som räddats undan kommunismens nationaliseringar. Den förmögenheten är uppbyggd under 85 års tid, och som förs vidare i familjen. Han och Joachim, delade på den, hälften i USA, hälften här. Vi pratar om ofattbart stora belopp, mer än 3 miljarder RM sammanlagt.

[RM:

Reichmarks]

Stalin lär förbanna vår familj med, för att han inte kunde skinna oss. En bra mordisk typ den med. Joachim kommer ursprungligen från St Petersburg, med mellanlandning i Tyskland. Kom 1917, hade ett exklusivt kontor på

Rubensteingatan 17. Flydde undan kommunismen, med kapitalet och allt. Letar du efter en rabiater antikommunist, titta på Joachim, han tål inte det släktet. Nu går historien igen, ännu en gång. Hur många som Hitler kommer att mörda av oss denna gången vet jag inte. Men det kommer inte att vara några få. Det kan bli MÅNGA!" sa han muttrande. Ilse tittade på honom hånfullt.

"Det kan nog vara så ja." sa Ilse förnärmat. Hennes egen släkt var bland de "glömska". hon fortsatte med morgondisken efter frukosten. Den var bara att göra oavsett. Hon tittade ut och folk började sätta sig i rörelse där ute.

"Jag litar på Gert säger, och det han säger ger mig bara ett ord i munnen: Utrotning och Folkmord. Välj själv, i praktiken samma grundbetydelse. Säg vad man vill om Gert, så är han allt annat än tappad bakom en vagn. Säger han det här som han sagt, så har han fog för det. Och det gör mig livrädd." muttrade Wolfgang. Högeligen irriterat.

"Uhum. Det är sant och visst." sa Ilse buttert.

"Ett par släktingar har ju redan dragit till Sverige. Det gjorde de redan 1931, det var på inrådan av Gert. Är man 79 och har hjärtproblem, så är väl Hitlers hejdukar de man fruktar allra minst. Likaså har han sagt att han inte skall ligga i tysk jord, den dag han dör själv. För att inte gynna de här nationalsocialisterna. Och han menar allvar. Han är en krigare, och inget får honom att ändra sig." sa Wolfgang uppriktigt. Ilse tittade på honom och skakade på huvudet.

Gert en krigare, svar ja, en mäktig sådan. En bra skrupellös sådan om så krävdes, och mot nationalsocialister så var han livsfarlig. SA och SS visste aldrig var de hade honom, vilket gjorde dessa Hitlers gangsters nervösa. Och Gert gav dem inget att gå på heller, trots det kompakta hatet mot han närde mot nazismen. Ilse hörde hur det small till inne i skåpet, och en mus hade lagt av sin sista suck i fällan.

Sophinken nästa, inget mer med det, och ladda om. Inte så ofta det small så sent på morgonen, men visst, möss och äldre

hus hörde ihop. Men nu tycktes till och mössen emigrera från landet.

Wolfgang tog sig ett bett i smörgåsen och en sipp kaffe. Hans blå arbetarbyxor var redan bra skitiga så det gjorde inget att han droppade lite kaffe på höger byxben. Den grådarkiga skjortan sa sitt med, att byta om på jobbet var uteslutet. Där var han bara "Judejäveln" i vissas ögon. Vad mer kunde han egentligen förvänta sig? Egentligen ingenting, ingenting annat än att bli drabbad av skit från nationalsocialisterna.

"Jo, nog hatar han nationalsocialisterna alltid, och tycks ha hittat ett väldigt effektivt vapen som biter, deras så älskade pengar. Att försnilla det för dem. Hur länge det nu fungerar, innan de täpper igen läckan. Det kommer inte att ta lång tid." sa Ilse bistert.

"Gert är inte kry längre, och ärligt sagt så tror jag han knappast bryr sig om de kommer på honom. Men, då får vi alldeles förbaskat bråttom härifrån, då är vi några tämligen vidbrända kattungar, om de får tag på oss. Vi måste fundera på att försvinna och det väldigt snabbt. Och allvarligt talat, stoppa fiffler, hur sjutton skulle det gå till? Så korrupt som det är där ute? Hela förbannade samhället är ju beroende av korruptionen. Samhället hade fallit samman om korruptionen försvann, det är ju grundstenen mer eller mindre i samhället. Klartext." sa Wolfgang uppriktigt, Ilse bara skakade på huvudet. Nog var det så alltid, myglet frodades friskt.

"Jag vet, och allt är redan förberett, för som jag tror så kommer vi inte ha så värst många minuter på oss att komma iväg. De där brunklädda idioterna har ju sina lokaler knappt två-tre kilometer härifrån. För bövelen, jag hör de där otygen varenda dag när de skrävar förbi här. Rena svineriet." sa Ilse bistert. Hon tittade ut genom fönstret mot gatan med avsmak. Bara för att se en ung SA-man ur SA klottra "Juden Raus!" på motsatta husfasaden. Det var varken första eller sista gången hon såg det där, där höjdes inga ögonbryn precis. Det var

vardagen mer eller mindre, det skulle vara udda om det inte hade skett. Det skedde dagligen.

[*"Juden Raus!"*:

***"Ut med Judarna!"*]**

Men så länge det stannade vid klotter så var det ovanligt lugnt, deras trakasserier kunde ta sig långt värre former. Det var Hans Bähmer, Franz Bähmers ohängda odåga till grabb som sökt sig till NSDAP och SA. Franz Bähmer, kvarterets värsta fyllo, sågs oftare berusad än nykter på gatorna. Bra snabb på att leta bråk men som sällan stod upp efteråt ifall någon gav svar på tal. Var väl runt de 160 och tjock som en galt, stank alkohol 24/7 mer eller mindre. Så inte undra på att hans son blev en sådan slyngel. Bläcket hann inte torka på Hans Bähmers medlemskort innan han gick med i SA.

Så länge det gavs tillfälle till slagsmål så var den halvkriminella slyngeln förbaskat kvick till att ansluta sig till det lägret. Hans Bähmer älskade att slåss och då var SA ett väldigt passande sällskap. Ilse rös ända in i ryggmärgen och kände killen sedan han gick i kortbyxor, och att han alltid haft väldigt lätt till våld. Inte direkt intelligent heller för den delen, på sin höjd en medelmåtta. Klassad som allmänt mentalt efterbliven av de flesta i grannskapet.

Senast för tre dagar sedan varit inkopierad i en rejäl fight på en av sidogatorna. Där han for huvudlöst på en biff till slagskämpe som sänkte honom grundligt, på gränsen till hjärnskakning. Inte jordens smartaste drag när biffen var huvudet högre och cirka dubbelt upp i kroppsvolym, och det var inte fett. Så utgången var nog rätt given. Det var oklart varför Hans överhuvudetaget utmanade karln. Det kunde igen begripa, troligen för att Hans var ombedd att lämna butiken eller någonting och han kunde inte ta det utan att härskna till. Sedan tog nävarna vid.

En yngre man som nyligen tagit över butiken i närheten, den mer välsorterade specerihandlaren i kvarteret bredvid, Baumanns. Han flyttade hastigt och emigrerade utomlands. Kort sagt: Sålde rubbet och drog, nu var det 500 meter till nästa bättre speceributik, och 2 kilometer till nästa pålitliga affär att handla i.

Gjorde en ordentlig brakförlust men vägde brakförlusten mot att behålla livhanken och livhanken var långt värdefullare. Att halva varulagret var försvunnet när polisen kom till platsen, tja, det tog han med sig som "färdkost". Två lastbilar var borta med.

De hittades en dag senare utbrända 6 mil norr om Stuttgart. Schupo var mindre lycklig men vad kunde de göra? Inte mer än att ta upp och rapporten saken uppåt och sedan lägga det till arkivet. Inte ens Kripo tycktes bry sig. Mutor? De visste inte, men Schupo hade "rymliga fickor", det var välkänt, om man var arier. Var man heljude(1/1)/Mischlinge så var det inte att ens fundera på att kontakta dem. Men korrupta, det var de i allra högsta grad. Alla visste det, och alla som kunde utnyttjade det dessutom.

Wolfgang var en satt och närmast fyrkantig man efter att ha arbetat på byggen och andra kroppsarbeten i hela sitt unga liv, han hade börjat jobba redan som 14-åring. Som budpojke och så vidare, så han kunde stan rätt väl. Det var rätt bra ibland när SA härjade och det gällde att hitta omvägar för att undvika det patrasket.

Runt de 180, med ett rykte som en ilsken slagskämpe som knappast backade för ett råkurr om han kom i trängt läge. Rätt storvuxen, men som gynnade honom i det här läget. han kunde ta för sig. Betydligt större killar hade gått i backen än han själv.

Innan Hitlers maktövertagande utbildad som smed, men nu var förvisad till att vara hantlangare på ett bygge. Det då ägaren blev lite för övertygad nationalsocialist och gått med i

NSDAP, och sparkade honom. På grund av att han just var heljude, så fort Hitler blev kansler, rök jobbet. bara att söka annat jobb, snabbt. Hyllade Hitler i allt, till och med det Hitler tryckte ur sig toaletten var av rent guld nära nog. Hur nu skit kunde vara något bra, att gödsla med möjligtvis.

Inte direkt så att han tillmätt den ägaren av smedjan någon större IQ egentligen. En pompös, lätt "förståndshandikappad" [läs: *dum i huvudet*] småtjock individ med för få hjärnceller sedan födseln, och ännu fler hade han väl supit bort nere i den lokala ölkällaren. Han stank till och med öl på vardagarna, inte alltför sällan bakfull på jobbet. Han kallade det alkoholism och brist på IQ, vilket NSDAP-väljaren tycktes ha allmänt.

Med gesällprovet avklarat så han hade de facto rätt att kalla sig smed, om han hade varit arier ja, nu kom andra saker in och förstörde något otroligt. Han hade troligen konkurrerat ut det fyllet på ingen tid i så fall.

Och nu var han tvungen att gå till jobbet, tack och lov var det inte speciellt långt hemifrån. För han var förpassad till apostlahästarna, glöm allmänna färdmedel. Han var knappast lycklig men farbror Gert som var långt mer välbärgad hade stött honom så han kom på fötter igen. Efter att han fick sparken haft det ena tillfälliga jobbet efter det andra.

Wolfgang hade säkrat maten på bordet, även om det knappast var en lyxmiddag som serverades på matbordet. Det fanns inga vettiga orsaker i världen att avslöja att han dolde undan åtskilliga ekonomiska tillgångar från NSDAP:s giriga och dito skitiga tassar. Hade det förbannade partiet haft en fysisk kropp så hade det stått RM i dess ögon, väldigt klistriga händer, som allt fastnade i.

Wolfgang tittade på klockan, 08:20 på morgonen, och han skulle börja vid niotiden. Det var exakt samma tid som de idioterna till brunskjortor hade något slags morgonmöte, vartenda förbannade morgon, och så här långt hade han

lyckats undvika svinen. Vad sjutton de gjorde på det där mötet visste han inte, och på ett sätt ville han inte veta. Att det berörde hans personliga säkerhet var dock garanterat. Det berörde ALLA judarnas personliga säkerhet. Utan några undantag, så på ett sätt var det rätt bra att veta vad Fan de planerade där borta för djävulskap. Politisk indoktrinering var nog högsta prioritet. Nu var det liksom inte bara att knalla dit och lyssna utan man fick försöka lista ut lite grann via omvägar.

Själv kunde han ta vara på sig, stark som en ox och tålde åtskilligt med stryk innan han vek sig. Innan dess hade de flesta andra fått vika sig, inkluderat SA-männen. Allt för många hade upptäckt hur hårt Wolfgang kunde försvara sig. Eller för den delen trigga igång råkurr, det hade nog skett med. Det så t.o.m. stridslystna SA-män som muckade bråk innan Hitler kom till makten hade backat undan.

Nu var det dock andra tider och slagsmål med SA-män kunde kosta livet, så det var inte så passande alla gånger. Ibland var det bäst att gå undan istället. Man fick välja arenan noggrant så att säga för att minimera riskerna, för repressalier eller för all del, att riskera bli mördad. Det gällde att se till att skaffa sig undan fort numera om man hade tänkt sig överleva det hela.

Och helst se till att man var långt hemifrån där man inte var känd om det blev ett råkurr. Annars hade man snart hembesök man inte önskade. Då kom dem i flertalet personer, sällan under tjugo individer för att försäkra sig om att ha övermakten säkrad. Ett fegt beteende han sett en granne mittemot över gatan råka ut för, efter att han bett tre SA-män dra åt helvete.

SA-männen kom tillbaka i en skock om ett trettiotal individer som slog skiten ur grannen och förstörde deras lägenhet fullständigt. Han slapp gärna det i hans sjaskiga lya, trots allt var det hans bostad och bli misshandlad var inte speciellt kul heller. Wolfgangs humör var det inte tal om annat

än att det kunde sluta illa för den som hade retat upp honom tillräckligt mycket. Annars så var ganska så lång stubin innan Wolfgang blev förbannad, utom när det gällde nationalsocialister. Där var explosionen omedelbar.

Trots det kändes en större skock SA-män, som var det troligaste att komma i gruff med, som en lite väl övermäktig uppgift att klara upp. Det var knappast något han längtade efter och helst undvek helt och hållet. Kanske det var oundvikligt, men det var garanterat inte förstahandsvalet. Nationalsocialister och för all del nationalsocialismen som ideologi, däremot, gjorde honom rejält genomvresig på snabbare tid än själve Fan fick på sig tofflor. Han höll på med boxning fram till januari 1933, och hade boxats i tre år på tävlingsnivå och var en lovande talang i sin tidigare boxningsklubb. Innan han mer eller mindre tvingades att sluta efter att SA-männen gjort livet surt för klubbens ägare.

”Gör dig av med Juden, annars...” lät det. Inget han käftade emot precis. Han hade sänkt en av deras kompisar från mattan i KO. Att en jude slog ner av deras kamrater, det sved i dem. Wolfgang kunde inget göra och det var bara för honom att packa sina pinaler ut ur skåpet och dra. Wolfgang svor till men vad sjutton kunde han göra? Hans enda person gjorde varken från eller till mot de skrånande skockarna Nationalsocialister. Skockar av IQ-befriade träskallar, må de bli hackspettsdrabbade. Judar var över en natt mer eller mindre oönskade i alla samhällsfunktioner som det tycktes Wolfgang. Han hatade läget, minst sagt.

Alla offentliga och statliga yrken var borta bums när Hitler intog sitt kontor. Vad som sedan väntade, ja, det var skrivet i stjärnorna. Men det var inte positivt för honom. Så långt begrep till och med kusinen Erich, som knappast var högt hjärnbegåvad och bad om hjälp med att försvinna från Tyskland. Släktens fattiglapp så Gert såg till att han hamnade i

Connecticut hos Joachim. Han gavs jobb som alltiallo hos Joachim, med att göra det ena än det andra för att få det att flyta, med svagsint var han väl inte egentligen. Lite trög i huvudet, men inte direkt korkad. Så jobbet sköttes klanderfritt och han hängde på låset på morgonen och var alltid i tid. Han skötte sitt, och ingen hade något ont att säga om honom.

Wolfgang såg ingen framtid i Tyskland längre heller, och det hade förberetts för att kunna försvinna väldigt snabbt. Och med väldigt snabbt, menades några få dagar, på sin höjd. I snabbt fall på minuter, innan de var i rörelse. Större marginaler fanns inte om man tänkt sig att överleva flykten. Helst utan att lämna spår efter sig under den korta tiden under flykten genom Tyskland.

De skulle till exempel inte behöva handla mer än nödvändigt för att kunna försörja sig. Mer än möjligtvis lite bensin till bilen, som för övrigt hölls jämnt fulltankad ifall det blev bråttom. Han beräknade att han kom ungefär 200 km, kanske något mer, på en tank. Med bilen lastad som den skulle vara under flykten, ungefär 180 kg last, Gerts värdesaker och guld.

Inkluderat livsnödvändigheter samt två personer för resan. Hade fått den dagen innan och pysslat halva natten med att förbereda den för flykten. Ingen visste hur länge de behövde gömma sig under resan ut ur Tyskland. Vad nazisterna hade i sina bakfickor var det ingen som visste. Det räckte en bra bit bort från Stuttgart, och där kunna tanka säkert. Just avståndet i kilometer var livsviktigt i dem här sammanhangen. Ju längre de kom från Stuttgart så skulle det försvåra kommunikationerna betänkligt därefter.

Det skulle vara per telefon och det var helt klart att med manuella telefonväxlar så sa ingen inte saker i klartext. Det läckte överallt, så man fel ord så fanns risk för oönskat besök.

”Tredje örat” allmänt kallat. Inte ens SA var så dumma i tummen, även om deras intelligens, i bästa fall, var väl

medelmåttig, i sämsta, fullständigt dumma i huvudet. Alla möbler de hade t.ex. var gamla loppisfynd som inte kostat många marks precis, slitet, och det höll knappt ihop, men det var inget man sörjde över om man var tvungen att dra hastigt.

Allt av större och högre värde hade sedan länge nu flyttats till betydligt säkrare adresser, eller omsatts i mer lättflyttade tillgångar som även de hölls tryggt gömda. Redo att hastigt plockas upp och bara dra järnet så fort hjulen bara bar från Stuttgart.

Oansenliga små förråd med höga värden innanför. Han var mycket väl medveten om att Hitler fått folket med sig och att hans situation inte var den bästa. Inte med alla SA-män och annat på gatorna som störde hans nattsömn allvarligt. Han var innerligt trött på alla nationalsocialister och deras förbaskade medlöpare. Som gjorde vad som stod i deras makt att göra livet surt för dem, för honom och hans familj. För att inte tala om hans långt mer förmögna farbror som svinen varit på och trasslat med.

Men ännu inte lyckats ställa till större skada för ännu, men tiderna förvärrades mycket snabbt. SA hade inte vänta sig "Gorillor" som kom fram och bad SA-männen att studsa och det jävligt snabbt för att rädda hälsan i behåll. Med budskapet att skadorna kom förbannat snabbt om de inte avlägsnade sig.

Inte ens SA-männen ställde upp med råkur mot en grupp ordentligt slagfärdiga herrar, och definitivt inte efter att ha fått känna på den kalla pipan på en Colt 1911 .45ACP mot skallbenet. Den SA-mannen hade visst gjort på sig den gången, inte att undra på. Det hade alla förnuftiga varelser gjort. Även om SA-män knappast kunde kallas förnuftiga. Ett *"Dra åt helvete härifrån! En gång till ni tränger er in och ni dör, nästa gång skjuter vi för att döda! Detta är sista varningen! Håll er borta härifrån för helvete!"* från "The Jew"

behövde inte översättas, det budskapet gick hem klockrent utan översättning.

Den gången var det SA som vek sig, några män som Joachim hade skickat till honom. Några bra stöddiga killar att komma i gruff med, en SA tog så mycket stryk att han låg på sjukhus. Sedan dess hade SA inte visat sig på adressen. Inte ens Schupo eller Kripo vågade visa sig där, inte ens dem tordes jävlas med Amerikanska Made men.

[Made Men:

***En amerikanska gangster, som svurits in i en maffiafamilj.
En edsvuren maffiamedlem]***

Annars så var det knappast okej att sätta en pistol mot pannbenet på en SA-man och be dem dra åt helvete utan ett efterspel. "Vi skall döda er!" hade hörts efter dem, enbart besvarat med "Ni är välkomna att försöka! Förbannade jävla nazistjävlar!" efter från "Steel Mouse". Det hade inte hörts ett ljud från SA-männen efteråt. Uppenbart så hade inte SA-männen ballar till att ge sig på dessa amerikanska gangsters som bad dem studsa.

Tre sicilianska gangsters och en judisk dito, som garanterat inte vek sig för några SA-mäns tomma hot. Joachim hade visste en tjänst att lösa in hos Charlie "Lucky" Luciano, och han tog ut det så här. Sällskapet var det värsta SA-männen kunde möta för att överleva:

-Robert "The bull" Guliani, soldat Överlevt 12 "madrasser"
Soldat under Di basi.

[*"Att sova på madrass" = att ligga lågt efter
gangsteruppgörrelser.*]

-Ben "Steel Mouse" Di basi, Capo under Charlie "Lucky"
Luciano.

[*Andra "befälsledet" efter bossen, Boss- > Underboss ->
Capo.*]

-Giuseppe "Ram bar" Pietro, Soldat under Di basi.

-Jonathan "The Jew" Kolwitz, en Judisk gangster vars Boss var Dutch Schultz. Capo. Det behövdes lite judiska muskler, som Dutch sagt kort.

Ordern från USA var enklast möjliga och extremt tydlig: En varning om SA/SS gjorde intrång, därefter var det skjuta för att döda. Nivå ett hade redan passerats, nästa gång var det terminal eld, den gången gick inte patrasket ut levande. Schultz extremt tydliga avsikt var att markera att Gert och Heidi skulle lämnas ifred, för gott. Respekterades det inte skulle det markeras att området var skyddat. Judisk markering skulle användas. Det skulle inte vara ett vackert mord[*Ett rent mord, lönnmord, mm.*]. Det skulle vara blodigt. Dutch hatade nationalsocialisterna, tysk-judisk härkomst, och som gärna såg några Nationalsocialister bli avrättade, helst så blodigt som möjligt.

Farbror Gert som redan hade gjort vissa förberedelser att skaffa undan en mycket stor del av sina stora tillgångar undan NSDAP:s giriga klor. Konfiskeringar var inget nytt begrepp i hans värld. Dyra tavlor som var som uppslukade av marken, mm, förskingrade från Tyskland. Personligt gods som smugglats utomlands redan innan Adolf blev rikskansler och det därmed fått in en fot i maktens korridorer. Därifrån hade den Lede Djävulen fått en lätt resa.

När beskedet om Hindenburgs beslut nådde media, åkte åtskilligt iväg från Tyskland, samma natt. 1,350 miljarder RM+, ingen visste exakt, och skattmasen, den Lede Fan, hölls ovetande. Gert behövde inte använda de små grå alltför länge för att inse konsekvenserna av det. Det var bara startpunkten på något som skulle driva Tyskland ner i avgrunden.

Det var redan förberett, mutkolvar fanns det gott om som gärna hjälpte till att få ut saker utan några större frågor ställda. Det fanns åtskilligt överfört till bland annat USA, genom att betala rätt mellanhänder lite pengar kunde mycket försvinna

spårlöst. Det var inga problem, korruptionen var mycket utbredd, och med rätt pengar hölls det duktigt käft, korruptionen frodades och det utnyttjades friskt av Gert, allting hade sin prislapp, och den prislistan var ”praxis”.

Alla höll sig till den och det försnillades massiva tillgångar ur den tyska ekonomin. Lite förluster på vägen kunde han ta, det fanns några munnar på vägen som gärna ville ha lite mat på bordet med. Sjöfolk i Kiel som diskret förde gods ut ur landet, som hans andra Mercedes W10 cabriolet med specialbeställd kaross som försvann till USA allmänt diskret, lyft ombord på en båt och ajöss med den. Ny ägare: Joachim Gorenwitz, Connecticut, USA.

Bagaget fullt med guld och andra värdesaker, som Joachim skulle sätta i säkerhet. Sådär en 500 miljoner RM som fördes ut ur på ett bräde ut ur landet, fullständig odeklarerat. Det var han inte ensam om, åtskilliga mellanhänder blev lätt förmögna på den här ljusskygga hanteringen. Det bekom inte Gert något nämnvärt, alla skulle tjäna på det, rätt skulle vara rätt, en del tog mycket stora risker och betalning därefter. Gert var långt ifrån ensam om den här hanteringen.

Även om många välbärgade stod på Hitlers sida så fanns åtskilliga som absolut inte kunde med den mannen. Problemet var bara att det var för få som insåg vartåt det bar med Hitler inne på kontoret. ”Blindheten” inför vansinnet i Hitlers ideologi såg inte till plånboken.

Tullaren blev 50000 RM rikare om han ”*inte öppnade bakluckan*”. Tullaren ”tittade bort” och han fick sina pengar, affär som affär och då var det han som slantade upp. 50 000 RM var en hel del extra ”gott i plånboken” för tulltjänstemannen, vars lön knappast var fet. Det blev en ny bil om inte annat, 50000 RM var en skaplig summa pengar för en enkel tulltjänsteman. Det gällde bara att se till att skattmasen inte kom på det.

Skattmasen flamlade i ovisshet, alla var nöjda och glada, utom skattmasen, den mannen uppskattades av inte någon. Den svarta ekonomin blomstrade bokstavligen, på alla nivåer, hela det tyska samhället nära nog byggde på den. Den pyrede av korruption, inkluderat i myndighetskontoren. En viss summa RM och..., tja, bekymren försvann smidigt.

Wolfgang var tvärlilsken över detta regelrätta rasistiska totala vansinne. Gert var äldre, sjuklig och var knappast i behov av att ha SA-idioter till IQ-befriade svinpälsar springandes där och trakassera dem. "Gorillorna" som Joachim skickat honom till hjälp såg till att de inte ens kom nära huset. Det var däremot bara en tidsfråga innan inte ens "Gorillorna" räckte till. De var "klädda" som amerikanerna själva uttryckte det. Det vill säga beväpnade.

Hans fru var mycket svårt sjuk i cancer och redan det var tungt nog att hålla på med. Idioterna från SA skulle inte komma hem till någon egentligen, men nu var de som de var. Båda var vid dålig hälsa och behövde lugn och ro. Och fakta sa sitt klara språk, deras ideologi var knappast varken human eller innehållande någon slags empati med människor de hatade ideologiskt. Nationalsocialismen byggde enbart på hat, att ha en syndabock, någon man kunde skylla sina egna tillkortakommanden på. Aldrig att det var deras egna fel att det gick åt helvete liksom. Ett budskap som folk hade köpt med hull och hår. Det hade ramlat på judarnas lott, att axla den "manteln", det var de som fick ta smällen. Och inte bara dem.

Dessutom så hade Gert en gång för alla sagt till Wolfgang, som flera gånger talat med honom om att lämna landet när man fortfarande kunde. Att ta hans dolda tillgångar ut ur landet och säkra det undan NSDAP, och i hans eventuella frånfälle, se dem som sina egna tillgångar, det som inte redan tagits ut ur landet. Att lägga det åt framtiden, att rädda det som räddas kan efter att Hitler kickats ut ur kontoret, samt en egen del.

Det fanns det t.o.m. papper skrivet på, se det som en livförsäkring som löste ut i fall av Gerts frånfälle, av naturliga skäl fanns det inga papper på det som Herr Hitlers hejdukar kunde komma över.

Folk som var öppna anade vartåt det skulle barka, att påstå något som helst annat var att bedra sig själv, alla var inte aningslösa drömmare som trodde på Hitlers amsagor. Och intresset att emigrera fanns på många håll, de vill inte vara med om att vara del i ett Tyskland som betedde på det här sättet. Titta in bakom Hitlers putsade fasader och man fann saker som knappast tålde dagsljus. Det var en fasanfull bild som framträdde. De hårdföra kämpande kommunisterna innan 1933 var inte bättre dem på sitt sätt alla gånger. Skulle han dra så var det garanterat inte till Sovjetunionen i alla fall. Stabil Socialdemokrat politiskt. Gert hade vänt politiskt från att vara konservativ till nära nog socialist efter att Hitler ens närmade sig makten redan 1931, inte direkt ett väntat drag från en stenrik bankir. Robert Bosch som var en stensäker socialdemokrat var en av hans bästa vänner. En person inte ens nationalsocialisterna vågade jävlas med. De visste att ett felsteg och han flyttade all tillverkning någon annanstans.

Visst gjordes det motstånd, även om det var mycket farligt redan 1933 att sätta sig upp mot Hitlers fasoner. Wolfgang var en av dem, motstånd mot regimen hade han inte råd med, även om han föraktade den djupt in i själen. I hans fall hade det betytt en kula i huvudet långt snabbare än han önskade, politiskt opålitlig och heljude, eller 1/1, enligt NSDAP, stämplad som kommunist som han fått reda på.

Väldigt fel, men det var inte lämpligt att påpeka det precis. Han hade kikat in bakom Hitlers fasader och funnit åtskilligt osmakligt där bakom. Inte för att det var speciellt bra ”maskerat” precis, folk ville liksom inte bara se det, i tron att

de skulle få det bättre. Några tvättakta jubelidioter som inte tänkte längre än näsan räckte.

De där människorna såg enbart RM i plånboken och brödet på bordet framför sig, och hade röstat därefter. Så kort förstånd fanns det på den fronten, prislappen frågades det inte efter. Det tycktes inte förståndet ha räckt till att inse att man borde ha kollat det först innan man röstade. De här människorna såg inte det som det där skulle kosta dem. Troligen skulle åtskilliga komma att ångra det valet. Var förståndet dumt så gjorde det ont i kroppen, en gammal välkänd sanning.

Wolfgang tittade ut av ren slentrian, utan att egentligen uppmärksamma något speciellt, några av barnen skulle ila till skolan, fäderna hade börjat röra på sig mot deras jobb, de flesta var redan på sina arbeten. Mödrarna hade väl troligen fullt upp hemma, det gamla vanliga. Inget speciellt egentligen, som det alltid hade varit, där hade inte Nationalsocialismens insteg i vardagslivet påverkat någonting, snarare grundcementerat den biten.

Männen hade halvmoloket och lätt glosögda redan börjat röra på sig runt sextiden på morgonen på väg till jobbet. Många jobbade på Mercedes-Benz, inte alla, men många, men industrin tog mycket män. Kanske han med, och han inte varit "*av fel ras*". Hans urval på jobb var försvinnande smalt, han fick ta vad som erbjöds, och den så kallade "lönen" var därefter. Slavlöner närmare bestämt. Det var öppet sanktionerat att ge sig på judarna utan att det gav några som helst repressalier, vilket bevisats ett antal gånger redan.

Inte för att andra, inkluderat de oppositionella, behandlades speciellt mycket mildare. Så det var inga nyheter, inte ens gamla nyheter, det var en realitet de levde med och hade att förhålla sig till. En ständig riskberäkning, om man var beredd att riskera konsekvenserna för att visa mod mot regimen.

Kripo var inte mycket till hjälp, de satt i NSDAP:s ledband så det stank om det.

Alla poliser, allt från Schupo och uppåt satt ordentligt fast partiapparaten, Tack och Amen därtill. Kort sagt så var det tämligen kört att provocera dem i onödan. Man löste det man behövde lösa själv om man kunde. Partiet med stort P var som en hydra i samhällsapparaten. Något Gert noga levde efter, gick skubbet dit så var det skubbets sista och största misstag.

I bästa fall så hade de "bara" så att säga slagit honom sönder och samman, i värsta fall slaktat honom mer eller mindre. Och valde alltid ut ett av de svagare offren, som hade svårast att försvara sig. Rätt enkel orsak, enligt deras vridna ideologi, minsta risk att själv bli skadad. Mest resultat med minsta arbetet, en hade knivskurits inte så värst många kvarter bort. 50 knivhugg. Några fega kräk och stinkande ynkryggar till så kallade "människor".

Alla kalla SA-män människor var att förnedra mänskligheten djupt. Wolfgang kallade de as som till och med gamarna undvek, av ren och skär princip. Människor som kunde bita ifrån sig undveks helst, om de var på det humöret, eller sköts ner med pistolskott. Allt efter principen mest effekt för minsta möjliga arbete, ju större/starkare motpart, ju fler var dem. Wolfgang hade redan sett det några gånger, så det var inget nytt. SA-männen var sällan helt nyktra och de slogs bara för att det var roligt vissa gånger. Andra gånger var det en ren hämnd och då gällde det att skaffa sig undan i tid, snabbt. Då kom de i flockar, där hade offret behövt en kulspruta för att värja sig. Sedan var det att bara försvinna ut ur landet, innan andra SA-hejdukar hittade en.

Åtskilliga judar hade fått sticka redan, och lyckats fly utomlands helskinnade. När pengar pratade var det lätt att dra. Wolfgang var naturligtvis rädd, och steget för att lämna Tyskland fanns hela tiden i bakhuvudet. Men han tänkte inte ge sig utan att ta strid. Den jude som inte var rädd i det nu

gällande läget var nog att klassas som gravt mentalt skadad, eller rättare sagt totalt idiot. Det var uppenbart att SA-männen knappast tänkte skona någon med judiskt påbrå. Ordet "Terrorvälde" var ett ord Wolfgang väl kunde referera till, ett av mycket få ord som passade in fullt ut. Det var svårt att hitta andra ord, skräckvälde var ett annat, de var allmänt villebråd, och hade i praktiken blivit rättslösa.

Antingen slog man sig ut eller så flydde man på lämpliga vägar, emigrera som det hette med finare ord, väldigt hastigt för övrigt. Eller både och, det gick det med. Men det var inget annat än en ren flykt i praktiken. De skulle få känna av att det finns tryck i honom ifall de gav sig på honom eller hans familj. Han tänkte inte låta nazikräken vinna på schack matt. De skulle inte ta honom levande i alla fall. Hans hat mot NSDAP var bottenlöst.

Det fanns mycket gott om pengar undanstopgade för att snabbt kunna fly iväg om så krävdes. Var sitt gällande pass fanns med, med andra ord inga problem att "resa på semester". Det lilla bohaget som fanns i lägenheten var inget att spara på. De kunde fly på kort varsel, ingen större ekonomisk förlust. Att "semestern" skulle bli väldigt lång var bara att konstatera utan någon större eftertanke, om han någonsin kunde återvända, vill säga. Det var tveksamt, mycket tveksamt.

Blev det som han fruktade, så hade han inget att återvända till, det skulle vara fullständigt förändrat. Troligen oerhört sönderslaget. Det här Tyskland som nu rådde var inte det Tyskland han kände igen, inte på något sätt. Det här var ett skräckvälde i sina födslovändor, en brutal mardröm, en mardröm tyskarna skulle få ångra mycket bittert. Alla värdeföremål, liksom en mycket stor del av sin farbror Gerts kvarvarande –dolda– förmögenhet fanns redan undanstoppat på diskreta adresser för att föras ut ur Tyskland, i Kornwestheim en liten bit norr om Stuttgart.

Fick han fick anledning att fly så var det bara att haffa och dra, utan att det skulle bli för mycket trassel med det. Det rörde sig om värdesäkra tillgångar som guld, ädelstenar, samt en del i aktier och rena kontanter i RM och USA-dollar. Gerts privatbostad låg längst den vägen. Det rörde sig om mycket omfattande tillgångar ekonomiskt. RM var visserligen att betrakta som något slags värdelöst toalettpapper ekonomiskt men han behövde det ”toalettpappret” ett tag till.

Strukturmässigt olämpligt dock, och för litet format, för strävt.

Det räknades inte som en värdesäker tillgång enligt Gert i alla fall, toalettpapper var mer värdefullt. Ett tämligen hånfullt uttalande. Hans farbror Gert Gorenwitz var 79, på väg mot de 80. Han hade ingen som helst lust att låta nationalsocialisterna komma över dessa tillgångar, inte på några villkor. Hellre eldade han upp det. Gert var inte den kryaste kroppsligt men fullständigt klar i huvudet och gjorde allt han kunde för att trolla undan hans stora förmögenhet han gjort inom ädelmetall, ädelstenar och aktier. Visserligen duktigt kriminell verksamhet, men som Gert sa i klartext:

”Schupo och Kripo är välkomna, det lär inte bli åtal. Den där Djävulen Hitler eller Tyska Staten, med andra ord, skall få exakt en enda RM på bordet.”

som han sagt i ett samtal. När Wolfgang oroat sig lite över Gerts tämligen vidlyftiga ekonomiska transaktioner. Gert var MYCKET VÄL medveten vad han höll på med, olagligt? Än sedan då? Med hans långa erfarenhet av att hitta på hyss ekonomiskt, när så krävdes. Det fanns gott om kontakter till att föra ut förmögenheten ut ur landet. Och Gert gav fullkomligt Fan i om det var lagligt eller olagligt. Bara tillgångarna försvann, till nytta eller att det förintades. Någon normal arvsprocess var inte att räkna med. Och knäcka Hitlers ekonomi var en hederssak, ju kraftigare ju bättre.

I Tyskland var inte dessa tillgångar säkra överhuvudtaget undan konfiskering, och Gert hade så sakteliga börjat skaffa undan det utomlands redan när Hitler kom in första gången in i Reichstag. Redan hösten 1931 försvann delar av det utomlands. dock på ett sätt som gjorde att de var lätta att ta tillbaka att ta tillbaka till Tyskland.

Han hade anat vartåt vindarna blåste och började skaffa bort tillgångar till konton utomlands redan ifrån 1931-32 i all tysthet. Men om det skall bli definitivt så var det nära nog omöjligt att spåra. Enda villkoret var att Hitler inte skulle ha fått makten.

Nu hade han det och det var därmed att betrakta att tillgångarna skulle försvinna. Återbäringar, och så vidare hade betalats ut om klienten så krävde men själva kapitalet hölls utanför Tyskland. Låg det utanför Tyskland så hade Hitler och NSDAP väldigt mycket jobbigare att konfiskera det. En omfattande kontroll av det var mer försvårande av kontroll för NSDAP.

Den gamla Klassikern Schweiz var naturligtvis självklart, den banksekretessen saknade motstycke. Liechtenstein ett annat. USA var ett annat självklart val. Tusentals konton registrerade på Wolfgang och Ilse, samt hans några år yngre bror Joachim i Connecticut i USA. Ett avancerat upplägg för att med mängder av valutaöverföringar emellan sig, och stora summor kunde snabbt flyttas från ett land till nästa. Ett virrvarr av transaktioner som skulle göra skattmasen snurrig innan han ens hade börjat. Allt för att sinka NSDAP och deras härjningar. Konton med miljontals och åter miljontals RM som fördelats på flera släktingar utomlands. Bland annat. Hade han satt över 546 miljoner RM på brodern Joachims konton i USA, via banker i Belgien och Holland. Via en bulvan och ett antal diskreta mellanhänder där på plats. Det var knappast offentligt så att säga vilka de var. Om någon blev välbemedlad på kuppen, så varför inte?

Alla skulle tjäna på det. Konton som även efter att SA eller SS mördat honom själv skulle finnas ägare till, en garanti för framtiden. Han var inte vän av krångel, men just i det här fallet var krångliga ”överföringar” livsviktiga. Han förväntade sig inte att överleva det här. 1 januari skulle hans yrkesbana ändå ta slut, det skulle bli förbjudet för honom, enligt lag.

En av Stuttgarts, och Tysklands, mest framgångsrika större fond och värdepappersförmedlare, Gorenwitz Fondförmedling. Något han ogärna upplyste folk om. Det var inga officiella uppgifter, och hade han sagt det så hade klienterna börjat begära tillbaka sina tillgångar. Och då sprack bubblan. Nu hade han förskingrat det med avsikt utomlands, 320-325 miljoner av det var egna tillgångar. När den nya, av NSDAP valda, ”ägaren” skulle ta över så skulle de garanterat bli förvånade, när företaget var en tom kuliss utan innehåll, ett regelrätt skalbolag. Det skulle garanterat bli en partimedlem i NSDAP, vad annars? Han skulle lämna kvar exakt en RM i kvarvarande tillgångar, så om kapitalet försvann, en bra hämnd.

Hans små öron i maktens korridorer var lyhörda. Gert själv skulle bli utfattig, så långt var klart. Någon Gauleiter eller annan NSDAP-potentat skulle tvinga till sig hans bostad. Han skulle hamna på gatan, så långt skulle det inte gå. Det var redan planerat att snuva NSDAP på den konfekten, och det helt lagligt.

* * *

Den stora villan var ett arvegods tre generationer, byggt 1787, av Günter Gorenwitz den yngre, och funnits inom familjen sedan det byggdes, 450 m2+. Ingen hade mätt ut exakt. Lite lönnrum här och där, judeförföljelser hade släkten upplevt förr och det gällde att kunna ta sig ut oskadd. Här gick det att ta sig ut bra kvickt och de inträngande SA, eller SS-männen skulle inte ha en aning om hur de tog sig ut. Sist var i

Ryssland om det gällde större förföljelser, och Gert förväntade sig att detta skulle bli ännu värre.

Likadana, förtäckta, affärer hade gjorts lite varstans utanför Tyskland och som borgade för att miljonerna rullade ut ur landet odeklarerat. Lite där, lite här, aldrig mer än 5 miljoner på ett ställe. Större belopp var inte lämpligt, 3-7 miljoner RM var en normal transaktionssumma som ingen reagerade på. Ungefär som en större villafastighet. Lån till något företag, och så vidare. Fanns många sätt att verifiera ”utbetalningarna”. Årtal av studier av hur skattesystemet, mm, fungerade gjorde det vattentätt.

”Pappersföretag” som endast existerade på ett dokument för ändamålet. Svindleri på mycket hög nivå. Adresserna gick till en rivningskåk strax utanför Bochum. En bulvan skötte den biten i Bochum, Peter Buchmann, en något äldre före detta företagare som nu var pensionerad, och som Gert köpt en villa i UK för, att ha en reträtt till när det small loss i regeringskvarteren. Självt hade han inga evakueringsplaner för sig själv eller Heidi, hon skulle inte ha klarat en flykt. Han hade förstått att Wolfgang och Ilse var betydligt tuffare i tonen än de långt mer fanatiskt religiösa släktingarna som var i majoritet. En nyttig resurs med kurage när det kom till att skaffa undan förmögenheter ut ur landet, som han ändå ansåg som förlorade om nazisterna skulle göra ett nytt hembesök.

Wolfgang var utsedd till att föra delar av familjens förmögenhet vidare, som den mest slagkraftiga tronföljaren. Som inte vek sig för påtryckningar, från vilket land det skulle ledas i fortsättningen? En helt annan femma. Det var upp till Wolfgang. Dem delarna som redan nu förts ut var till att starta stödfonder utomlands för att stödja offer efter det helvetet som väntade. världssamfundet skulle GARANTERAT INTE tillåta Hitler att fullfölja sina planer.

Det skulle komma ett svar på det, och det skulle krossa Tyskland. Han hade fortfarande gott om likvida medel trots den massiva dolda transaktionen på dryga 34,3 miljoner RM

sista veckan, förutom då all konst, värdepapper, guld och ädelstenar. Det var sista reserven på vägen ut, kontoret för fondföretaget var redan tomt, ner till sista mapp. Det skulle brinna i samma stund som Wolfgang tog med sig godset ut ur Tyskland.

Utom Max Hartmanns insättning av guldet på 250 Miljoner RM, den rövaren skulle han sätta på synnerligen grovt skattebrott, och därmed en säker slutdestination för hans vidkommande. Hartmann skulle garantera inte göra en enda transaktion till i sitt liv. Det skulle bli en hederssak att sätta åt den rufflaren och skicka honom på Dachau, 250 miljoner var bara en liten del av de undanhållna tillgångarna. Det handlade om åtskilliga hundra miljoner den här rufflaren blåst staten på, och det hade han ett horn i sidan på Hartmann för.

Pappret var knappast officiellt, men bar hans namnteckning, kort sagt, skyldigare än Fan Själv. Drygt en halvmiljard och mer därtill skulle den rufflaren på som det lät. Partimedlem, så klart. Kripas utredare på ekonomiska brott skulle få ett helvete att utreda förslingringen. Mycket var svarta medel och knappast registrerade hos myndigheterna, nu var lejonparten förd utomlands. Den sista delen, som han behövt för att betala ut avkastning med, mm, med skulle försvinna med Wolfgang.

Bankfacken, och så vidare var redan tömda. Företaget var i praktiken redan tomt på tillgångar, och han skulle försätta det i konkurs i samma veva. Den konkursen skulle bli en av de värsta i tyska historien. En enda RM låg på skrivbordet, och väntade på Kripo. Något Wolfgang och Ilse mycket väl visste om, dock inte beloppen.

PROVLÄSNING

Bildkälla: Wikipedia Common.

Beloppen var Gert lite förtegen med, fortfarande, men så långt var klart att det var väldigt mycket pengar. Totalt sett hade Gert hunnit flytta mer än 1,487 miljarder RM utomlands

undan NSDAP:s giriga klor. Mycket substantiella belopp, lejonparten obeskattat och definitivt inte deklarerat hos skattemyndigheterna, som klienter skulle förlora. Att efterfråga dem var att jämföra med att erkänna skattebrott. Något som troligen var det dummaste man kunde göra under Hitlers regi. Rätt belopp så var Dachau farligt nära till.

Att dela 1 RM på alla som förlorat sina kraftiga tillgångar, lycka till liksom, det blir någon miljarddels RM per insatt RM så där. Att orsaka en praktfull konkurs, den tanken gottade han sig inför. Scenariot skulle slå hårt mot den tyska ekonomin och verkningar i flera led, inkluderat slå ut företag från marknaden. Längst ut skulle den försätta ett stort antal tyska arbetare på de arbetslösas bänk. Han hade räknat med någonstans runt 4000-6000 i första steget totalt sett 8000-12000, vars utkomst skulle försvinna. Intressant scenario även ur andra aspekter, rätt svårt att beslagta förmögenhet som var puts väck.

Konkursen skulle slå ner som en bomb på finansmarknaden. Den arier som skulle ta över skulle ha väldigt svårt att förklara vart i helvete pengarna var någonstans. Gert tänkte i sanning inte göda NSDAP:s kassakista, inte om han kunde undvika det. Samma tankar hade familjen Liebermann som han samarbetade med att få ut tillgångar, mer än en miljard, en och en halv - kanske mer än så, RM hade redan förpassats utomlands, sammanlagt. Växelkursen på RM var knappast den bästa, och det fanns all anledning i att ha det i värdesäkra tillgångar. Operation Deathblow som det var definierat.

[Deathblow:

Grundskott]

Till nationalsocialisternas ilska, förr eller senare skulle de komma på det. Det var en enorm risktagning att göra det här, men han tog det för vad det var, det var hans sätt att slåss mot Hitler. Kom de på honom så slog de i luften, katastrofen var

fullkomlig trots det. Skadan var redan skedd, och oreparerbar, och den skulle slå stenhårt. Framförallt mot statens ekonomi. Ju större skada han kunde ställa till, ju bättre. Gert hade bättre resurser än de flesta att sätta in en förödande ekonomisk mina i finanssystemet, när den briserade fick den återverkningar över hela den tyska ekonomin. Det sista passade Gert lysande. All kamp mot nazismen var en bra kamp, och att se till att miljoners miljoner försvann ut ur landet, ur nationalsocialisternas händer, var ett mycket bra sätt. Hans ekonomiska krigsföring skulle sätta åtskilliga personer i en riktigt knepig sits och göra dem tämligen fattiga. Det var knappast samhällets allra fattigaste som anlidade honom, det var de absolut rikaste i samhället, så det var knappast något som drabbade någon fattig.

Max Hartmanns insättning var sedan drygt en månad i USA och icke återställningsbart. Men åka dit för skattefiffel, det skulle han. Utsmugglat i all tysthet och det skulle bli en mardröm för nazisterna att reda ut hur det gick till. 5 exakt likadana kollin. 4 falska, 1 skarpt, tre rullade mot Bern i Schweiz. Ifall godset skulle skuggas, en gick rakt upp till Kiel och hamnen där. Totalt hopplöst att utreda för tyska myndigheter. Den femte, med destination Paris, allt i den laddningen hade kostat ungefär 25 RM, järnskrot till en stor del, bland annat delar till en gammal skuren bilmotor och annat tungt.

Tog de 1-3 och 5 så skulle de bara hitta en massa värdelöst skräp, som vägde motsvarande guldets vikt. Fullständigt värdelöst gods. Joachim i Connecticut var motparten han jobbade emot, och de diskreta mellanhänderna jobbade inte gratis, att svindla bort 1,500 miljarder+ gav ett nackskott.

Guld som försvann via Kiel, med en lastbil han "sält" till Joachim i USA. 1000 US Dollar hade satts som pris, En Opel Blitz, som garanterat skulle möta motstånd vid registrering i

USA. Det gjorde inget, det var enbart en bärare. Det låg smuggelgoods gömt överallt. Mygel till helvete som vanligt, och ägaren skulle få ett helvete att reda ut hur det gått till. Guldet skulle inte få synas innan 1935 av skatteskal, och det passade Gert lysande.

En tämligen välkänd skatteparagraf bland finansfolk, han väl kände till, men som just nu gynnade Gert mer än guldets ägare. Då låg det och trivdes inne i ett kassavalv i USA sedan länge och han skulle troligen inte leva så länge som till 1935. Levde han fram till årsskiftet 1933-1934 var det bra, hur som helst skulle bubblan spricka då, oavsett vad. Och han bli minst huvudet kortare. Med kanske bara några år kvar att leva som mest, och då var det länge, så emigration var knappast ett seriöst alternativ.

Läkaren hade gett honom en del vinkar på att reda ut den sista viljan, för hälsan var allt sämre, dag för dag, kanske ett par år som mest. Och då var det länge. Så red ut alla papper snarast. Heidis hälsa var ännu sämre, hon hade fått "Domedagssamtalet"(*)redan, 3-5 månader, inte mer, metastaser(**) överallt.

[*Brytpunktssamtal enligt modern terminologi inom den palliativa vården.

****Dottertumörer, cancer]**

Där fanns inget att göra längre, mer än att lindra hennes periodvis stora smärtor. Han såg dag för dag hur hon försämrades märkbart, det var dagar utan att hon klev ur sängen. Vårdpersonal tittade till henne i hemmet. Han hade förlikat sig med tanken att hon troligen mycket snart skulle gå bort ifrån honom. Inte ens om han skulle dö en naturlig död. Hon hade inte långt kvar.

Att hon skulle slippa lida något mer, det var det som gjorde mest ont inom honom, att se henne lida. Långt gånge terminal cancer, läkaren hade inte kunnat ge mer exakta besked än att hon hade högst någon månad till i livet. Hon

skulle aldrig bli bättre, hon skulle enbart bli sämre, läkaren kunde inte göra något mer än att lindra hennes svåra smärtor.

Hjärtbesvär fanns och blev han äldre än 82-83, så var det bara en bonus. Kärlekskrampen gjorde sig påmind från och till och han orkade inte så mycket fysiskt mer. Kort sagt, inga större hopp om hälsan för någon av dem egentligen. Och tanken på att överleva henne gjorde ont.

Tog de honom, så tog de honom, det gjorde minst skada på släktens fortsatta fortlevnad. Och det var nog säkrast att det skedde i utlandet, Tyskland var inte längre att anse som säkert territorium. Han var gammal och inte utan ålderskrämpor, Heidi skulle inte få uppleva sin 77-årsdag, så långt var klart. Levde hon till April/maj, så var det mycket bra kämpat.

Troligen var det begravning innan dess, prognosen var mycket dålig för henne, det var livets gång. Bara att acceptera, Gud gav, och Gud tog, så var det bara, det var livets gång. Gert och Heidi hade levt ihop i 60 år, så visst sved det i honom, men mot cancer stod han sig slätt.

De hade sett preussarna slåss, och ena Tyskland under en Kaiser, för att sedan se Kaisern falla och Weimarrepubliken ta över, och nu Hitler. De hade sett Tyskland formas om flera gånger, från ett kejsardöme till demokrati, för att sedan slungas in i förtryckande diktatur, vad kom efter Hitler? Demokrati igen, eller kom Stalin och tog över? Samtalen med Joachim sa en hel del otrevligt. "Den Röda Djävulen" som Joachim kallade Stalin. Föga smickrande, men Joachim hatade kommunister, bittert. Den ryska revolutionen och det blodbadet som följde av det var definitivt inte glömt.

Och Stalin var tre gånger värre än sin blodige företrädare Lenin. Den svenska prästen kom från och till och talade med henne, och Heidi hade sedan länge förlikat sig med att hon mycket snart skulle gå bort. Cancer åt upp henne inifrån, bit för bit. Inget kunde hindra det mer, Läkaren hade gett upp hoppet för henne, han kunde inte hjälpa henne mer.

Hon fann tröst hos Gud och på den resan fann även Gert sin frälsning. Han och Heidi hade redan konverterat till kristendomen och var döpta av Erik Dahlman, präst i svenska kyrkan, så tekniskt sett så var de kristna. Det var knappast officiellt, men det skulle bli det i samband med deras kommande självmord. Det var samtidigt lösningen på prästens bostadsproblem, prästen sökte efter en ny prästgård, snabbt löst, och NSDAP skulle få sig en lång nos. 1 RM och papper skrevs. Där blåste Gert NSDAP snyggt och smidigt, och NSDAP skulle inte komma någonstans var de än vände arset.

Nu bodde han i Kyrkans hus, Juridiskt bindande och NSDAP kom ingenstans ifall de skulle börja processa. Affären var t.o.m. stämplad av myndigheterna med deras tjänstestämpel. Gerts egna initiativ, för att se till att snuva Hitler på konfekten. Han planerade att korta plågan, och avsluta det själv, samma dag som hans egen kvarvarande förmögenhet lämnade landet. Det var redan försäkringar på att ingen skulle komma över några större tillgångar i ett eventuellt dödsbo. Det skulle inte finnas en enda RM kvar i dödsboet, mer än den enda RM på kontoret. Det enda som fanns egentligen var en dödsattest, men ekonomiskt sett fanns inte ett nickel att hämta. Bara gissa vad förbannade NSDAP:s hejdukar skulle bli.

Drygt 1,400 -1,500 miljarder fanns redan överfört utomlands, bara sedan november 1932, medel han snyggt gömt undan. Något den svenska prästen mycket väl kände till, och mer därtill. En aktiv motståndshandling mot Hitler och NSDAP. Utan pengar var det svårare att starta ett krig, prästen hade inga invändningar mot den logiken. Inte heller emot syftet med den utsmugglade förmögenheten, den var till för att hjälpa överlevande efter att Hitler sparkats ut från kontoret.

Liebermanns hade stora egendomar utomlands med där de kunde bo och lämna Tyskland, på tre röda, den familjen hade sedan länge ordnat det för sig. Externa adresser utanför Tyskland fanns redan sedan 20-talet, och därmed kunde göra

sig oåtkomlig på timmar. Rent preventivt. Dels var det skattemässigt, 26, 5 miljarder RM var lagligt taxerat utomlands. Så Tyskland som territorium var mer eller mindre en parentes.

Det var mest "hemlandstoner" som hållit familjen kvar i Tyskland. Liebermanns hade redan 1930 köpt en ranch i Kalifornien. De hade sitt på det knastertorra och skulle elda upp huset i Tyskland när de drog, västerut, USA. Alla värdesaker var förda ut ur landet sedan ett par månader. Antik konst, och så vidare som rörde sig om nära nog museiföremål, allt var redan i USA, långt borta från Hitlers giriga tassar. Det skulle bli en lång bitter strid innan Hitler skulle bli utslängd.

”Kreativ bokföring” gjorde att han kunnat betala ut värdeökningar, men vissa klienter var extremt giriga och väntade in i det sista att ta ut vinster och det gjorde att bubblan inte spruckit. Något ivrigt påhejat, och som gynnades av skattesystemet.

Skattefusk och fiffel var ett internationellt dilemma, han var bara en av aktörerna på området. Visserligen en relativt stor sådan, men ändå bara en av aktörerna. En sak var fullständigt säker, i samband med att hans lilla ärende utreddes så skulle allt vad liknande företag granskas, grundligt. så skatterazzior skulle bli vardagsmat. Och folk skulle åka dit. Skattefusket var utbredd i dem kretsar som anlitade honom och hans kollegor.

En försiktig bedömning sa mångmiljardmiljardbelopp, något sa att Kripos och skattekontorets inspektörer skulle få gruvligt mycket att göra. Om de överhuvudtaget gick i hamn med det. Hitintills hade ingen synat bluffen med resten med kapitalet, kom de på det så åkte han garanterat i finkan, i bästa fall, ett nackskott i det sämsta. I och för sig inget oväntat, tekniskt sett höll han på med ekonomisk brottslighet. Inget som skrämde eller påverkade honom direkt, tog man inga risker vann man inget heller. Men visst, båda var ungefär lika illa. Han skulle

nog garva gott, trots att han nog skulle bli körd till Dachau illa kvickt. Resultatet skulle vara detsamma oavsett.

Han skulle skriva tysk historia, genom att verkställa den största försakingringen i den tyska historien, som han kände till. Liksom den största konkursen i tyska historien. 800-850 miljoner fanns undanstoppat på väg ut, som en livförsäkring för Wolfgang och Ilse om de drog ut från Tyskland. Det verkade vara mycket nära förestående att han flydde utomlands. Speciellt då Wolfgang varit bra orolig den sista tiden.

Att det närmade sig allt mer en tämligen skarp uppgörelse med nationalsocialisterna, och en sådan skulle inte sluta bra för SA-männen. Det var bevisat sedan förr. Bodde lite väl nära SA-männens faciliteter så att säga, Ilse hade gormat mer än en gång över SA-männens skandalösa beteende.

Hur han än vände på det så låg råkurret och lurade under ytan, med skador på slagskämparna. Antingen för Wolfgang eller SA-männen, som SA-männen dock till slut skulle vinna oavsett, stöp de i gatan, så hämtade SA-töntarna fler män. Wolfgang skulle kanske vinna rond ett men inte rond två, om inte Wolfgangs skaffade sig ett uppbåd själv. Fakta i klartext: Innan Rond 2 var han tvungen att vara försvunnen för SA-männen.

Det var sista spiken för Fondförmedlingen, en klockren och lika välplanerad gigantisk konkurs, samtidigt. Då skulle han sätta in nådastöten.

* * *

Nu satt Wolfgang i sitt kök och tänkte fula tankar om Hitler, nationalsocialisterna, och allt det packet stod för. Han tittade på klockan, klockan var 08:35, det var dags att gå till jobbet, oavsett vad. Där hjälpte ingenting, ville man "smälta in" så var man tvungen att arbeta. I Hitlers värld kunde det annars sluta illa.

Hade man inget arbete eller latade sig kunde det, tja, bli kris. På ett bygge mitt i stan, Han gick lugnt och ner för trapporna och ut på trottoaren. Bara för att se ett gäng SA-män komma skrålande från en av sidogatorna. Gustloffstrasse och som öppet sökte bråk efter att ha kommit från lokalen på Moltkerasse, med vem det sedan än må vara, utanför hans egna port på Rosenbergstrasse 8.

Gatan tömdes blixtnabbt på folk och han hade ingen reträtt någonstans. Ingen ville ha en fight med de där, inte frivilligt.

"Satan!" svor han till. Den jävla porten bredvid honom var alltid låst. "Kein Juden!" Stod det ovanför den porten.

["Kein Juden!"]

"Inga judar!"]

Fastigheten var ägd av en känd nationalsocialist, Kurt Erbmänn. Nog i helvete hade de varit på morgonmötet, det var uppenbart. Det hördes på deras imbecilla tjatter. Måtte de inte gå på honom bad han stillsamt inom sig. Han hade lyckats hålla sig undan, men nu var den turen garanterat över, det märktes på deras uppsyn. Nu sprang han rätt på dem och det fanns ingen utväg, bara hoppas på det bästa.

Det skulle bli ett råkurr utan dess like, dessa fläskberg till SA-töntar skulle inte stå upp länge till om de skulle ställa till bråk. Tyvärr, det brukade sluta med ett råkurr med SA-männen i närheten, det var liksom förutbestämt, på något vis hörde det till dagordningen. Dem var välkända för att gilla råkurr. Det kunde Wolfgang servera i tillräcklig mängd för att göra de här fetknopparnas dag tämligen miserabel, så långt var säkert.

Dessa här var lätta objekt att ta hand om, utan allt för mycket jobb. De var alltför tjocka och långsamma för att hinna med att försvara sig mot honom. Han hade klippt till ett par av dem tidigare, men det var innan Hitler kom till makten, och ja, nog var "det gamla bekanta" alltid.

Att de aldrig lärde sig, liksom. Wolfgang såg sig hastigt om, han gjorde en 360, bara för att upptäcka att han var ensam med

dem på hela gatan. Inte en käft i övrigt, alla andra såg till att hålla sig undan. Jävlas med SA kunde bli förbannat dyrt.

En slags missionsstrategi lades hastigt upp: Behåll initiativet, kasta regelboken om just fight över axeln. Kort sagt, led striden. Efter fullgjord mission: Se till och dra, snabbt! Att gatan var öde, det förenklade läget något, med andra ord färre att puckla på. Han hade sett dem förut, de hade gett sig på Wolfgangs nära vän Rutger Helfner som hade haft kungligt roligt med dem innan 1933, då flera av SA-männen legat raklånga på marken medvetslösa. Utan större framgång, Rutger hade lagt dem raklånga. Rutger hade rest iväg redan tidigt, 2 januari 1933, från Tyskland. Han hade knappast litat på Hitlers så kallade ”löften”, det kunde han gott förstå. Innan Hitler blev kansler.

Nu befann han sig i Sverige, i Norrköping. Wolfgang hade sannerligen haft sina råkurr med nationalsocialister, och SA i synnerhet, förr, vill säga. Men det var innan Hitler blev kansler och nationalsocialisterna blev mer rumsrena, då hade han smulat sönder ett antal SA-klantar så de fått söka läkarvård. Nu var det ju livsfarligt att spöa upp dem, i synnerhet om man var 1/1-jude som nazisterna hade klassat honom, heljude, och Ilse heljudinna, kort sagt ett något otrevligt läge. Det försämrade det strategiska läget nämnvärt. Även om han knappast var speciellt religiös av sig, det var närmast dödsstraff på det, i bästa fall. Oftast var det att man blev nersparkad och mördad på öppen gata.

Nu gjorde inte SA och SS någon större skillnad på sekulära eller religiösa judar, jude som jude ungefär. Konvertiter till kristendomen var liksom inte heller högt i kurs. Det räckte att ha judar i släkten tillräckligt nära, en faktor han var tvungen att räkna med. Wolfgang backade inte undan SA-männen för en bråkdels sekund, det gällde bara att ta dem i rätt läge.

Läget på Rosenbergstrasse var däremot inte det helt hundra procent optimala. Vilka flyktvägar fanns tillgängliga? Det fick lösa sig, först reda ut den här skiten, och se hur pass med stryk det här patrasket tog. Han tog strid mot SA-männen, med en viss beräkning. Till skillnad mot många av sina fegare ynkryggar till släktingar, som var djupt troende, på gränsen till fanatiker.

De hade bett om ursäkt och hastat snabbt iväg från platsen. Han var det svarta fåret och bärsärken i slakten. Tant Gertrud var inte nådig mot nationalsocialisterna hon heller. Hon slog efter SA/SS bokstavligen med det hon kom över. Det där som rabbinen kacklade ur sig gällde, ner tills sista bokstaven. Wolfgang var inte riktigt på den våglängden, enligt honom babblade rabbinen mest skit.

Det var en de fegaste människor Wolfgang någonsin träffat så här långt i livet. Gert hade kallade den mannen med orden "den fegaste uslingen som gått i ett par skor", en bra från kritik. Gert som inte satt sin fot i synagogan sedan Wolfgang gifte sig där. Vad var det Marx skrev?

Att religionen var opium för folket? Trots att de där fanatiska kommunisterna mest skränade fick de nog ha rätt på det där i alla fall. Enda skillnaden mot nationalsocialisterna var väl att judarna lämnades ifred något sänär i alla fall. Torarullarna tog han lätt på och hade knappast varit en av de flitigare besökarna i synagogan för att säga det mycket lindrigt. De där sagoböckerna innehöll då inget vettigt. Han höll sig gärna därifrån, han tålde inte Rabbinen för något i världen.

Rabbinens svammel slapp han mer än gärna, samtidigt som han undrade vad Rabbinen stoppade i sig. Det måste ha vart något mycket konstigt när han blev så yr i bollen. Wolfgang tog lätt på religionen, vilket ofta varit hans räddning. Sist han satt sin fot i synagogan var våren 1932 i samband med att han gifte sig med Ilse, och det var lätt motvilligt.

Det var vad släkten krävde och han fick ge med sig på den punkten, tämligen motvilligt. Gav sig SA-männen på honom blev det blodvite. Det kokade inom Wolfgang av vrede, han var ursinnig, ett enda felsteg och SA-männen skulle putsas till. De fem SA-männen gick fram och skrånade fram antisemitiska nidvisor som fick Wolfgang att må tämligen illa.

Det kliade förbannat mycket i tassarna att driva till packet, preventivt, men insåg olämpligheten av det. Så illa att han kände för att ge de där skrånockarna något annat att tänka på, och behov av en stor dos med smärtstillande. Han passerade dessa skrånockar på trottoaren med en djup avsmak och de hälsade honom med hälsningen han definitivt inte besvarade. Förbannade NSDAP-fasoner! Det var långt under hans värdighet, han hatade den innerligt.

”Varför hälsar du inte på oss korrekt din skit? Svinpäls!” skrålade en ljushårig kraftigare. En kännbart berusad man i sällskapet, när han irriterat vände sig till Wolfgang. Hur Fan var man funtad om man drack sig duktigt berusad redan på morgonen? Då var man bokstavligen bra alkoholiserad, bra jobbat, Adolf Hitler! Det med en legaliserad lynchmob var då tämligen träffsäkert.

”Jag hälsar inte med den skithälsningen! Aldrig gillat det skitpartiet. Stick hem och nyktra till istället, full redan på morgonen? Ditt djävla fyllo.” sa Wolfgang kort och rappt. Han var ilsken så det kokade inombords. Dessa fem SA-män blev först förbluffade för att sedan bli topp tunnors ursinniga.

”Är du en satans förbannad judejävvel eller, som inte hedrar vår älskade Führer? Och jag dricker precis när jag vill, utan att jag rådfrågar dig! Judejävvel!” skrålade samma SA-man. Och börjar gå mot Wolfgang på trottoaren för rätta upp maktbalansen. Ingen hade haft mage att sätta sig upp mot honom tidigare så här märkbart.

”Vem och framför allt vad jag är skall ni bara skita i, fullkomligt. Så ta och gå vidare innan ni gör bort er själva, är ni snälla. Vore trist om ni blodar ner vår fina trottoar efteråt,

det vore synd era kamrater skulle få städa upp efter er. Vad skulle er Gauleiter eller vad ni kallar honom tycka om det? Dricker när du vill, nog Fan gör du det alltid! Det märks, för tydligt, fyllekaja.” konstaterade Wolfgang torrt men bra hånfult och gick vidare.

Bara för att höra att SA-männen sprang efter honom. Reaktionen var den väntade kunde Wolfgang konstatera och var beredd på det värsta. Klockan visade redan 08:50 så han skulle oavsett vad komma sent till jobbet. Frågan var mer om det blev något jobb överhuvudtaget mer på det bygget? Troligen inte, det var nog mer bort till Gert och sedan packa sig iväg från stan, för gott! Inte för att han *”Bott i Stuttgart”*, men ändå.

”Nä nu jävlar, du håller enbart käften!” sa de i kör och Wolfgang kunde bara sucka djupt. De hade inte lärt sig någonting uppenbart, precis lika dumma i huvudet som vanligt. De hade inte sett honom lämna porten tack och lov.

Så lite anonym var han allt, fortfarande. Nu var de rosenrasande, deras avsikt var att banka vett i den där obstinata bråkstaken som vågade sätta sig upp mot dem. Det skulle garanterat inte passera ostraffat, visserligen såg karln knappast tanig ut, men ner skulle han! De skulle få jobba lite mer än vanligt, men det fick de ta. Som till råga på allt var med all säkerhet en jude.

De var sugna på slagsmål, och nu vädrade de ett perfekt sådant. Orden som vädrades öppet lämpar sig inte för tryck. Det var på hela registret från sexuella perversiteter till judehat i invektiv från deras sida. En blomkruka kom farande och höll på att träffa en av SA-männen i huvudet, den landade på trottoaren med en krasch.

Kastaren hade försvunnit otroligt snabbt ur sikte innan någon hann se vem det var. Att det packet kunde så många fula ord förvånade Wolfgang stort.

”Är det sådant ni lär er på mötena, att svära fult? Det tycks ni vara riktigt bra på. Det var något nytt, ingår det i Hitlers

läror det med? Har ni kurser i det med?” sa han hånfullt. En dubbel skymf enligt deras sätt att se på det hela. De hade inte mött så mycket motstånd på bra längre och deras terrorbalans var ruckad på.

Den här juden var inte ens rädd för dem, utan snarare hånade deras gigantiska egon.

”Du tigger om stryk, din judejäv!” skrek de ilsket efter honom. De hade hunnit upp Wolfgang som hade vänt sig om och var beredd att försvara sig. Började han springa så försämrades hans odds, så det var bara att börja veva. Fas två i missionen, genomför den, inleddes...

”Kom igen då om ni tror er klara av det, jag är inte så värst övertygad om det. Men.... vi får se, sisten som står upp vinner, så? Upp till bevis?” svarade Wolfgang buttert. Det här hade motbevisats förr, och då låg SA-männen duktigt på underskott. Det skulle bli ett rejält råkurr, och han var långt ifrån säker att det skulle gå bra. Även om han kunde jämna ut oddsen, SA-män var inte speciellt bra på att slåss var hans egna erfarenhet.

De föll ofta väldigt tungt med en duns i backen, något de bevisat gång efter annan innan 1933. Hans tidigare bana som boxare hade dock lärt honom att aldrig ta ut segern i förskott, och de här trögtänkta träskallarna var fem stycken. För det var exakt vad de var i hans ögon, trögtänkta träskallar.

Ett hoper stendumma småfeta SA-män som bara bad om att få på käften, och det ordentligt. Och det skulle han nogsam servera dem, efter noter. Den upplysningen skulle serveras i fysisk form. Slå först och hårt var det som gällde för honom. Att utnyttja fasta föremål var helt okej, och nyttigt, det ökade effekten märkbart. Tre for i backen på ingen tid, kortare tid än de tjafsat emot honom.

En hade han drämt med skallen före rätt in i husväggen så han föll ihop i en hög på trottoaren, nr 1, den största av dem. Han hade fått ett perfekt grepp om nacken på svinet och fått dumhuvudet till SA-man ur balans. För att sedan med full kraft

dra hans skalle i väggen med en duktig smäll. Han hörde hur skallbenet tog stryk. Karl'n föll ihop medvetlös på gatan. Det var bara att fortsätta, fyra till som för av bråkdels sekund hade tappat initiativet när deras fläskberg till kompis slogs ut. Något Wolfgang inte tvekade att utnyttja omedelbart. Ett stabilt råkurr senare så låg två till nere för räkning efter att ha passiviserats och skallarna drämda mot varandra, nr 4 var under process medan nr 5 var flyktberedd som det verkade.

”Så där, där kom Dachau, i bästa fall!” tänkte Wolfgang bistert. Han kastade en snabb blick på den dunkade SA-tönten och väggen. Han skulle garanterat inte vara på stan och heila på ett tag, det var sjukhuset nästa, om inte bårhuset. En decimeterstor blodfläck på den gråa husgrunden skvallrade om att mannen var färdig. Dessutom Erbmanns hus, hur perfekt som helst.

Den rätta kombinationen "Rätt skalle - rätt husgrund" infann sig. Frågan var mer om han skulle vara ute och heila något mer överhuvudtaget. Hörde väl riskerna att liera sig med SA, att åka på stryk, mycket stryk. Det här kanske slutade med ett dödsfall, i så fall sämre än dåligt. Då var det garanterat dödfött att stanna kvar i Tyskland. Det var dags att sondera vart det lämpade sig att bosätta sig UTANFÖR Tyskland.

Ettan blödde rätt kraftigt om pannan och var medvetlös. Den femte som han lagt på gatan med en ordentlig spark på vänster lår. En åt gången var mer lagom. Tvåan och trean tålde inte ens en ordentlig uppercute utan att somna, klena skitningar. Där hade han dunkat ihop deras skallar så dem fick nog en viss huvudvärk.

Huvudsaken att de var ur spel. Fula sparkar i underliv, och så vidare var standardåtgärder. Det var rena slakten, bokstavligen. Ett riktigt fult gatuslagsmål som skulle få konsekvenser. Wolfgang såg upp och såg den femte

ynkryggen till SA-man springa, eller rättare sagt haltade, efter förstärkning, svärande.

”Dags att sticka, och det snabbare än kvickt! Det där ser inte alls bra ut!” sa Wolfgang för sig själv och började planera för flykt. Jobbet fick ryka bäst det ville och slutlönen förbli innestående, det var skit samma. ”Herr Treue” blev visst av med sitt jobb. Här var det livhanken självt som hängde på gårdsgården. En titt på klockan sa 08:56, det hade tagit drygt 4-5 minuter att lägga de här idioterna sammanlagt. Det skulle ta den där pappenheimaren i runda slängar 7-10 minuter att nå deras lokal, med den farten, kanske lite längre tid. 7-10 minuter han kunde utnyttja. SA-mannen haltade betänkligt efter att fått känna på vad Wolfgangs arbetar-44:a kunde åstadkomma mot hans vänstra lår.

Några riktigt bra smällar mot ansiktet hade gett synliga spår, högra ögat igenmurat av en svullnad och en blödande fläskläpp och SA-mannen mådde knappast bra efter den omgången. Att han fortfarande stod upp förvånade honom.

Han gav den sista SA-mannen en kraftig rak höger så käken krasade på SA-mannen och sedan försvann in på Senelderstrasse i en jäkla fart in i en portgång. En tjurrusning rätt över gatan och snabbt bort ur sikte. Fyran sov vackert han med men fyra sovande SA-män på trottoaren var väldigt svåra problem.

Han såg sig hastigt runt, ifall det vankades fler brunskjortor. Eller Schupo eller andra opassliga individer. Att ingen på gatan egentligen gillade dem, var kanske trots allt hans smala lycka. SA eller Schupo, ungefär lika illa just nu. Åtskilliga på gatan hade svurit över SA, tyst, offentlig kritik var knappast framgångsrikt. Någon applåderade vid något fönster, som om det var bra gjort det här. Hans bil stod parkerad inne i ett garage i korsningen Letchberstrasse - Senelderstrasse och den var lätt att gå genom gården att nå diskret utan att väcka

nationalsocialistiska svinhögar i onödan. De skulle komma att bli bra vansinniga nog efter att de drog.

Den vreden kunde de gott slippa. Här osade det katt, riktigt härsken och vidbränd katt, den var nu vidbränd ner till stenkoll. I Wolfgangs hjärna var det läge att snabbt planera för att skaffa sig bort från orten, och det innan dem blev misshandelsfall själva. Han hade 7-10 minuter på sig, som mest, helst skulle han och Ilse vara borta innan dess.

Mer än 7-10 minuter och de skulle inte klara sig. De fyra SA-männen låg kvar på gatan och började kvickna till, utom ettan som hade slocknat ordentligt, och kved rejält när han snabbt avlägsnade sig från platsen. Han såg sig inte direkt om, nu gällde det mer att se till att man kom sig iväg.

Hämta bilen, och se till att Ilse var varslad, troligen hade hon redan sett eländet. Svar ja, det hade hon gjort. Ilse hade sett det råa råkurret uppifrån sitt fönster och förstod omedelbart hur läget låg till. Där behövdes definitivt inga förklaringar. Hon hade hört hånet i Wolfgangs ordflöde och hur han slog till dem var knappast skonsamt. Det var med fasa hon såg honom drämma karln i väggen så det small om det. Den tjocka slusken låg stilla i alla fall, ordentligt knockad. Frågan var mer i vilket tillstånd han vaknade i.

Som hjärnskadad eller ej, eller om det var bårhuset. Oavsett vad så var det mycket dåliga nyheter. Den mannen var färdig för en längre tid på sjukhuset, hennes man hade i sanning slagits bra fult. Det att han var en helvetes fighter var ingen lögn! SA-männen hade fått känna på det och nu var väl detta så pass illa det kunde vara utan att döda någon.

Träva av männen tog den stora medvetlösas slusken emellan sig och började vacklande dra sig tillbaka. Den slusken vägde säkert 100 kilo eller mer, bra tjock. Så de hade att släpa på. De hade fått rejält med stryk.

Det märktes att de var bra medtagna och inte mådde något vidare själva. Folk tittade försiktigt ut och såg SA-männen dra sig tillbaka, ordentligt sönderslagna. En sak var säker, det gick inte speciellt fort för dem att röra sig. Det kunde bara betyda att det rörde sig om minuter innan de MÅSTE vara i rörelse, med tanke på hur nära deras tillhåll låg gentemot lägenheten.

Att de släpade på sin medvetlösas kompis, sinkade dem en hel del, och det skulle utnyttjas. SA:s ”hembesök” var ökända, då var det säkrast att finnas på annan ort. Nu packade hon ihop det som de skulle ha med sig när de flydde, det var att resa med extremt lätt bagage, två resväskor, och en påse med maten ur skafferiet. Plus värdesakerna och alla identitetshandlingar. Hennes garderob var fortfarande fylld med kläder och skor, som hon var tvungen att lämna kvar. Hon rafsade ihop de få familjefoton som fanns och lade dem i hennes resväska, det skulle bli de få minnen som skulle finnas kvar efter tiden i Tyskland.

Några få foton, det var allt hon skulle ha med sig, och det hon bar på, det var vad hon fick med sig i flykten. Inte mycket för ett 19 år långt liv i ett land. Det skulle enbart finnas i deras minnen i stort sett.

Barnet hon bar på skulle födas i ett annat land, med helt andra traditioner, som ett flyktingbarn. Hon var inne i den tredje månaden i sin graviditet. Sedan ta fram den där hånfulla fläskbiten som hon lade upp redan nu på diskbänken på ett porslinsfat med blåa kanter, det så kallade ”finporslinet”.

För att den skulle hinna med att förpesta luften så mycket som möjligt. Ur den glasburken de haft den i för att slippa stanken i vardagen. Den fläskbiten luktade så ohyggligt illa i lukten, surt, unket och med i högsta grad otrevlig sidolukt av något slags lik, en vedervärdig stank. Den hade varit nära nog hermetisk tillsluten i en glasburk för att det inte skulle bli outhärdlig stank i lägenheten.

Hon såg hur det nära nog rörde sig i fläsket av all mask, det var något övervidrigt över den fläskbiten. Det var mer eller

mindre ett ”varumärke” när någon Gorenwitz fick fly. Nu väntade hon bara på Wolfgangs signal och hon var redo att försvinna direkt. Innan dess visade hon sig inte ute.

Kom budet att ”steka fläsket” betydde det att det var dags att dra. Det betydde ”Vi drar, omedelbart!”. Hon väntade på det budet. Det skulle komma mycket snart, med tanke på det våldsamma debaclet där ute på gatan. Hon hade sällan sett SA-män åka på så mycket stryk på så kort tid. Det där var en ordentlig utskäpning. Den där feta slusken de släpade på skulle garantera hamna på sjukhus. Inget mer heilande ur den käften på ett tag, han blödde kraftfullt. Reaktionen skulle bli därefter. SA var ökända för att ge fula ”efterslangar” på dem slagsmålen de förlorade, och de hade förlorat fem mot en den här gången.

Förluster ”de inte hade råd med”, och som ledde till repressalier högre upp i organisationen. Förluster existerade inte enligt deras definition, och definitivt inte fem mot en. Det var i vissa situationer dödligt och det packet kom alltid stora skockar för att försäkra sig om att INTE komma i underläge en gång till.

Ilse tittade på den där fläskbiten, det där fläsket var inte tjänligt som föda och luktade allmänt surt. Det var mer än en månad gammalt redan nu, i rumstemperatur. När hon packade upp fläsket slog stanken upp i nosen på henne. Den luktade vidrigt, något ohyggligt illa.

”Fy sjutton, undrar hur det kommer att lukta när nassarna kommer in? Tvi tusan.” sa hon hånfullt för sig själv. Hon skrockade åt det hela. Hon höll dörren stängd och tvingade sig att stå ut med stanken. Det var inte dags att förpesta trapphuset, ännu.

* * *

Den nyblivna Partimedlemmen Frau Ingrid Weltzner lyfte på luren och ringde SS omedelbart för att göra sin ”Plikt För

Partiet". Och rapportera den grova misshandeln som det var i hennes ögon.

"SS." kom det bara i andra änden.

"Mitt namn är Frau Ingrid Weltzner på Rosenbergstrasse 7. Jag vill rapportera att Juden Wolfgang Gorenwitz precis slog ner fem SA-män. För bara någon minut sedan." sa hon kort.

"Wolfgang Gorenwitz, sa Frau Weltzner Wolfgang Gorenwitz? Runt 180, rätt kraftig kroppsbyggnad?" sa mannen i luren. Den karln bodde ju i Bochum, för helvete! Och hade gått i huset för senast 30 minuter sedan! Den mannen var välkänd för att kunna ta till våld. Blixtrande effektivt och en alldeles lysande gatufighter med kraftig kapacitet. Tysk Juniormästare i boxning 1931-1932, 28 KO. Invägt till 83 kg 1932. Komma i bråk med honom kostade på, och här hade tydligen det gått hett till. Här låg det något på lur!

"Ja, just han. Bor på Rosenbergstrasse 8, tredje våningen, G Hüber på dörren. Just nu är han ur sikte. Frun tycks vara hemma fortsatt." sa hon kort.

"Tack, Frau Weltzner. Vi tar tag i det omgående. Den mannen skall frun undvika, det är en notorisk ökänd gatufighter." sa mannen kort och lade på. Nu var det inte tid att sitta i telefon. På Hotel Siber blev det livat värre. Klanen Gorenwitz hade tydligen åter samlats i Stuttgart igen och det var ett mycket illasinnat tecken. Alla operatörer sattes i högsta beredskap. SS kunde vara beredd på precis vad Fan som helst från det hållet, det hade varit ovanligt lugnt från det hållet ett tag, nu var det något på gång. Men vad?

Gammelgubben Gert Gorenwitz var en bra slug räv. SD hade inte fått någonting på honom trots omfattande spaning, att ha Amerikaner på plats var inget lagbrott. De ringde till Bochum som reagerade starkt på beskedet, vem i helvete var det som gick i huset där då? En kontroll sa att det fanns en C/O-adress på den berörda adressen. Hans Treue. Denna Treue existerade inte enligt folkbokföringen. Så det var DÄR den lymmeln höll till! Bara att meddela SA detta ifall de frågade. Troligen skulle

den mannen gå upp i rök igen. En människojakt av en bra kraftig magnitud skulle till att ta den mannen, men först, rapport från SA på skadorna. Och utgå därifrån. Frågan var hur allvarligt SA-männen skadats mer. Ge sig på Wolfgang Gorenwitz och det var fara för sjukhusbesök.

* * *

Wolfgang förväntade sig att de skulle göra hembesök, och då kom det mycket förstärkning med. Det var dags att skaffa sig ifrån Stuttgart någon annanstans och det fort. Helst helt och hållet iväg från hela landet i sin helhet. Nu fattade han tydligt att det barkade åt skogen rejält. Så kraftigt att det inte längre var möjligt att stanna i Stuttgart. 09:01, det började bli ont om tid dessutom. Fem minuter si så där, det var vad han hade på sig.

I stort springa bort till bilen, backa ut och åka. Det fanns ingen tid att en stänga portarna till garaget. Ingen vits att passera jobbet precis, så den där ynkliga slutlönen fick bero. "Hans Treue" blev visst hastigt avlivad. SS/SA skulle troligen mycket snabbt bli varse om att det var en falsk identitet, och därmed snabbt räkna ihop $1+1=2$. Men "Herr Treue" hade tjänat klart. Lika lite som han kunde stanna i Tyskland, förr eller senare hade de hittat dem, var än de gömt sig. Det hade lett till en människojakt bokstavligen, speciellt efter att Gert sjösatt Operation Deathblow. SS/SA skulle bli rasande. Då skulle det inte finnas en kvadratmillimeter säker yta för dem i Tyskland. Kort sagt: utlandet. Det var bara att dra sig ut ur landet, och det snabbt. norrut, där fanns vägarna ut och hamnar och så vidare för vidare utresa.

Vart skulle han åka? Sverige, USA, England? Det fick komma senare, nu gällde det bara att ta sig ut med livet i behåll. Han kände inte för att hamna i något läger, eller ännu värre, bli mördad brutalt av SA-männen. Nu undrade han mest hur han skulle kontakta Ilse att det var dags att fly.

Det var inga hälsosamma kvarter att befinna sig i efter det råkurret. Han fick tag på grannpojken Hugo som gick förbi det trapphuset han gömde sig i, i grevens tid, 09:05, marginalerna var noll. Hugo var tillräckligt ung att kunna utnyttjas som bud.

”Hugo, kom hit!” ropade han till Hugo. Som gick mot hemmet efter att ha handlat för sin mor i butiken på Frassestrasse. Hugo gick in i det halvmörka trapphuset förundrat. Lille Hugo, sju år gammal, precis börjat i skolan. En liten kort lintott som med plirande ögon undrade vad farbror Wolfgang gjorde i det mörka trapphuset. Men för den skull inte vågade fråga varför farbrorn gömde sig.

”Vad är det farbror Wolfgang?” sa han nyfiket.

”Gå upp till tant Ilse, och säg till henne att hon börjar steka fläsket. Jag kommer snart hem, jag skall bara tvätta bilen.” sa han kort. Han gav Hugo 5 RM i handen.

”Till godis.” sa Wolfgang kort. Hugo tittade på den där sedeln med jättestora ögon. Det blev jättemycket godis! Han nickade åt Wolfgang kort. Lille Hugo som bara var 7 år gammal och inte kunde förstå den koden som var inbakad. Lille Hugo förstod inte att judar inte äter fläskkött generellt, ännu, han var perfekt som budbärare däremot. Ingen skulle misstänka honom. Wolfgang åt det visserligen om han var bortbjuden, men ändå.

Det var inte direkt vedertaget. Han gav sjutton i allt vad Kosherreglerna påbjöd. Och det fanns inget i Torarullarna som förbjöd det för övrigt. Men DET fläsket i fråga var GARANTERAT oätligt! Det var förenat med livsfara, med som budskap var det klockrent.

”Skynda dig!” sa Wolfgang bestämt.

”Ja, farbror!” sa Hugo. Och ilade iväg på kvicka fötter. Sedan var det han som ilade till godisbutiken! Wolfgang drog som en blix till garaget och hämtade bilen, backade ut och lämnade platsen, med öppna garageportar. Bara några få minuter senare så knackade Hugo på deras ytterdörr och Ilse öppnade.

”Hej, Hugo.” svarade hon leende.

”Farbror Wolfgang sa att han ville att tant skulle börja steka fläsket, och att han kommer hem snart, han skall bara tvätta bilen. Nu måste jag hem till mamma. Sedan hem till godisbutiken! Jättepåsen godis! Smaskens!” sa Hugo kort. Han hade bråttom hem. Utan att ana att han blev utnyttjad som bud i ett allmänt lömskt, och tillika kritiskt läge. Det drabbade inte Hugo, men hans mamma kanske blev lite arg. De själva skulle inte finnas kvar och ta kritiken.

”Det skall jag, tack Hugo.” sa Ilse och budskapet var solklart för henne. Nu bar det av från Tyskland och det fort. Det var signalen hon väntat på. Det var typiskt för Wolfgang att utnyttja dem kanalerna som orsakade minst misstankar. Att lillgrabben åt godis så han fick tandvärk var en annan sida av saken. Det var en papperspåse full med godis ungefär.

Alltså ta väskorna, de sparade pengarna och guld samt andra värdesaker och det allra viktigaste som fanns hemma med sig. Med andra ord pass, lite kläder mm. och iväg. Och snabbt skulle det gå. Hon lämnade dörren öppen och hon tittade flinande på paketet fläsk på diskbänken. Som ett sista hån mot SA-männen, och NSDAP i yttersta änden. Det luktade as i hela trapphuset, och skulle bara bli etter värre.

”Fläsk som fläsk, jag föredrar det där fläsket i köket, trots allt.” sa Ilse flinande. Hon tog på sig sin kappa och tog åt sig handväskan samt resväskorna och påsen med mat. Snabbt ner för trapporna, utan att vara alltför uppenbar, inga märkligheter. Ju diskretare, ju bättre, ju mer försprång kunde de skaffa sig. Nu stod redan Wolfgang utanför med bilen på tomgång och tittade på klockan, 09:12, det var redan en bra bit över den säkra tidsmarginalen.

In for Ilse och Wolfgang trampade gasen i botten ifrån platsen via Dillmannsstrasse och under järnvägen norrut bort mot farbror Gert mindre vägar för att åka till Seeviesen. De åkte ofta ut på mindre resor, Ilse fnissade till i bilen, Wolfgang

tittade undrande på henne. Det där luktade djävulskap lång väg.

”Och vad har du nu hittat på åt de där? Och vår tidsplan sprack, ren tur att vi kom undan. Nu drar vi härifrån.” frågade Wolfgang, snett leende.

”SA-männen kommer inte gilla lukten i köket. Blev väl rabalder på deras tillhåll. Du ställde till det för dem. Jag undrar vad Heidi säger om den godispåsen Hugo kommer att känka hem? Det blir en massa godis.” sa Ilse flinande.

”Kan så vara, den faktorn räknade jag faktiskt inte med. Troligen orsakade vi ett visst kaos där borta. Förhoppningsvis. Är ju inte direkt okänd hos SD.” sa Wolfgang roat. Ilse bara nickade kort. SA var tvungna att ta reda på Wolfgangs identitet först. Det var inte gjort på en kafferast.

”Den där vidriga stinkande biten, som det är maskar i?” fortsatte Wolfgang.

”Just den vidriga biten, det luktar kadaver och död i köket. Ett gammalt övergivet bårhus luktar bättre. Grannarna lär inte älska oss. Före detta grannar, mer exakt. Som sagt.” svarade Ilse, och flinade.

”Inte snällt mot nationalsocialisterna, hör du du. Vem bryr sig om grannarna?” sa Wolfgang, rått skrattande. Wolfgang höjde farten lite på raksträckan och höll nästan 75 km/h för att tjäna lite tid. Skyltarna mot Seeviesen hade redan börja dyka upp, han svängde av mot höger mot Seeviesen.

Bara för att ila över till Gert genom halva stan norrut till Seeviesen, innan SA-männen hann ta reda på fakta, och lasta in hans väska med dyrbarheter. En dryga 20-25 minuters körning.

”Skall man vara snäll mot tvåbenta svin? Fläsk som fläsk liksom. SA-männen hade ett visst besvär att ta det där stora fläskberget du skickade i väggen med sig.” sa Ilse flinande. Wolfgang bara skrattade till svar. Hånet i Ilses tonfall gick inte att ta miste på. Visserligen gick inte DKW:n speciellt fort, men det var fort nog att lämna Stuttgart tillräckligt snabbt.

DKW:n var allt annat än ovanlig dessutom. Gick så där tretton på dussinet dessutom.

* * *

Så där halvtimmen senare var det avklarat, godset i bilen och alla avsked. Troligen den sista gången de såg Gert och Heidi i deras liv. Wolfgang var ledsen, bitter och hederligt förbannad över situationen. Samtidigt insåg han hur jävla lite han kunde påverka det. Gert var mer stressad än vanligt, vilket Wolfgang gott förstod. Gert såg bra sliten ut allmänt, och Heidi så bra dålig ut i skicket. Ingen av dem hade speciellt långt kvar i livet.

Heidi hade kanske veckor, någon månad, maximalt kvar att leva. Hon gick på tunga smärtstillande mediciner, allt hopp om att överleva var sedan länge ute. ”The Jew” var allmänt nervös och stridsberedd 24/7. Jänkarna var bra beredda på att dra vapen, Inte så lite ”trigger happy” som jänkarna kallade det. Kom SA/SS in där så var dem döda i exakt samma ögonblick. ”Steel Mouse” var långt bistrare än vanligt och direkt tvär i humöret.

”Se till att förpassa er ur stan och Tyskland fort som sjutton. Du har inte med dumhuvuden att göra. De lär mycket snart räkna ut hur saker och ting hänger ihop. Finns en hel del smartare nationalsocialister än nötterna i SA. Det är dem i SS du skall se upp med, och Kripo. Där har du hjärntrusten, och tro inte att du inte finns i deras register. Varje gång du klippt till en SA-man, så har det antecknats. Och den gången du nitade en Gestapo skall vi inte prata om. Underskatta inte SD och Abwehr, det är några sluga djävlar. SS och Abwehr använder SA enbart för att göra skitjobbet, inget annat.

Jag och Heidi lär inte överleva det här, inte när de här ärthjärnorna fattar att med dig, så pyser allt utom 125 000 RM ut ur landet. Ni har mer än 835 miljoner RM i den väskan.... Om det räcker. Och då har jag räknat väldigt, väldigt lågt, kan

utan vidare vara över 850 miljoner. Har redan smusslat ut närmare 1,490 miljarder innan dess. Listan ligger i väskan var det är undangömt. Se så, sätt fart innan de hittar er, schas iväg med er!" sa Gert och nästan schasade iväg dem. De stod i Gerts hall med mörka träpaneler i ek och bara spikarna kvar efter de dyra konstverken. Konstverk som sedan länge var i skydd, utom räckhåll för NSDAP:s klistriga tassar. Långt utanför Tysklands gränser.

"Du får ha det, hoppas det dröjer innan packet fattar hur det hänger ihop. Det är ett helvetes bedrägeri och förskingring du kokat ihop! Ni får ha det så gott ni kan. Ni borde följa med oss." sa Wolfgang.

"Tänk inte på oss, tänk på er själva, och er överlevnad. Vi är gamla och skröpliga vi har gjort vårt. Tronskiftet skedde precis. Nu är du överhuvudet i familjen. Du är en "Heaven's banker" nu. Du övertar min plats där. Vad då? förskingring? Så NSDAP skulle få lägga vantarna på det? Så i helvete heller." sa Gert kort i dörren.

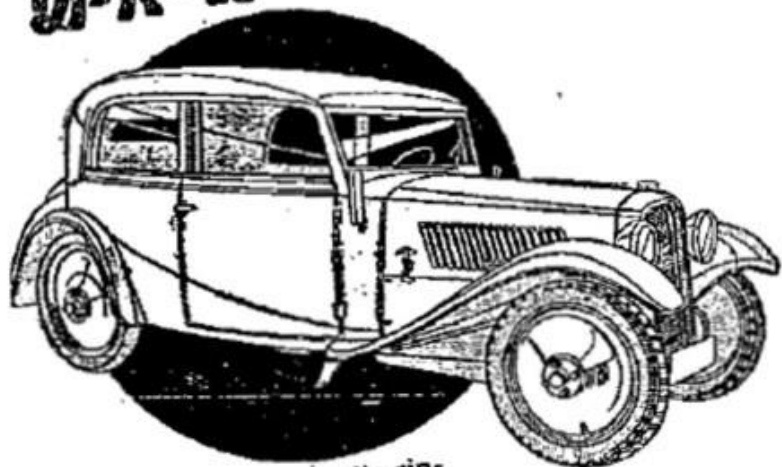
"Budskapet uppfattat." sa Wolfgang buttert. Han kastade in väskan i baksätet och hoppade in bakom ratten och körde iväg från Gerts gårdsplan. De drog som vesslor ut ur Stuttgart. Nu var utlandet nästa, bara stanna till och plocka upp det gömda godset i Kornwestheim och resa vidare. Där låg ytterligare i runda slängar en halv miljard, i en gammal källare.

Kapital som var öronmärkta för en humanitär fond för de överlevande, att bli utsedd till "Heaven's banker" var mycket stort. Ett ansvar för att pengarna kom till de behövande rättvist efter att Hitlers vansinne hade nått sin ända. Inga bilar gick speciellt fort bland de bilar vanligt folk hade råd med.

Möjligtvis en Opel om man hade lite bättre ställt, DKW F2 eller som också kallades DKW Meisterklasse 701 var bland dem billigaste bilar som fanns att köpa på den tyska marknaden. Han hade precis köpt den lite starkare modellen. Gjorde 80-90 km/h i toppfart, lite större kaross än Reichklasse. Det gällde att kunna köra lite snabbare undan när Herr SA lade

sig i bakhasorna. Och då var dem 10 km/h extra värdefulla. han hade precis fått den dagen innan från butiken En liten tvåtaktare på 20 ynka hästkrafter i hans, av 1933 års modell. Rena papplådan på hjul. Fanns precis överallt, ingen bristvara. Stod sådana precis överallt. Bästa skyddet som existerade, Mest Meisterklasse 601 Reichklasse dock. 701:an hade knappt kommit ut på marknaden. Men det var mest detaljskillnader mot tidigare modellen. Den hade hunnit säljas ett antal redan och det underlättade läget. Just den här mörkgröna nyansen var rätt populär allmänt.

DKW-Weltrekord!

Die neue „Reichsklasse“, die einzige viersitzige Cabriolet-Limousine für nur RM

1990.-
ab Werk

Fortschrittliche Konstruktion: Vollschwingenden Frontantrieb - Unabtrennbare Sitzbank und Fahrsicherheit - 85 PS-Zweitakt-Hochleistungs-motor mit unserer durch Patente gesicherten Schwärze-Linkslenkung, dadurch überlegene Leistung bei niedrigstem Brennstoffverbrauch (ca. 6,5 l auf 100 km). DKW-Spezialkarosserie.

Äußerst geräumig, großer Kofferraum von 1,60 m³

AUTO UNION A-G

8093

Joh. Ricks, Beckergrube 54
Fernsprecher 23295

Ville man köra fort, eller ännu fortare än så fick man slanta upp betydligt mycket mer pengar på bilhandlarens disk än vad de flesta hade råd med, om man inte rånade banken. Det såg inte mycket ut, den där kulan, stor som en tennisboll, med diamanter, så där en halvmiljard, guldets och sådant, tackorna med guld tog däremot mer plats, 12 stycken. De var mer än självförsörjande livet ut. Sedlar i buntar om höga valörer. De tre buntarna Dollarsedlar var en decimeter tjocka, om det räckte, i 100-dollars valör. Det var hutlösa belopp.

Att ha blivit utsedd till familjeöverhuvud var hedrande men i det här läget var det en banal bisak. Nu gällde att ta sig ut ur landet, till att börja med. bara det skulle bli en utmaning, en ofantlig sådan.

Risken för att bli gripen var omfattande. Gerts ord om NSDAP:s intelligentia brände i bakhuvudet, SA var pöbeln, med SD var knappast dumma i tummen.

Det var inte SA som dikterade spelreglerna, Kripo jobbade civilklädda och var ett gigantiskt hot. Gestapo var lika fruktat. Farbror Gert hade en stor Mercedes W10 Mannheim 380 S som hade kapacitet att köra ifrån de flesta. 120 km/h utan vidare. Nackdelen var att den var stor, svart och alldeles väldigt uppseendeväckande. I och för sig var vägspärrar ett skämt med den närmare 1800 kg tunga bjässen till bil.

Men forcerade vägspärrar var ett icke oansenligt problem att reda ut. Så de ville inte ha ögonen på sig, inte med Gerts sista godis i bilen. Den tålde definitivt inte dagsljus för ögonblicket, det gällde att kunna föra ut den ur landet oupptäckt. Diskretion var ganska nyttigt, och ju längre bort från Stuttgart de kom, ju bättre på kortast möjliga tid utan att göra väsen av sig helst. Med den Mercedesen hade dem inte kommit så värst långt. Den stack ut som en käftsmäll i Saharaöknen ungefär.

SA-män hade inte heller de så värst snabba bilar, det var liksom inte speciellt rika män. Och vem i helsike letade bland "miljoner" DKW:s överallt? Eller ens hade tid att göra det? Skulle ta en helvetes tid. Rätt långsökt, så fordonsvalet var strategiskt rätt.

* * *

Bland de nerslagna SA-männen var det uppror, en litet förbaskat judesvin hade spöat upp dem, fem mot en. Det skulle inte vara tekniskt möjligt att utföra. En svårt skadad och fyra ordentligt tilltufsade män, frågan var vem denna bärsärk som lyckades med det upptåget var. Nu var det räakenskapers dagar.

Nu skulle juden få veta vad han var för något slags kräk. Efter lite undersökningar så var det ganska klart vem det hade

varit och ett hembesök avlades. Det hade tagit sin tid att reda ut, inte minsta jobbet att reda ut. Sicherheitsdienst Inland Avdelning B, Ras och etniska frågor, hade denne slagfärdiga Jude i sina register, och skulle utredas vidare. Han hade angivits nästan per omgående. En informatör i huset mittemot hade gett namnet på bärsärken. En hemmafru som nyss gått med i NSDAP.

Det avgörande tipset kom in fem minuter efter att bärsärken försvunnit. Nu var det bara dags att se om bärsärken var hemma. En lätt oväntad adress för övrigt, att klanen Gorenwitz samlats var däremot oroande. Något var på gång, men vad? SA gavs informationen efter att SA-führer Dietrich Von Jagow frågat om informationen.

Så adressen kom som i en liten ask. Stämplad som socialist och politiskt opålitlig. Kommunist, som någon klottrat på ett sidodokument. Skriven officiellt i Bochum, Facit på att det varit en fasad var uppenbart, tre månaders spaning hade gett ett resultat, ett nedslående sådant. Order om inbrytning i Bochum gavs omgående och SD blev allmänt förvånade.

Huset var fullt möblerat och det syntes inte utifrån att det var bokstavligen fallfärdigt. Ingen kunde bo i den mögelstanken i det rucklet. Möblerna i sig var bra usla och höll knappt ihop, men som kuliss hade det fungerat ypperligt. En mapp med texten: "OPERATION GENOMSKÅDNING" låg på "köksbordet", en av männen öppnade mappen, bara för att hitta ett pappersblad. "Planen är utförd, Hej där på er!". SD hade blivit grundlurade.

PROVLÄSNING

Kapitel 1 Affirm:

Bochum

Fakta om avledningsmanövernns omfattning sa en hel del i direkta fakta. En illa åtgången rivningskåk, med ny vitmålad fasad uppsatt för att lura ögat. Ett villospår, nu visste de vart han i själva verket befunnit sig, Rosenbergstrasse 8. Mitt under nosen på dem mer eller mindre. Hur många gånger de kört förbi på den gatan var väl oräkneliga.

Folk hade gått inne i huset men aldrig gått via ytterdörren. En lucka i golvet rörde en gång ut i den lilla skogen bredvid och en skogsskoja. I den rivningskåken var det omöjligt att bo i, det var fallfärdigt. Med enbart en brevlåda utanför, snyggt jobbat. Tacka Fan att Avdelning B haft svårt att ha koll på honom. Ingen hade sett den brevlådan bli vittjad, men den var alltid full med adresserad reklam och diverse annan reklam. Minsta lilla svacka i bevakningen, och lådan var tömd. Så långt var utrett att Herr Wolfgang Gorenwitz aldrig, vad de visste satt sin fot i huset. Om han gjort det hade han kommit hostande ut ur den.

Prata om bländverk, det här var oerhört bra orkestrerat. SD satte ett beslut på att riva huset per omgående, den här "krigslisten" kunde utnyttjas för att gömma judar. Liksom att huset låg under hårdbevakning, bara det att ingen hade setts där senaste veckan, överhuvudtaget.

Timmen efteråt exploderade huset så plankor och spik flög om det, och började brinna utan någon förklarlig orsak, huset totalförstördes. Någon hann före rivningsfirman, kort sagt, det fanns en försåtladdning, och tre SD-anställda dödades i

explosionen. Tre SD-anställda som undersökte huset efter spår. Den bomben var fjärrutlöst på något sätt, SD-männens svårt sargade kvarlevor fördes till Rättsmedicinala för obduktion. Det var en organisation som var beredda att döda som de hade att göra med.

Det ändrade spelreglerna genast. Mycket svåråtkomlig, och med resurser att försvara sig. En helt annan infallsvinkel fick tas till, där de inte riskerade folks liv.

* * *

I Stuttgart satte sig SA i rörelse och 28 SA-män vräkte sig in i trapphuset exakt klockan 10:28, som stank som ett svin, efter att ha hoppat av lastbilen på SA-vis. Mer än en timme efter de hade hunnit fly. Lastbilen stannade utanför porten, visselpipan ljud och 28 män flög av lastbilsflaken. Och i ordnat led trängde in i trapphuset. Så som alltid, när SA skulle göra "hembesök". Folk hade tittat ut ur dörrarna och höll för näsan.

"Vad är det som stinker så förbaskat i trapphuset? Är det någon som har dött eller? Är det judarna på tredje våningen?" sa de, irriterade när de insåg att de där judarna drev med dem in i det sista.

"Det är det vi skall undersöka! Det stinker för djävligt! Öppna och vädra ut stanken! Ja, det är judarna, sätt fart!" sa SA-männens befäl. Han rusade upp för trapporna med männen.

Bara för att finna lägenhetsdörren vidöppen och alla fåglar nesligt utflugna ur boet. Och på allt av värde med för den delen, de stod där som ett gäng dumma fånar. Fanns ingenting som var ens värt att ta. Inga personliga ägodelar, som fotografier, eller brev. Mer än ett adresserat reklambrev till Herr Hans Treue, om radioapparater.

"Vad är det som stinker här inne? En döing?" frågade en av SA-männen. Han såg sig om, det såg inte ut så. Kläderna hängde kvar som om inget hade hänt, klänningar, klänningar

till helvete. Som om människan som burit dessa gått upp i rök spårlöst.

”Undersök lägenheten!” beordrade deras befäl, SA-Rottenführer Jebtz kort. Lukten var obeskrivligt obehaglig, och han ville ha bort luktkällan. Var det en döing var det mycket viktigt att få bort liket snabbt.

[SA-Rottenführer:

Motsvarar Obergefreiter i Heeres ungefär.]

”Fy Satan, det är en stor äcklig fläskbit som är hur gammal som helst. Den ligger och luktar jävel på diskbänken, det är mask i det fanskapet! Det är den som stinker, säkert på över kilot, mer mask än fläsk! Kan någon vänligen öppna fönstret så jag kan kasta ut den här förbannade helvetes stinkbomben?” sa han kort. Han gick ut och spydde ute i trapphuset, befälet gick ut i köket och såg stinkbomben.

”Släng ut fanstyget omedelbart! Skall det där vara ett sätt? Ut med det, men håll den bort från uniformen! Svineri!” sa Rottenführern irriterat. En SA-Mann höll andan och öppnade köksfönstret. En tredje tog och kastade ut fläskbiten genom fönstret med tallrik och allt rätt ut. Fläskbiten landade rätt över gatan med krasch och fläskbiten landade precis framför texten med ”Juden Raus!”. Kommentar överflödigt liksom, den kunde inte landa mycket lägligare.

”Vad Fan är det här för skämt, vart i helvete är dem?” sa en av kamraterna. Någonstans i lägenheten. De tittade sig runt och bara skakade på huvudet, de hade blivit ordentligt grundlurade.

”Vi är grundlurade. Fullständigt förda bakom ljuset. Här lär vi inte hitta dem i alla fall. Leta efter spår vart de tog vägen istället. Det här är några bra förslagna jävlar, så leta noga. Det här ser alldeles för välorganiserat ut. Som om de döljer spår.” sa befälet kort. En SA-man kom med ”Guldhandsken”, som Wolfgang vunnit vintern 1932 i Bochum.

”Hmm, en boxare, det ante mig. Men han slogs inte som en boxare precis, mer som en hamnbuse. Något mer?” frågade befälet.

”Inte ett enda spår. De har städat upp kliniskt efter sig. Här finns ingenting, Herr Rottenführer. Kläderna hänger prydligt, i min frus storlek, hans, finns inte något, tomt. En mycket modemedveten kvinna, soprent.” sa SA-mannen kort. Befälet såg sig om. Snyggt jobbat, de var i sanning grundlurade, det var bara att avbryta. Det här var enbart att slösa tid på någonting som aldrig skulle ge resultat. Dessa judar hade gjort ett grannlaga jobb att dölja sina spår.

”Skräpmöbler, de måste ha skaffat undan allt av värde. Det här duger att göra en brasa med. Det här har planerats en längre tid. Den här juden visste väldigt väl om vad han gjorde. Vill du ta de där klänningarna till din fru, ta dem, finns säkert skor med. Deras ägarinna återkommer inte hit. De lär vara långt härifrån.” sa befälet, och var mest förbannad.

De hade gått på en praktblåsning, och de här Wolfgang och Ilse hade lurat dem totalt. Det budskapet kröp långsamt in i deras äর্থjärnor trots att den var packad med propaganda från NSDAP. Han såg SA-mannen packa ner de där klänningarna i en väska han hittat. Ett tiotal par nya skor åkte ner i samma väska.

”Gör rent hus, men skada inte lägenheten, och för helvete! Vädra ut den här stanken!” sa befälet bistert.

”Den här kvinnan har inte varit fattig! De där skorna är svindyra.” sa SA-mannen.

”Och det säger han? Min fru kan knappt drömma om sådana!” sa Rottenführern bistert. Rottenführern hade insett att den här kvinnan var bra tät.

* * *

Hugos mamma Heidi Reitz gick upp för trappan tillsammans med Hugo. Han hade berättat för mamma om det som

Wolfgang bett honom att göra. Dem där 5 RM skulle nog ransoneras ut så lillgrabben inte skaffade sig ont i magen! Heidi hade insett att Wolfgang utnyttjat hennes son och skulle tala allvarligt med denna Wolfgang. Bara för att finna en massa SA-män i Wolfgangs lägenhet, och det var uppenbart att Wolfgang och Ilse flytt. Och varför, tja, 4 nerslagna SA-män var kanske en bra orsak.

Intresset av att beblanda sig i ärendet var minimalt, det kunde bli alltför kostsamt. Stanken var brutal i trapphuset, som ett gammal övergivet bårhus eller någonting. Väl på gatan igen tog hon Hugo åt sidan och låtsades knyta om hans högra skosnöre, vid en portgång.

”Du får inte berätta för någon om vad farbror Wolfgang bad dig om, det är jätte, jättemhemligt.” sa hon tyst.

”Har farbror Wolfgang gjort dumma saker, mamma?” frågade Hugo tyst.

”Nej, men det tror de där arga männen uppe i Wolfgangs hem. Wolfgang kommer aldrig mer hem igen. Han tycker inte om de där männen.” svarade hon lugnt. Hon tittade sig lätt oroligt runt, för att se om SA-män närmade sig.

”Är farbror Wolfgang död, har de dödat honom?” frågade Hugo oroligt. Lilla Hugo tittade sig skrämt omkring.

”Nej, men farbror Wolfgang slog till de där männen jätteilla. De är jättearga på honom. När de dumma farbröderna åkt, så går vi och köper den där jättepåsen godis. Jag lovar. Vi går undan så de inte ska prata med oss.” svarade hon lugnt.

”Aha, så de dumma männen jagar honom? Var det därför Farbror Wolfgang gömde sig i en mörk port? Nu förstår jag!” frågade Hugo med den lilla pojkens logik.

”Precis, nu går vi snabbt hem innan de dumma farbröderna kommer ut. Mamma såg farbror Wolfgang slåss med dem. Farbror Wolfgang slogs jättehårt.” svarade hon lugnt. Hugo tog det för en lek, delvis, och förstod inte hur farligt Wolfgang och Ilse levde ute på flykt. Men han förstod att dem där männen var jätte, jättearga på farbror Wolfgang.

Heidi var långt ifrån så lugn som hon verkade. Hon tänkte på Wolfgang och Ilse, och den fara de levde med 24/7 där ute på flykt. Hon tog Hugo i handen och hastigt lämnade platsen innan de där SA-busarna fick för sig att prata med henne. Det var rakt hem, omedelbart bums. Just nu var den delen av Rosenbergstrasse en något minerad zon. Han skulle få sitt godis, att han sedan skulle få en skål då och då. Det syntes att lillkillen var uppskakad och rädd av SA-männens beteende.

Ingen gick ut så länge SA var i den lägenheten, nog hade folk sett kalabaliken alltid. Men intresset att berätta? Lika med noll, man vittnade inte till SA-mäns fördel, så var det bara. De hade garanterat punkterat Pandoras ask, efter noter. Varenda minut de var kvar på tyskt territorium var de hotade till livet. Heidi ville inte veta mer än nödvändigt.

* * *

”Vart är de?” undrade en SA-man, och tittade sig runt. En av de grundligt blåsta SA-männen.

”Här hittar du dem inte, som sagt. De försvann, för gott, härifrån. De var inte ens folkbokförda här. SD:s information var korrekt, de lurade oss totalt. Vi ger upp. De kan vara långt utanför Stuttgart vid det här laget.” sa befälet lakoniskt. Han undersökte köket efter eventuella ledtrådar vart de hade tagit vägen. Utan att hitta något, inte så mycket som en vink vartåt de dragit. De hade sopat igen spåren fullständigt efter sig. Till och med nycklarna låg kvar på diskbänken.

”Knäck möblerna, sedan drar vi oss tillbaka. Bara att rapportera att de är borta, spårlöst.” sa befälet kort. SA-männen var inte på sitt bästa humör och slog möblerna sönder och samman, på den givna ordern. Hade Wolfgang vetat det så hade han väl inte brytt sig något nämnvärt. Han hade inga avsikter att återkomma dit.

”Reträtt, det här ger inget. Ner och uppsittning, sätt fart. Det här är inget att slösa tid på.” sa befälet kort. 28 molokna SA-

män lämnade detta, nu för tillfället bombnedslag, till lägenhet. Muttrandes över äckliga judar, och så vidare som knappast lämpar sig för tryck.

”Först slår de ner oss, sedan löper dem. Fegisar!” morrar en SA-man surt. En av de tidigare nerslagna SA-männen.

”Den här Juden kunde lätt ha dödat er, ni kom väldigt billigt undan. Titta på Friedrich, han tog stryk. Mycket stryk, för mycket stryk. Det visar hans verkliga kapacitet, han är en erfaren gatufighter. Ni kunde ha dött där, så sluta larva er. Wolfgang föredrog bara att fly, hade han tagit strid så hade flera av oss varit skadade. Eller rent av döda. Utmana inte ödet.” sa befälet bistert, alla judar var inte små och lätta att ta ner. Det fanns de med väldigt mycket kapacitet i med, vid en närmare eftertanke hade han sett den här karln boxas och att han skickat en man i mattan efter blotta 27 sekunder. En mycket kompetent boxare. Han tittade på den kraftigt tilltufsade SA-mannen.

Med en fet blåklocka och ett par utslagna tänder samt en rejäl fläskläpp. Han hade fått kännbart med stryk. SA-mannen ser upp mot trappan där de nu lämnade den vidöppna ytterdörren till lägenheten. Inte ens det nöjet fick de, att sparka in lägenhetsdörren. Han var mycket medveten om att Denne Wolfgang slog hårt som en murbräcka. Friedrich låg på sjukhus efter att den här juden dragit hans skalle rätt i väggen med en kraftfull smäll.

Läkarna hade sagt att Friedrich fått en ordentlig skallskada, och kanske inte skulle överleva. Överlevde han så fanns faran att han skulle få permanenta skador. Friedrich hade mist synen och hade stora talsvårigheter. Det hade han själv fått känna av, hans stolthet hade fått sig en törn och det var inte så bra om det erkändes. Han ville helst inte känna på styrkan hos denna jude en gång till. En gång var mer än nog. Likaså var han medveten om att Wolfgang knappast skulle återvända. Allt tydde på det, att det inte fanns något kvar av värde kvar, bord

och stolar och alla inventarier såg ut som om de inte varit nya de senaste 30 åren. De passerade fläsket som låg på trottoaren och hånade dem och luktade allmänt jävligt.

Att kamraten tagit kläder till frun för mer än 1200 RM var en annan sak. I detta fall kunde det anses övergivet. Så mycket visste han att judar inte åt fläsk, och budskapet var solklart, de hånade dem in i det sista innan de drog. Och *ÄVEN* om de kanske åt fläsk så var inte *DET DÄR* fläsket ätligt. Det där fläsket bar på ett hånfullt budskap. Det var ett rent häcklande av dem.

* * *

Budskapet var solklart, de sa rent i klartext vad de tyckte om dem. Att de betraktade dem som vidriga svin, det budskapet gick definitivt inte att missuppfatta. Rapporten till skulle leda till konsekvenser för någon/några judar, deras hyresvärd hade nog fått orsak till en del städning. De hade lämnat köksfönstret öppet för att vädra ut den vidriga stanken. Hyresvärderna skulle inte behöva stå ut med det ohyggliga eländet. De stod utanför lastbilarna mest och väntade.

Hyresvärderna kom farandes och stoppade den bra irriterade SA-Rottenführern. En hyresgäst hade ringt och klagat på stanken, rätt så väntat för övrigt.

"Vem var ni hos?" frågade han mest. För att få klara besked. Var det Gorenwitz som fått orsak att "emigrera"?

"De där Gorenwitz, de har dragit, men jag föreslår sanering. Det där eländet lämnades på diskbänken, inte direkt inbjudande. Ett jävla sätt om jag vill säga min mening. Rena smitthården om jag får uttala mig om saken." sa SA-befälet. Han pekade på fläsket, där maskarna nu krälade på ytan.

"Tvi Fan, hur luktar det i trapphuset? Hur illa är det?" undrade hyresvärderna spelat. Det fläsket ingick i spelet, han kände väl till den snart nog ökända fläskbiten.

”För djävligt, de lämnade dörren öppen så stank i hela trapphuset. Jag bara varnar för det, det stinker. Stinker för djävligt.” sa samma SA-befälet bistert.

”Jaha du. Får väl ge de andra en gratishyra den här månaden då?” sa hyresvärden kort, allmänt "bittert".

”Ett par andra judar drog ur en lägenhet för ett par månader sedan, exakt samma stinkande tilltag. Exakt samma.” sa hyresvärden ”bistert”. Hyresvärden tittade upp mot trapphuset, där allt vad som kunde öppnas, var öppet.

”Och vad hette de?” undrade SA-befälet.

”Vad tror du? Gorenwitz, Kurt och Sara Gorenwitz. Vette fan vart de försvann sedan. Varför kan de inte dra iväg i all tysthet istället? Jag blev grundlurad!” sa hyresvärden "bistert". Wolfgang hade grundlurat de här SA-männen totalt. Inom sig hånlog han åt SA-männen. Han avskydde nationalsocialisterna med men hade inte annat än att spela med.

Inte ens han vågade trotsa dem. Just det här grundlurade gänget här var bra förbannade dessutom. Rykten hade redan farit med budskap till *VARFÖR* dessa SA-män var så ilskna. Diverse blessyrer var kvittens på det. Wolfgang hade försvarat sig med stor framgång, så bra att de knappast gjorde om det.

”Vi slog bara sönder deras möbler, möbler och möbler förresten, lägenheten är intakt. Till och med nycklarna ligger på diskbänken, en ordnad reträtt. Det här var planerat, de kommer inte tillbaka. Du vet att de bytte namn på dörren va? De där Gorenwitz tycks ha någon slags gemensam strategi, att lämna ett "bomärke" när de drar. Som jag ser på det. Bra klipska.” sa SA-befälet kort.

”Mest bråte då? Och vad stod det på dörren då? Typiskt, ja du. Lita aldrig på en jude.” frågade hyresvärden.

”Ja, trist att du åkte på den stanken bara. Har aldrig känt värre, G Hüber, stod på skylten. Den personen existerar inte. En villa som exploderar i Bochum, och så det här, vilket slags nätverk de är med i, vet ej, men de är livsfarliga att bråka med. Bokstavligen. De visste garanterat vad de gjorde.” svarade

SA-befälet. Där var det bara att säga som det var, denna hyresvärden behövde varnas. Familjen Gorenwitz innehöll en del bra våldsamma element.

”Går att vädra ut men hyr aldrig ut till några Judar mer i alla fall. Men släkten Gorenwitz? De flesta i den familjen skulle garantera inte ens vilja hyra av mig. De hade köpt hela fastigheten. Alldeles för välbärgade ekonomiskt, rika som backatroll. De där hade betalt 8 år i förskott. Rakt av. De ägde i praktiken huset. Ifall något hände, sa de, ja, nu hände det.” sa hyresvärden bistert. Han gick knappast med förlust, egentligen gav han Fan i vilket. Wolfgang hade redan ersatt skadorna, så han skrattade mest inombords. Att de här SA-männen fått lida var det allt värt.

”8 år?? Driver du med mig människa? Det är bra länge det, för länge!” sa SA-Rottenführern. Det lät som den här hyresvärden visste mer än han ville säga.

”Inte ett dugg, inte det minsta. En splitter ny DKW Meisterklasse 701, fick den visst igår. Inte ens inkörd, de skrotade sin gamla DKW F1, bara för att bli av med den. Spelade utfattiga så att säga. De ljög vilt, vill jag påstå och jag gick på det. De kunde ha kört den största Mercedesen som existerar uppriktigt sagt.” sa hyresvärden ”bistert”. Det var helt okej att säga enligt Wolfgang. För att skydda honom själv, blotta misstanken för medhjälp var en katastrof.

Att ens bli misstänkt för delaktighet var farligt, då riskerade han hamna på Dachau. Han skulle ge dem skulden, så var dealen, och han höll den. SA kunde bli bra farliga att komma på kant med, ännu värre med SS. Fick de ett horn i sidan på honom var det kört.

”Någon aning om belopp? Vart kom pengarna ifrån som det påstods? Något skäl till alla de där pengarna måste ju ha funnits?” frågade SA-befälet.

”Miljonbelopp, kan vara miljardbelopp, förbannat klipska att gömma tillgångar. Ett arv, som det sades, som sagt. Fråga inte mig, jag vet inte. Fråga tjänstemännen som har koll på folks

inkomster. Där ligger inkomsten på minst 1-10 miljoner RM+, EFTER skatt, årligen! Det är min gissning i saken.” sa hyresvärden kort. SA-befälet blängde mest på honom, irriterat.

Att herrskapet Gorenwitz hade huvudet på skaft. *DET* märktes! Det skulle bli ett helvete att fånga den mannen. Ett par judar mindre att bry sig om, SA-männen var lika nöjda med det. Deras jobb var att ta reda på karln, karln var borta, och så var det utrett. Hyresvärden verkade ha blivit grundlurad han med. Hans överordnade var dock inte lika glada efter att dem utredde ärendet.

Befälet kände att det fanns nog något i kulisserna som var ännu värre och väldigt mycket jobbigare. Men det var inte hans problem. En grundlig utredning tillsattes, i typisk tysk ordning, för att analysera händelsen, och nog kom det fram fakta i klartext alltid. Sicherheitsdienst Avdelning B hade frågat Avdelning D och E om information, helt enkelt för att få en bredare bild av läget.

[D: *Industri och Kommers*

E: *Högre Societeten*]

Det kom fram störande fakta. Fakta som fick åtskilliga att koka torra. De kom fram till att Wolfgang var registrerad ägare till en äkta Renoir som var värd massor med RM som nu hastigt och lustigt lämnade Tyskland. Direkt släkting med den extremt välbärgade bankirfamiljen Gorenwitz, sonson till familjeöverhuvudet bankiren Gert Otto Gorenwitz, född 16 September 1854 i just Stuttgart. Att stå närmare än så till den absoluta ekonomiska makten var i stort sett omöjligt. Fortsatt bosatt i Seeviesen i sitt gamla föräldrahem. Varit under Abwehr och SD:s utredning utan att man ens fått bekräftelse om en P-bot på den mannen. Ren som en barnrumpa på precis allt. Fadern Johann Peter Gorenwitz, Född 1891 i samma fastighet, moder: Heidi Sophie Renate Gorenwitz, Flicknamn Weissshagen, den sista kända Weissshagen i livet. Född 2 September 1857.

Trots det konstanta misstankar om något slags djävulskap 24/7. God för minst en och en halv miljard RM ensam, hela släkten över fyra till fem miljarder RM, mycket på utländska bankkonton.

Johann Wollberger hade inte blivit betrodd att föra familjens förmögenhet vidare enligt vad som hade sagts, för religiös för det. Kort sagt, Det var Wolfgang som hade första plats att ta över posten som familjeöverhuvud.

Denna man som misshandlat SA-männen hade således levt i skuggan av familjens överhuvud och enbart väntat på att träda fram i ljuset och vid tillfälle ta över efter Gert. En mycket obehaglig situation, om Wolfgang tog över så var det ett skifte som gjorde den familjen ännu farligare att komma på kant med, ännu mer stridbar än Gert. Den släkten tycktes inte lita på det tyska banksystemet, och troligen fanns pengarna utomlands på olika banker.

Huset i Bochum hade exploderat och dödat tre SD-medarbetare i densamma. En del banktransaktioner de nu nyligen hade upptäckt hade visat att han dessutom hade tagit vackert med sig mer än 1 950 000 RM som trolig reskassa. En förbaskat massa pengar för att tala klartext. Gert utreddes med, där fanns inget att erinra, ännu. Men Gert skulle GARANTERAT synas närmare i sömmarna. Den mannen var listigare än ett helt kompani rödrävar tillsammans. Det var bara att syna Gerts varenda transaktion, minsta vink på lillfingret ungefär.

Troligen skulle Gerts tilltag inte upptäckas innan det redan sjösatts, och det skrämde SicherheitsDienst, då var det försent. En hel del kom troligen från släktingar som ville försäkra sig om att Staten inte skulle kunna komma över kapitalet och kunna konfiskera det. Släktingar som garanterat skulle få lida för det, om och när de fick reda på vilka som lämnat pengarna. Med det kunde han resa så långt han ville ungefär. Allt detta

var puts borta. Det var mindre uppskattat av högre potentater i leden av nationalsocialister som gärna hade hängt Renoir-tavlan på sina väggar. Det var det ekonomiska, på skadefronten var det värre.

Friedrich Kolbenz låg på sjukhus med en svår skallskada, utgång ovisst, livshotande skador. Redan kända skador var att synen och talet påverkats, han var blind och talet var svårt påverkat.

Fyra andra hade bland annat käkfrakturer, det märktes att de gått på en boxare. Hur var det med kopplingen till Gert Gorenwitz, det fick utredas vidare. Det här var en bra komplicerad historia att reda ut. Det var oerhört tillkrånglat. Gerts ekonomiska vandel skulle garanterat granskas, misstankarna om att det fanns att klaga där var substantiell. Bankirer och bankmän var sällan att lita på fullt ut, så fulla med finansiella trick och djävulskap att hälften vore nog.

Och den här var så långt ifrån en partimedlem man kunde komma. En "viss kritik mot partiet" kunde däremot tydligt misstänkas förekomma.

Tre-fyra amerikanska gangsters som livvakter, och så vidare. Gangsters som med skärpa visat att de knappast vek undan, och alla var ökända enligt Abwehr Ausland för organiserad kriminalitet i New York. De tuffaste jävlar som gått i ett par skor enligt samma Byrå.

Lite namn där och en mer känd gangsterboss kunde hittas i andra änden. Det gick rysningar efter Rottenführerns rygg. Man hyrde inte gorillor i onödan. Det var SD:s och Kripas sak att utreda.

* * *

När de gjorde detta så satt Wolfgang och Ilse i sin bil och åkte vidare i relativ lugn och ro mot norr. Solen sken och resan

var relativt behaglig. DKW:n brummade tryggt och med 70 km/h på mätaren var det bara att rulla på. Efter att ha hämtat det godset de hade i all stillhet stoppat undan för bättre tider i Kornwestheim, liksom farbror Gerts tillgångar, som fanns gömda i utkanten av samma ställe, det som tidigare gömts undan. Bl.a. tavlan av Renoir. Det var ett bedrägligt lugn som knappast lugnade varken Wolfgang eller Ilse, de var allt annat än säkra. Att det skulle bli klappjakt efter dem, så långt var de mer än ense om. Wolfgang och Ilse kommit en bra bit ifrån Stuttgart och körde så fort de kunde och vågade nära nog. Solen lyste i alla över helvetet de hade framför sig, bara det att slippa köra i regn. Bilen var i skick, höll ihop, men under inkörning, och det höll nere farten kännbart.

”Jag tror att Hitler kommer att göra det han skriver i sina förbannade böcker, ta död på oss alla. Men oss kommer de nog inte åt om vi lyckas ta oss över gränsen. Så nu är vi konstant i rörelse, vi tar inga risker, inte någonstans. Vi kan inte rädda någon i släkten längre, innan vi kommit över gränsen. Du skall vara tacksam att det inte är det gamla skrället vi kör med, den gick inte att lita på. Den skitbilen, ajöss.” sa Wolfgang tyst. Men väldigt bistert. Han ogillade läget å det grövsta, men insåg att han inte var någon att kunna göra något åt det. Han bad att bilen skulle hålla ihop och inte rasa ihop längst vägen.

Även om bilen var helt ny så var det fara å färde. Nu kunde de bara se om sitt eget hus och skydda sitt eget skinn från att bli skininflått, han gillade att ha kvar sitt eget skinn intakt i allra högsta grad. Det här skulle drabba resten av släkten, på något sätt, NSDAP kom säkert på ett sätt, det var han fullt medveten om. Det var med vemod han tänkte på släkten som blev kvar i helvetet. Han kunde inte rädda sina släktingar, hur mycket han än önskade det.

Möjligtvis från utlandet, regimen skulle punktmarkera allt vad nu levande släktingar hette. Så det skulle bli otroligt svårt, nästintill omöjligt. Gert var dödsdömd så fort nationalsocialisterna insåg hur läget låg till. Å andra sidan så

var Gert fullständigt medveten om det. En titt under baksätet på bilen hade garanterat inte slutat bra om herrarna Hitlers Ordningsmakt kikat där.

En specialgjord låda fullt med dyrbarheter, tillverkad samma dag som bilen kom in i garaget. lite spik och hammare och några gamla brädbitar. Dit de lagt ner allt godis som legat i Gerts väska innan de skickat den väskan i drickat vid en bro. Bilen var ett rullande kassavalv nära nog och det var bästa att inte skylta med det för mycket. Det var bara att släppa det för stunden.

* * *

Hos Gert var det bara att se tiden an och ringde prästen då han knappast räknade med att överleva det här tilltaget. Med villkor att han bodde i orubbat bo, till sin död. Utom att hämta de sista värdesaker som konst och annat från övervåningen som han bad kyrkan att hämta omgående ifall nationalsocialisterna gjorde hembesök. Efter att Wolfgang dragit var det garanterat livat i de nationalsocialistiska leden, så pass med liv att det inte var hälsosamt.

Det mullrade i leden och han var i högsta grad mitt på deras måltavla, det var inga idioter de hade emot sig. SA var enbart bottenslammet, det var intelligentian han fruktade. Något som hörsammades och det fanns inte en enda oljemålning i huset, inte en värdefull staty kvar. Inte någonting av värde mer än några av möblerna.

All kvarvarande bokföring från företaget åkte rätt in i eldstaden och brann vackert. Grovt bokföringsbrott ifall Kripo hade sett det. Nu såg dem inte det, och var inte menad att se det. Efterspelet skulle däremot drabba Kripo. Allt utom Hartmanns 250 miljoner. Hartmann skulle åka dit, punkt slut, det var ett slag mot vapenindustrin. Det skulle bli ett helvete

för Kripos Ekoutredare att reda ut vad som saknades och hur det hängde ihop.

Spisen blev full med aska och brända små pappersbitar, oläsligt och totalt utbränt. Inget han tänkte städa upp. Det skulle bli Kripos huvudvärk. Kom säkert påbud att några SA-töntar skulle få som jobb att pyssla ihop det där till något läsligt, lycka till liksom.

”Så där, nu kan de vackert försöka reda ut saker. Lycka till, nassenötter.” sa Gert skrattande.

”Ta över, mitt jobb är gjort, Over and Out.”

Hade han telegraferat till Joachim i Connecticut. ”Over and Out” var enbart för att markera att han inte skulle leva länge till.

[Over and out: klart slut]

”Så. Nu går vi tomhända härifrån. Jag ville inte säga det till Wolfgang men läkaren har gett mig dryga året att leva med tanke på hur dåligt hjärta jag har. Jag kommer att dö mycket snart om nationalsocialisterna hoppar på oss. Det krävs inte mycket våld. Jag har jämnt ont, men inte så ont att jag låter nationalsocialisterna mörda oss. Så roligt skall vi inte ha det. Jag kan lika gärna avsluta våra liv innan Hitlers hantlangare gör det. Inte det mest hedervärda, men kanske enda sakliga vägen, tar de oss får du ett helvetiskt avslut på ditt liv, i Gestapos källare. Och vi vet alldeles för mycket för att ta den vägen, är du med mig?” sa Gert. Fullt uppriktigt, till Heidi som bara nickade kort. Hon var mycket dålig och pratade rätt sällan numera, hon orkade knappt längre att vara sittande.

Hon sov mest och hade väldigt mycket värk, gick ständigt på starka värktabletter. Hennes enda önskan var att slippa plågas mer, men vägen via Gestapos källare gillade hon inte alls. Och vem skulle gjort det i himmelens namn?

”Jag skall bara se till att pengarna på banken försvinner utomlands innan vi dör. Hitler och Nationalsocialisterna skall inte ha en enda Reichmark efter oss privat. Den där enda 1 RM på kontoret är det enda de hittar. Gratulerar ifall de lyckas dela upp den till alla borgenärerna.” sa Gert lättad. Heidi skrattade gott, de dog utfattiga men, dit de skulle tog man inte med sig några jordiska tillgångar. Nationalsocialisterna skulle garantera inte ha det.

Han tog sig till banken och satte in det på ett konto i Schweiz som stod under Wolfgang och Ilse's kontroll, banken hade inte direkt reagerat på det. Banktjänstemannen var i högsta i maskopi med honom i frågan, och ställde inga onödiga frågor. Alla papper på transaktionen destruerades så fort den genomförts. Med andra ord så städades spåren undan, en fördel med tjänstemannaansvar, det gick att manipulera med finansiella överföringar.

Bankens rutiner gjorde det möjligt att låta originalslipen försvinna utan att påverka själva transaktionen, där gällde originalet. Kopian skulle sparas inne på banken i ett år. Ett gammalt system med anor till 20-talet, otidsenligt och hur lätt som helst att manipulera. Försvann kopian så famlades det i mörker. Det sköttes delvis manuellt och avsändarkontot försvann ur bankens system, och vart det gick kunde döljas. Garanterat olagligt men med 500 000 RM på fickan så var det han "som for på utlandssemester", bankmannen tänkte inte stanna kvar och ta smällen.

Hela släkten åkte med på samma resa, 16 personer allt som allt. Han hade kommit Tyskland 1928 från Österrike tillsammans med sin syster för att få ett jobb. Det fanns banker i andra länder med, även i USA, som Gert uttryckt det.

I samma andetag omnämnt att Joachim behövde finansiell hjälp. Det behövde inte Gert upprepa, det hamnade vackert i "gråzonen". Släkt i Chicago så bye bye, Tredje riket, Joachim tog emot och därmed försvann Herr Schmiedel spårlöst "på

egen begäran”. Joachim anställde karln som ekonom i sitt import och exportföretag. Lönen var tre gånger högre än vad han någonsin tjänat på banken. Det var bara vinst hela vägen.

Herr Schmiedel hade inga föresatser om att klara sig ifall Kripo skulle börja reda upp det här bedrägeriet, och i USA var han oåtkomlig. Hans andel i svindleriet var betydande, och Dachau hade väntat om han gripits. Det var sista transaktionen att undanhålla de allra sista tillgångar undan nationalsocialisterna.

Nu var de fullständigt utfattiga juridiskt och ägde absolut ingenting i praktiken. 100 000 var undanlagt för att föra ut deras stoft ut ur Tyskland, allt utöver det tillföll Svenska Kyrkan. Lejonparten dock fortsatt i släktens ägo, men hos personer i utlandet.

För att sedan åka hem, ringa kyrkan om att sätta fastigheten under bevakning, skriva ett litet avskedsbrev och ringa alla närmast anhöriga och meddela faktumet att de inom tre timmar inte längre var i livet. Och var de kunde hitta nyckeln in till huset samt var avskedsbrev samt överlåtelsepapper på fastigheten låg på matsalsbordet. Det var ett lätt beslut att ta.

”Till alla anhöriga.

Detta är vår sista vilja. När vi nu lämnar jordelivet lämnar vi det fattiga som kyrkråttor, det finns inga som helst tillgångar i dödsboet. SAMTLIGA FASTIGHETER med samtliga ingående inventarier tillhör svenska kyrkan, för den facila summan av exakt 1(en) RM. Vi skall inte begravas enligt judisk sed och ej på tyskt territorium, har konverterat till kristendomen.

Bevis och intyg på ligger i traven med juridiska handlingar under detta brev. Var vi vilar har ingen betydelse så länge det inte är i tysk jord. Varför vi beslutade att göra oss av med allt vi äger och har, beror på att vi på inga som helst villkor skall göda Tyska statens eller NSDAP:s kassakista.

*Vid våra sinnens fulla bruk.
Gert och Heidi Gorenwitz."*

Skrev dem och undertecknade det.

"Vi stannar tills prästen kommer. Nazi Fucks överlever inte om de kommer in. De kommer att komma, Wolfgangs flykt drar hit Nazis som flugor till en sockerbit. Nazis är bra Fucked Up för det. Be sure." sa en av gangstrarna, på sin brutna tyska.

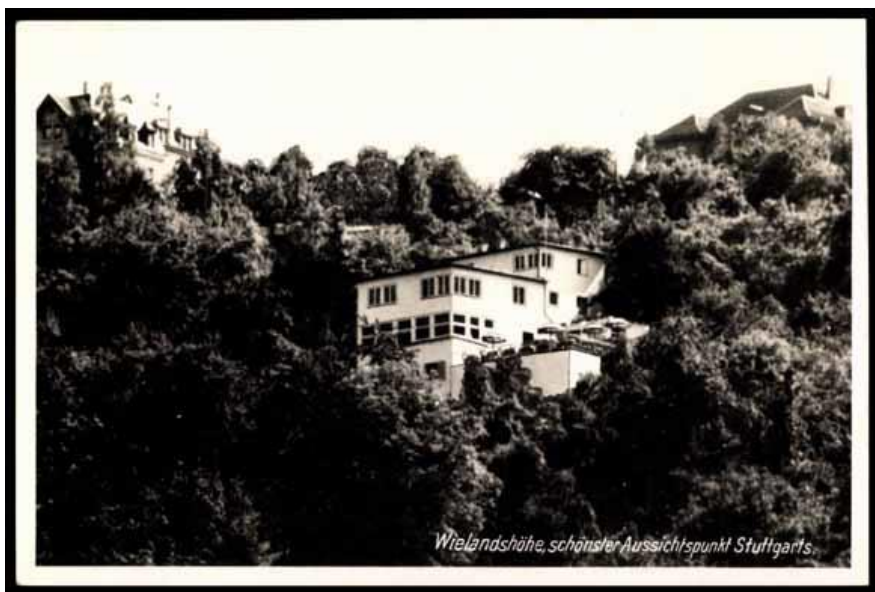
"Gott, se bara till att de försvinner. Dumt att utmana dem råttorna. Posta det här kortet och det här kuvertet när ni lämnar, från oss. Trevliga hälsningar." sa Gert bistert.

"Got it." svarade "The Jew" kort och tog kortet, han läste texten, och hånlog. Texten var på engelska.

"Dra åt helvete, nazi Fucks! Med onda hälsningar Gert och Ilse. Må ni brinna i helvetet! Det är där ni passar bäst!"

Stod det på kortet med en bild på Wielandshöhe i Degerloch på framsidan. Brevet var adresserat till Göteborg, Sverige och någon Rickard Gorenwitz.

PROVLÄSNING

Degerloch 1933

”Så där, nu är allt klart, låt oss nu få vila i evigheten. Du har lidit länge nog.” sa Gert kort. De gick till lilla salongen där de redan förberett allt. Hon satte sig ner och Gert satte pistolpipan i nacken på henne.

”Vi syns i himlen.” sa Gert lättad. Han tryckte av ett skott för sedan sätta sig bredvid henne och ta sitt egna liv. Han suckade av lättnad sekunderna innan han tryckte av. Han hade ringt till Liebermanns och meddelat det som skulle ske. Liebermanns som drog i samma ögonblick som han ringt och hade tänt på huset som brann i ljusan låga när de drog.

Huset var delvis sprängt och brandförloppet explosivt. Den stora villan var dödsdömd som bostad sett. Huset brann ner till grunden på ingen tid alls. Det fanns inga tillgångar i Tyskland efter att de varit på banken. Biljetterna till USA var fixade på någon timme och de försvann till USA via Belgien, som det

var planerat. De tog ut alla pengar i USA-dollar och sedan var det att dra västerut till Belgien. Och därifrån USA. "FIRE OUT!" hade meddelats samtliga till "Heaven's bankers" vilket var tecknet på att sätta in kraftfulla och avancerade krigsinsatser mot den tyska ekonomin med mycket stora finansiella tillgångar som försvann. Det var en avancerat ekonomisk krigsföring som skulle skada tyska ekonomin mycket allvarligt.

* * *

En 10 minuter senare kom ett gäng SA-män som sköts ner skoningslöst, pistolerna drogs ut på bråkdelar av sekunder och riktades mot SA-männen.

"Vad i helvete? Fucked Up Nazi Fucks med vapen? Så i helvetet heller!" sa "Steel Mouse", tvärförbannad, "Steel Mouse" drog fram pistolen och gav eld.

"Klipp de satans svinen!" sa "The Bull" ilsket och alla tömde magasinen i SA-männen, som studsade till av alla träffarna. SA-männen sprang in i en vägg av kulor.

"Perfekt. Slaktsvin a la Deluxe" sa "The Jew" hånfullt. Han ritade Davidsstjärnan på offren med blodet från en av SA-männen och gjordes face off på alla åtta. SA-männen travades upp på utsidan i en snygg trave, "The Jew" skrev *"Städa bort det här förbannade naziavskrädet"* på dem med nassarnas egna blod. Budskapet kunde garanterat inte missuppfattas. Davidsstjärnan var en påminnelse om att en Jude beskjutit dem.

[*Face off:*

Skjuta bort ansiktet med t.ex. en "kryssad" kula, kort sagt förstöra ansiktet.]

"Hälsningar från Dutch!" sa "The Jew" bistert. De andra gangstrarna bara asgarvade rätt.

"Från Lucky med!" sa "Steel Mouse" hångarvande.

”Vi får nog städa upp efter oss innan prästen kommer, präster gillar inte sådana här blodbad.” konstaterade ”Steel Mouse” buttert.

”Helt klart. Vi får hämta medel inne i huset och torka rent lite. Så prästen inte blir butter.” sa ”The Jew” leende. Deras del var klar men de hade laddat om ifall fler skulle komma och störa vid det som nu var den nya svenska prästgården. Dryga tio minuter senare var allt rengjort och ingen mänsklig vävnad låg någonstans, vad de kunde se i alla fall. Nu var det bara att vänta in prästen.

* * *

Prästen kom 25 minuter senare bort till Gerts hus och tog tag i den jobbiga biten och organiserade allt efter deras sista vilja och skulle se till att de begravdes i Göteborg, Sverige. Det var den lätta biten, nu var det bara att ordna det juridiska så allt var i sin ordning så Hitler och Company inte kunde sätta in insatser. Den högen med dödade SA-män utanför muren var en klar markering att Gert skyddat huset in i det sista från angrepp.

”Vad har de där SA-männen råkat ut för där ute på gatan? Ett slakthus?” frågade prästen, på engelska. Prästen uppfattade budskapet att SA-männen hade gått in på fel adress, bokstavligen. Bortskjutna ansikten och så många träffar med skott att de var som tesilar.

”De försökte göra intrång här, Sir, fel plats, fel tid, fel mottagningskommitté. Vi tog rätt på dem, skickade dem till Valhalla eller vart nu nazisvin hamnar. 9 mm och .45ACP stoppar SA-män effektivt. Det lönade sig inte, bröderna 9mm och .45ACP stoppar de flesta.

”Grim Reaper” fick nya kunder. Vi gav de där Nazis en sista hälsning. Till Djävulen, som tar emot själarna. De går inte uppåt till Paradiset. Det ser ni till, förbanna dem grovt.” sa ”The Jew”, korthugget. Prästen tittade besvärat på de åtta

nerskjutna SA-männen. Nog var det en hälsning alltid, men knappast den mest uppskattade bland SA/SS. Rena krigsförklaringen närmare. Han var inte heller beredd ha de där i Himmelriket, så en liten förbannelse senare så hade han meddelat Gud vart de skulle. En liten tjänst för den "Andra Potentaten" kunde han nog bjuda på, Gud ville nog inte ha det här skabbet oavsett hos sig, de hade knappast gjort sig förtjänta av det.

"Jag ser det, bäst ni försvinner innan Schupo eller Kripo kommer. Jag har inte sett något. Jag löser det här, bara ni är borta härifrån." sa prästen kort.

"Sir, det lär ni inte behöva upprepa. Herrskapet har gjort Suicide, vi åker hem till USA igen. Vi städade upp efter oss. Präster gillar inte blod och hjärnsubstans på grindstolpar, bland annat. Har inget intresse av att prata med nazi Fucks som torterar en. Föredrar att skicka dem till Helvetet." sa gangstern kort. Prästen gick bort och tittade på de mördade SA-männen. Prästen tittade besvärat på gangstrarna. Det *HADE* varit ett slakthus. Det var inte så mycket att dividera om överhuvudtaget.

Gangstrarna tog sina väskor, stoppade en taxi och drog från platsen. Att de in i det sista hade kämpat mot nationalsocialisterna var mycket tydligt, han hade personligen döpt in dem in i svenska kyrkan. Och Gert hade sagt några profana ord om NSDAP, och deras planer, planer Dahlman hade framfört hem till Sverige.

Prästen visste mycket väl om att Gert och Liebermanns skaffat undan miljardbelopp ut ur den tyska ekonomin. Inget han hade åsikter om. Det var bara att ringa Schupo och ordna upp det juridiska, och får Gert och Heidi dödförklarade, i laga ordning. Var och hur de där ute på utsidan hade dött, eller vilka som gjort det?

"Det visste han inte" och "hade inget intresse av att ta reda på". Schupo kom åkandes och kunde bara enbart konstatera

överlagt mord i åtta fall som brottsrubricering, där fanns inga tvivel. Gärningsmännen var en helt annan femma. Den engelska texten på mordoffren sa en hel del, vilka som kunde ha tänkts ha utfört det. Davidsstjärnan sa en del med, minst en var Jude av gärningsmännen. Det var ett spår i alla fall.

”God kväll Herr Dahlman. Mitt namn är inspektör Peter Freuer. De där otrevliga morden ute på gatan, vet ni något om det?” frågade Schupon.

”Tyvärr inte, men inget jag ville se utanför mitt hem precis. Rena slakthuset, det är bra blodigt. När det rinner ner blod ner gatubrunnen.” sa prästen kort.

”Ert hem, hur menar ni, Herr Dahlman? Nu får ni allt förklara er närmare.” frågade Schupon.

”Gert Gorenwitz sålde det till mig, strax innan sin död. Ägt det i en vecka nu. Han orkade inte längre fysiskt, mycket dålig. Heidi, långt gången cancer, jag gav henne sista smörjelsen. Redan två dagar sedan.” sa Dahlman kort, det hade han fått tillåtelse till av Heidi. Helt enkelt för att skydda sig själv från aktioner från NSAP:s hejdukar. Och Schupo och Kripo tillhörde det släktet.

Schupon var klart besvårad. Som insåg att det bara var att kalla på Kripo för vidare utredning. Det tycktes genast bli lite väl tillstökat för hans kunnande och för all del hans mandat. Här var det visst lite juridiska finter han inte riktigt behärskade fullt ut.

”Kan jag låna telefonen? Jag vill kalla på tekniker och Kripo. Det här är en mordutredning. Det här övergår mina befogenheter, bokstavligen.” sa Schupon kort.

”Det är bara att ringa, visst är det mord. Och mord framför en prästbostad är ju ingen snygg sak. Inte tu tal om annat.” sa prästen kort. Schupon bara nickade och ringde samtalet. Nog Fan såg det illa ut, med åtta nära nog slaktade SA-män utanför stenmuren. Blodet flöt om SA-männen bokstavligen, Det skulle kräva en rejäl sanering, trottoaren var snorhal av blod.

Schupon tittade på de mördade SA-männen, och kunde, utan större ansträngning, inse att de gått in i en vägg av eld.

Mindre än 10 minuter senare kom Kripo och teknikerna åkandes, som kunde klargöra att mordet skett inne på tomten. Mindre än 5 meter in. Det låg hylsor efter .45ACP och 9x19 på marken som avslöjade hur skyttarna hade stått. 16 tomhylsor till .45ACP och 12 st 9x19, sammanlagt. Vittnen hade hört en våldsamt skottlossning, där ett flertal vapen hade avlossats i tät följd. Minst 20-30 skott, skotten hade gått in i varandra. Inte ett fingeravtryck på en enda hylsa, till deras förbannelse. SA-män hade vittnat även om revolverar, revolverar lämnade inga tomhylsor, mer än i innehavarens ficka. Vart de sedan hamnade, inte var det hos mordutredningen inte!

Den där Davidsstjärnan som var påmålad med blod var ett oroande tecken. Budskapet som var klottrat på mordoffren var knappast trevligt. En kontroll sa att det var en markering att gangstern var Jude, och offret nationalsocialist. Och att det skett med skjutvapen, med andra ord amerikanerna. Gert var död redan när skotten fälldes. Kripo förhörde prästen som bara kunde se ett fullbordat faktum.

"Herr Dahlman, känner ni till identiteten på dessa amerikaner som skött skyddet här? Eller vad de kallades?" frågade Kripo kort.

"Inte en aning, tyvärr grinden var stängd och dessa herrar låg dödade utanför. De amerikanska gentlemännen hade hunnit resa iväg. Och då ringde jag er. Endast sett herrarna inne hos Herr Otto Gorenwitz, inga direkt ömhudade typer. Tämligen fåordiga, men knappast folk som presenterar sig med hela namnet. Det var visst fyra stycken. Det enda jag hörde den fjärde kallas var "Jew" men inga namn. Kan uppenbart ta för sig. Var uppenbart satta som livvakter." svarade prästen.

"Ja, tyvärr, de har hotat SA-männen sedan tidigare. De sa att de var välkomna att försöka att döda dem. Nu ligger de där SA-männen döda, det gick väldigt hett till." sa Kripon buttert.

"Låter som om de försökt förut? Jo tack, det där budskapet var inte vackert. Amerikanerna verkade inte gilla er nämnvärt. Eller?" undrade prästen kort. Han visste sanningen mycket väl.

"Ja, tyvärr, det var med ett nedslående resultat, en pistolpipa mot pannan. Det lugnande ner SA-mannen rätt hyggligt. Nej, ingen trevlig läsning." sa Kripon som helst undvek att svara på en viss fråga, det svaret låg liksom i en viss trave skjutna SA-män ute på gatan, klappat och klart. Det hade inte prästen behövt fråga.

"Åhå? Jag undrar hur korkad den mannen är som INTE tar det där hotet på allvar? Jag undrar mest varför de här SA-männen ens försökte? Allvarligt talat." sa prästen kort. Kripon tittade mest besvärat på prästen. Situationen var av den arten att det övergick hans mandat. Här kom helt andra myndigheter in i bilden. Han tog upp rapporten pliktskyldigast, för att föra den vidare uppåt i organisationen för utredning. Bara säkra bevisen, Inkluderat prästen fingeravtryck, mest på rutin, dem skulle förstöras efter utredningen om han var oskyldig. Inget tydde på någon som helst prästerlig inblandning, snarare att han blev ett offer i det.

"Så dumma män existerar inte. Bara att inse fakta, så dumma människor finns inte. Vad jag tycker? Ett sanslöst övermod, mot allt sunt vetande. Men dessa var uppenbart ett undantag från den regeln." konstaterade Kripon kort. Det var bara att se till att mordoffren på gatan togs omhand och forslades till bårhuset. Per lastbil, åtta mordoffer tog plats.

Identifikationen kunde utföras där. Det där mordet var knappast lösbart och gärningsmännen var mycket snabbt ut ur landet. Kripon tittade på alla papper och insåg att där fanns inget annat att göra, mer än konstatera fastställt faktum. Det var prästens bostad, Tack och Amen därtill. Alla papper var i sin ordning, stämplat och klart av berörda myndigheter.

Schupo och läkaren kunde bara kunde bara fylla i en dödsattest på båda.

Dödförklara dem, och sedan till bårhuset för fortsatt hantering tills de skulle begravas. Fullt normala rutiner kring dödsfall. De skulle föras till Sverige så fort transport och begravning spikats, i detta fall, Östra Kyrkogården, Göteborg, Sverige. Dödsorsak: Själv mord samt assisterat själv mord med skjutvapen. På mer närgångna frågor kunde prästen svara på att hon hade en terminal sjukdom som var i slutfasen. Med bara, högst, någon månad att leva kvar. inte ett ord om bedrägeriet. "Det han inte visste", det visste han inte heller. Terminala sjukdomar var orsaker till en del själv mord.

"Nä, vi kommer inte längre i det där. Själv mord, och vapnet i fråga har vi. Vi tar det med oss, som så bevismaterial. Ber om ursäkt att ni skulle råka på de där mordoffren utanför, ett bra otrevligt mord. Kan vi komma förbi om vi har fler frågor? Men vi ringer före." sa Kripon uppgivet. Det skulle bli ett helvete att hitta de där amerikanerna, var de nu fanns. Troligen var de redan på väg ut ur landet. Gert kunde inte ställas till svars för det, inte heller prästen som de facto hade alibi.

Kripo lämnade platsen och åkte bort till stationen för att skriva rapport på morden, en intern mordutredare skulle ta över. Läget var närmast bisarrt av sin natur, åtta mördade SAMän, utan att någonsin komma åt gärningsmännen. Ett Maffiamord i praktiken, enda skillnaden var att det skett på tysk mark.

Gärningsmännen betraktades som beväpnade och livsfarliga för allmänheten. Signalementet var mycket vagt mer än att en av männen var osedvanligt kort. Runt 160 centimeter, och den andra runt 170-175 cm. Mannen som pekade med pistolen var 180+.

Utredningsläget var dåligt, men inte omöjligt. Hos Gorenwitz fanns inget mer att hämta i det ärendet, en svensk präst tog inte ihjäl folk. Hur det skulle det ha sett ut? Präster var knappast så mordiska. Men vem i helvete var "Jew"? Det

skulle tas reda på, det var Abwehrs arbete i USA! Denna "Jew" fanns garanterat i amerikanska brottsregister.

* * *

Utan att vara medvetna om självmorden susade Wolfgang och Ilse vidare norrut. Bochum var målet för den dagsetappen, och där söka skydd, de hade redan ringt upp herr Münster som var beredd på att de var på väg. Det fanns plats redan i ett garage att gömma undan bilen undan åsyn. Wolfgang var inte säker på om myndigheterna hunnit med att registrera bilen fullt ut, om inte var det ett guldläge. Ilse som satt i passagerarstolen bara nickade, och såg ledsen ut.

"Vi skall nog inte återvända. Du har rätt. vi har inget hemland mer. Hemskt läge vi hamnat i." sa hon bittert. Förlusten av sitt gamla hemland gjorde naturligtvis ont i henne. Men hon hade inget val, nu var de flyktingar och hade i praktiken förlorat allt i Tyskland. Det syntes på Wolfgang med.

Utom en väldigt massa kapital, men familj, anhöriga, och allt det där låg bakom henne, för alltid. Allt det där som traditionen påbjöd att följa. De var i praktiken rättslösa, och fullt lovliga mål att gå på.

"Vi åker till Sverige, där kommer de inte åt oss i alla fall. Tro inte jag känner mig bättre än du gör, tror du inte jag kommer att sakna Tyskland? Rutger gjorde det och har det lugnt i Norrköping. Han startade en tobaksaffär där. Vi kommer nog på något med, bara börja jobba." sa Wolfgang. Bister i sinnet, nog i helvete hade Ilse rätt alltid. Han satte kursen mot Sverige och garanterad frihet från Hitlers fasoner. Tankarna hade farit fram och tillbaka i huvudet på honom, han var tvungen att hitta ett mål att sikta emot.

Svaret fick bli Sverige, väl där fick de planera för framtiden. Vilka garantier som nu fanns att luta sig emot, de var otroligt få i det här läget. Om ens några överhuvudtaget. Det var en

resa som definitivt var mycket riskfylld. De var väldigt medvetna om att behöva diskreta, oansenliga, övernattningar på vägen upp mot Sverige. De hade vänner som var Hitlerfientliga längst vägen och det var inte tal om att bo på hotell och andra mer bekväma inrättningar. Här gällde källare och privathem om man ville överleva, det var sedan länge känt.

Vänner som sedan länge var informerade om att de kunde komma hastigt på besök och då hastigt behövde skydd och då väldigt osynligt. De hade som mål att nå Bochum och där söka skydd för natten snarast möjligt hos Herr Franz Münster och hans familj, en frän kritiker av Hitlers politik. Det var långt att köra, men de kände sig säkra där, det gällde att komma dit med, utan att de blev påkomna. En fräsch bil underlättade en del, den här var splitter ny. I värsta fall så hade de ett par kontakter i Mannheim, bl.a. familjen Kreuss på Victoriastrasse.

Det var ett andrahandsval på grund av avstånd med mera. En familj som i all tysthet var kommunister men som på grund av det tryckande hotet från NSDAP knappast gjorde sig hörda, partiboken var knappast framme.

* * *

De nådde Bochum långt in natten och med hjälp av Herr Münster, kunde de ladda upp med mat, mm för resten av resan. De var dock inte så värst roade av att vara jagade. De var mer som "Vänliga Mullvadar" och hjälpte judar på flykt och andra jagade dissidenter att komma undan NSDAP:s klor, det var inte speciellt svårt att hamna i det läget. Det räckte med fel partisympatier.

Det räckte att uttrycka fel åsikt, som misshagade NSDAP, med följd att SA/SS kunde komma på besök. "Vägens änglar" som de kallades i de underjordiska kretsarna. Personer som var outhärliga om man ville ta sig ut, utan att

nationalsocialisterna grep vederbörande. Familjen ägde lite risiga och fallfärdiga fastigheter i Bochums utkant med som utnyttjades som "Skyddade boenden" för folk som var på flykt, och det var inte bara judar. Nära nog rivningskåkar men som sällan kollades av Hitlers hantlangare då de stod som "obebodda och skulle rivas" enligt informationen som lämnats till myndigheterna.

Lägenheterna var naturligtvis obebodda, det var ju lägenheterna som kontrollerades av nationalsocialisterna. Alla källardörrar, med mera igenspikade. Lite dolda ingångar lite här och var gjorde att folk kunde komma och gå osedda. Inte helt riskfritt.

Men herr Münster köpte upp ruckel för att sedan riva den och efter en tid sälja marken som tomtmark. Innan dess hann åtskilliga komma undan. Klart det drog till sig lodisar och andra med men fel sorts politik så.... Adjö. Hittades döda lodisar lite här och var, och skulden bussades på SA.

Några timmars sömn i källaren väntades innan vidare färd. Men då det var full jakt efter paret Gorenwitz blev det till att ligga lågt i tre dagar för paret Gorenwitz innan läget blev lugnare. Och fortsatt färd var möjlig. Herr Münster var i ett mycket besvärat läge och var tillfrågad varför han inte gått med i partiet och så vidare. De undvikande svaren hade haglat ifrån Herr Münsters sida, bokstavligen.

Det ökade inte direkt Herr Münsters acceptans för nationalsocialisterna, han svor tyst över dem djävulstygen. Deras bil var på håret att den skulle upptäckas och Wolfgang var mer rejält nervös, det var på håret minst sagt. De klarade sig oupptäckta och efter tre dagars allt annat än hälsosam stress kunde de pusta ut. Sova i tretimmarspass, och sådant slet fruktansvärt på dem, sedan den gnagande oron och skräcken över att avslöjas och gripas.

Det hade varit så nära som fyra meter enligt Herr Münster, och som själv hade haft besök han inte önskade. Han hade fått

ut dem utan att huset såg ut som ett bombnedslag och var otroligt lycklig för det.

”Wolfgang, ni måste skynda er ut ur landet. De börjar misstänka att ni reser norrut. Pratar om vägspärrar längst de större vägarna. Jag sprängde ”ert hus” förövrigt. Där för det huset åt helvete, i flisor, myndigheterna var fly förbannande på mig, men det satte jag som ett sabotage, och gjorde en anmälan på det. För att skydda mitt arsele. Sa att det varit några ligister som lekt med sprängmedel. Det var ju ett inbrott i ett förråd vid ett bygge inte långt härifrån, det stals bland annat dynamit därifrån. Uppriktigt, det var jag som stal den, och den kommer att hamna på vissa kontor tillhörande NSDAP.” sa Herr Münster kort.

”Herr Münster, jag vet inte hur vi skall kunna tacka er. De stora vägarna? Sedan när flyr folk längst dem stora riksvägarna? Tar de oss för idioter, ju mindre vägar, ju bättre? Strök någon svartrock med? Välj målen väl, det kommer inte att uppskattas.” sa Wolfgang kort. Han kände en enorm tacksamhet för det skyddet Herr Münster hade gett dem.

”Genom att ni kommer ut levande ut ur Tyskland, berätta för folk hur det verkligen är här. Ja, tre stycken SD-män flög åt helvete. Eller svartrockar som du kallar dem. De där svinen gör ju allt för att dölja det som sker här nu. Man kan ju liksom undra. Att ta Riksvägar är ju att be om att gripas, nötter. Jag vet redan vilka ställen som skall sluta existera.” svarade Herr Münster kort. Han schasade nästan iväg paret Gorenwitz. De tog fram bilen ur gömstället igen och fortsatte resan uppåt landet igen, nu var det dags att verkligen ge järnet mot gränsen. De här tre dagarna hade sinkat flykten, och var definitivt inte inplanerade.

Tre dagar som hade ökat risken kraftigt för upptäckt. Nu gällde det att komma sig iväg och det snabbt, varje dag extra det tog från och med nu, så ökade risken markant att bli gripen och mördad. De var ganska nervösa och det var inga trygga tider, långt ifrån.

Troligen hade redan efterlysning gått efter slagsmålet i Stuttgart. det var illa nog. Nästa mål var mot Essen varifrån de åkte mot Bremen för att sedan passera Flensburg mot danska gränsen och friheten. Sova några timmar där, lite här och ständigt vara i rörelse. Dem var oerhört nervösa, upptäcktes dem så var dem döda i samma ögonblick. Kunde dem så rörde de sig om nätterna.

Tanka bilen när man kunde, utan att bli gripen, allt var tvunget att planeras. 7 mars, Tisdag, och troligen var varenda SA och SS som kunde hoppa och nicka efter dem. och än var de bara halvvägs ut. Resten av sträckan skulle bli på gränsen till livsfarlig.

Risken att de skulle bli gripna var hur stor som helst. Han kom att tänka på den tjocka jäveln han vräkte in i väggen, hur hade han klarat sig, levde eller hade han avlidit av skadorna? Hade de ett mordåtal de ville hänga om hans hals? Han hade blivit skjuten direkt på plats.

”Vi måste försvara oss om vi blir upptäckta, och se till att de inte kan skvallra, tyvärr, kanske till med döda om det hettar till. Kalla det självförsvar. Vi har bara att gilla situationen, tyvärr” sa Wolfgang buttert.

”Så du säger det, vi tycks leva i våldsamma tider.” sa Ilse, hånfullt.

”Kalla det vad du vill, nu ser vår situation ut så. Det går inte att uttrycka mildare.” sa Wolfgang, kort, men sakligt. De var i en extremt hotfull situation, att vara jude i Tyskland var definitivt farligt. Det begrep Ilse allt för väl, och dem var tvungna till åtgärder därefter, kanske inkluderat mord. När SA-män utan repressalier kunde t.o.m. döda en jude på skoj i en pissoar. Tvärtom var det ett direkt dödligt hot. Det hade SA-män och andra kunnat i praktiken sedan 1928, men efter årsskiftet 1932/33 var det ännu värre. Det här var en situation som Wolfgang tyckte var rent åt skogen, men samtidigt så spelade ett farligt spel med livets herre.

Där förlust betydde döden. Och den kom direkt, utan dröjsmål. Han var en man som inte vek sig för repressiva åtgärder, men detta här var för mycket för honom med. Det här hade vart på gränsen att gå ur händerna på dem, på ett hårsman.

Än styrde de spelet, och var tvungna att hela tiden vara minst ett steg före SA/SS. Trots det hade situationen blivit ett överlev till varje pris - liknande läge. Han kunde inte slåss mot hela NSDAP ensam, det var därför bättre att lämna landet och rädda sitt och Ilse's liv. Det gällde deras eller jagande nassarnas liv i värsta fall, det var frågan om liv och död. Tyskland var inte längre lämpligt att bo i.

Tyskland skulle inom kort vara högst olämpligt att befinna sig i om man var jude allmänt. Och i hans fall så var det etter värre, han hade ställt till en batalj mot SA-män, och det skulle garanterat beivras.

* * *

Han var oerhört vaksam och strax ovanför Bochum blir det riktigt hett igen. De upptäcktes och Wolfgang kommer i kraftfullt bråk, när Wolfgang var tvungen att lätta på trycket. Snabbt stänga gylfen och vara beredd på det värsta. Tre SA-män, Som kom springande i regnet. Vart i helvete de nu kom ifrån.

"Där är de svinen, ta dem! Jävla Judesvin!" vrålade en av SA-männen. Och drar med sig två kamrater och började springa mot Wolfgang.

"Satan! Inte nu..!" sa Wolfgang ilsket. Fel plats, fel tidpunkt och fel omgivning. På en bakgård med murar på tre sidor, och ett grusunderlag, kom Schupo så var de fångade som ett par råttor. Risker att åka dit var överhängande. SA-männen själva verkade inte nyktra och skulle nog kunna tas om hand. Läget var som det var och agera därefter, snabbt och resolut. Det var bara till att börja veva och han sliter tag den första av farten

och sänker karln med en uppercut som visste var den tog. Här var farten och angreppets snabba förlopp till hans fördel, han kunde utnyttja situationens karaktär till sin fördel, och röra på sig för att inte falla offer för ett angrepp av flera samtidigt.

SA-männen hann inte med i förloppet och var i underläge. Bara för att få tvåan och trean på sig och att det bara var att se till att freda sig. Tvåan åker på en solar plexus och viker sig, och innan han hinner räta upp sig får ta en kraftfull uppercut som sänker honom. Under tiden drar trean kniv mot honom varför han vräker tvåan på honom för att kunna få lite ”andrum”.

I det följande handgemänget, när SA-mannen rasande ger sig på honom. Wolfgang vänder kniven mot bärsärken själv och begraver den i halsen på honom. Mannen faller ihop lealöst mot marken, God Natt och Adjö.

Rätt upp vid strupen och som var direkt dödande. Wolfgang förstod omedelbart allvaret i det. Tre man hade åkt i backen på några minuter, och en av dessa dödad i bataljen. Han tycktes vara förbannat bra på att slåss i alla fall. Just nu var den förmågan livräddande. Inte direkt det som gynnade läget.

Åtta SA som råkat ut för ett nerköp, det kunde varit värre. Nu var det ännu mer angeläget att komma sig iväg ut Tyskland. han såg sig om, det måste ha varit de tre enda SA-männen i grannskapet som han stött på. Det var knäpptyst i grannskapet och inte ett enda oberoende vittne.

”Skit också, det här är inte alls bra, jag behövde inte ett mord på halsen precis. Nu är det ta mig ta sig fanken glödhet, precis det som inte fick hända. Håll nu ihop, bildjävlar..... För helvete...” tänkte Wolfgang bistert. I exakt samma ögonblick som kniven ”vackert” sjönk in i SA-mannen. Nu blev det katastrof värre, att slå ner dem var en sak, men att ta livet av SA/SS-män, kalla det nödslakt. Eller värre, det hade dragits till sin yttersta spets. Rasade bilen så satt de i skiten.

Ett mord på en SA-man var det värsta som kunde ske. I praktiken skyddade av Staten, och där straffen var i stort sett

automatiskt utdelat dödsstraff. Det blev kula i huvudet på stående fot i bästa fall, i värsta fall åkte man i galgen i någon lyktstolpe. Båda sätten var lika oönskade. Bara olika plågsamt, tredje alternativet var ”Källaren” och det undvek han till varje pris. Det helvetet önskade han inte ens sin värsta ovän. Så länge NSDAP styrde och ställde var det i högsta grad olämpligt att återvända till Tyskland, så långt var klart. Ilse ser med förfäran att Wolfgang direkt mördade SA-mannen och denna gången fanns det inga direkta vittnen.

Han tittade sig runt och insåg att de haft en sjuhelvetes dålig otur, att springa på just dem tre dårarna som råkade finnas i grannskapet. Det var inne på en bakgård och inga vittnen hade befunnit sig på platsen. Det bokstavligen urusla vädret gynnade honom, regnet stod som spön i backen. Grådis och det vräkte ner, perfekt om man tänkte sig komma undan. Belysningen var urkass och lyste knapp upp sig självt. Bara det en lättnad, identifieringen skulle bli svårare, lite i alla fall. Ilse var i en märkbar chock, hennes man hade med berätt mod stuckit ner den där SA-mannen. Det hade hettat till tämligen oönskat och tre man låg ner som tack för kaffet. Hennes man hade slagits för sitt liv, och i den svängen dog den där mannen. Sämsta tänkbara platsen för övrigt, tättbebyggt, illa lokaliserat med tanke på Schupo och likasinnade. Det där usla vädret var deras allierade, och gynnade deras situation. Det kunde kanske rädda henne och hennes man?

Wolfgang noterade att en av de nazisterna han slagit ner liknar honom både i ansiktet och i kroppsstorlek.

Närmast dubbelgångare, som det såg ut, lite skit på identitetskortet, och Dachau låg ”farligt nära” till för nazisten, fotokvaliteten var ju inte den bästa på deras ID-kort. Och varför inte låta honom drabbas av det där? Det var lika bra det. Här fick det tas till tjuvknep, kunde de slänga grus i maskinen så gjorde de det. Diversionsåtgärder som skulle ge mer tid för flykten. Nu var det dags för århundradets värsta falskspel alla

kategorier. Det kunde utnyttjas till hans fördel, och ge Hitlers hantlangare rejäla problem. Nu kunde han köpa sig lite tid och sinka SA-männen, som knappast var kända för att vara klipska i huvudet. Hade dem lite i skallen så tog SS dem i sina led, det var där intelligentian höll till. Deras dumhet var knappast underskattad, och lite maskerad fick Ilse tåla.

”Hmmm... Hur skulle det vara att leka SA ett tag och förvill dem ett tag? Kunde vara omväxlande, vem av dem är mest lik mig?” undrade han. SA-man nr 2 var mest lik honom. Han log elakt och tittade på Ilse med ett snett leende.

Wolfgang var knappast glad för den här avledningsåtgärden, den kunde, och skulle förvärra läget ifall de greps. Med andra ord, en viss risktagning. Hon tittade med förfäran på honom. Hon tyckte inte alls om det hon såg sin man göra, det var alldeles förfärligt.

Wolfgang strippade den medvetlösas SA-mannen på sina kläder och vapen för att lämna honom naken. Han hade ett extra gammalt, nu ogiltigt, identitetskort han kunde han ha roligt med, och utnyttja mot nazisterna. Fotot på den var det sämsta han haft någonsin, och mer likt det där kräket än honom själv.

Han skulle ge den nazisten ett helvete att klara sig ur lägren, om han hade tur. Det var dags att ge igen för gammal ost riktigt gammal ost som stank djävulskt illa. Det var ju ändå tämligen slut med att behöva visa upp det mer. SA-mannen skulle få ”lite roligt” med att värja sig från vad som väntade framöver ett tag för honom.

Det skulle bli bra stökigt för SA-männen. Så stökigt så det skulle leda till en viss huvudvärk, något han gladeligen bjöd på. Ju mer ju bättre. In i bilen, fram med det ur en av väskorna tillsammans med ett par gamla slitna byxor och skjorta, och de garanterat sämsta skorna. Samtidigt som han själv droppade arbetskläderna och bytte om, för att sedan elda upp det vid tillfälle. Ett mycket illa valt tillfälle för SA-männen att komma

i bråk, så långt var klarlagt. Han solkade ner det och lägga ner det vid den nerslagna SA-mannen, efter att han dragit på honom hans gamla skitiga paltor. kortet var skitigt nog för att vara trovärdigt.

Nog såg SA-mannen "Judisk" ut alltid, tillräckligt för att övertyga Schupo/Kripo/SA/SS. Det kunde fungera, ett gott försök i alla fall.

Han torkade nogsamt av alla fingeravtryck på kniven och satte den i handen på en av de andra SA-männen. Att sätta dit honom på det mordet, han kunde ju hoppas i alla fall, i krig var alla medel tillåtna sades det. Det skulle ge Kripo jobb i alla fall. Det var ju knappast "olagligt" i hans utsatta läge att utsätta fienden för besvär. Bara ytterligare ännu en åtgärd att köpa sig tid till flykten, och sätta dit en annan på mordet.

Han skrattade gott och drog uniformen med sig in i bilen. Han gottade sig att åt att den där dumma och intorkade SA-mannen. Som troligen skulle få det rätt besvärligt läge att trassla sig ur det där och han fixade sig en respekt hastigt och lustigt. Han "hade ju blivit gripen" så att säga, till någons sura förtret.

Denna någon hette SA-Mann Johann Schmidt. Sedan rappt som en iller ifrån platsen innan någon hade fått nys om deras närvaro, problemen fick SA-männen ta själva, utan åskådare. DKW:n brummade på vackert ifrån platsen och snart vart de en bit bort i tryggare omgivning. Vädret var bokstavligen det sämsta på år och dagar, vindrutetorkarna kunde med möda ta bort regnet från vindrutan.

"Gissar att den där SA-mannen kommer att få det svettigt, jag lade dit mitt solkiga gamla ID-kort, det där som gått ut. Kanske köpa oss lite tid, hoppas det i alla fall, det ser mycket övertygande ut där borta. En krigslist får de allt tåla. Den karln är väldigt, väldigt lik mig, och han kommer garanterat bli förvånad när han kvicknar till. Kanske den där SA-mannen åker på mordet med? Gör han det så är det ajöss med honom, han lär se en celldörrs insida i så fall. Torkade bort alla mina

avtryck på kniven, så, hans avtryck är dem enda på kniven. SA är kända för enkla lösningar, så stor risk att vi precis dömt en SA-man till döden.” sa Wolfgang snett leende. När han körde på ordentligt ifrån platsen.

”Men fy vad lumpet..., Dachau nästa för honom? Den som håller i kniven, så...? Här dömer vi SA-män till döden, tror du...?” sa Ilse skrattande.

”Just den träskallen, tänker inte ta reda på utgången av det där. Det kommer att bli livat, garanterat. Fullt möjligt.” bekräftade Wolfgang buttert.

”Stackars SA-man..” sa Ilse hånfullt. Nog var det ett lumpet trick men det hade köpt dem lite tid, och det var väldigt värdefull tid. Ju mer tid de kunde köpa sig ju bättre, på nationalsocialisternas bekostnad. Det kunde vara den tid de behövde för att hinna klara sig ut ur Tyskland. Tid de inte kunde få nog av i det här jobbiga läget.

”Förhoppningsvis så får min ofrivilliga dubbelgångare en del besvär! Tycker inte synd om honom, inte det minsta.” sa Wolfgang hånskrattande.

”Tror han har mina sympatier? Inte en chans.” svarade Ilse buttert. Han hade alla besvär i världen för att inte gapskratta. Hotbilden var mycket kraftig men de styrde trots allt sin situation fortfarande. Men i och med den här avledningsmanövern så var situationen delvis förändrad för en kort stund.

Chansen var stor att den satte käppar i hjulen för de nationalsocialister som låg på jakt efter dem. Att det störde deras planer. Att de inte kört rätt norrut gjorde att SA troligen var osäkra på vart de skulle resa.

* * *

Hans antagande var rätt, Schupo hade hittat de nedslagna. Larmet gick löst, polisutredning inleddes och polisen utredde det som en misshandel, i typisk polisordning, och

mordutredare kunde prydligt avfärda allt utom mord på den tredje som låg död. Kripo tog över och tog naturligtvis alla vapen som fanns på platsen för kriminalteknisk undersökning. Sedan for Fan igång på allvar. Den strippade SA-mannen blev tagen för Wolfgang och höll på att hamna i Dachau på ett nödhår.

Överborgmästaren Otto Ruer låg löst till med. Gauleitern Josef Wagner var inte direkt imponerad av händelseförloppet och beordrade en fullständig utredning. Överborgmästaren i Stuttgart Karl Strölin var knappast lyckligare.

SA-mannen var direkt ursinnig och svor på att mörda Wolfgang egenhändigt om han någonsin fick tag på honom, inte för att chansen var stor för det. Det var mycket som motsade det, bland annat en låst celldörr. SA-mannen hade haft ett helvete att bevisa sin riktiga identitet, innan hans högre befäl kunde bekräfta att han verkligen var han.

Hur långt det nu hjälpte, han låg i djupt onåd för tillfället, och dessutom under brottsmisstanke, för mord. Det blev ett rejält rabalder minst sagt under ett par dagar framöver där. Och ett helvetes liv hos den bestulne SA-mannens högre befäl.

Mordet på SA-mannen var mer än vad de tänkte tåla och den här förbannade juden skulle få betala för det. Dem hade tagits in dyngsura, efter att några förbipasserande hade ringt Schupo. Inte helt uppskattat att redogörelsen var ofullständig, det fanns vissa saker som inte stämde ihop. Det fanns ett bra signalement på den påstådda mördaren, och ett registreringsnummer, enligt SA-männen. Liksom att bilen var en relativt ny mörkt grön DKW. Det var bara gå på den informationen, till att börja med.

Det kom snabbt upp ordentliga tvivel på den redogörelsen. varför fanns inte Gorenwitz fingeravtryck på kniven? Luckorna i berättelsen var helt enkelt för stora, luckor som inte gick att förklara. Båda två SA-männen sattes i häktet under utredning. Det här fallet var långt ifrån solklart, tvivlen var för

många, indicier på att det funnit schism mellan männen, om en kvinna, var graverande. Männen var inte nyktra när dem greps togs om hand heller för den delen. Indicierna haglade bokstavligen. Trist nog fanns det inte ett enda oberoende vittne till händelsen, som kunde ge sannolika bevis mot Gorenwitz.

De enda faktiska bevisen som de facto fanns pekade emot SA-Mann Günter Wauldner, som den sannolika mördaren, han och mordoffret, SA-Mann Uwe Oppern sökte gunst hos samma kvinna. Frau Greta Von Belz, som naturligtvis hade förhört i ärendet.

Och Günter Wauldner hade varit väldigt ihärdig i sin uppvaktning, men att hon föredrog Uwe Oppern. Med ens uppkom ett uppenbart motiv till mordet.

Nu var det enbart skäligen misstanke om mord på Gorenwitz, om ens det. Det fanns inte ens skäl att gripa dem för det. Att de slagits med de efterlysta Wolfgang och Ilse Gorenwitz var däremot klarlagt. Det var ett jäkla liv över den stulna uniformen, långt ifrån att det uppskattades.

Det var ett helgerån enligt deras sätt att se det, minst sagt. Men just nu var den här mordutredningen Prio ett. Uniformen fick redas ut senare. Jakten på Gorenwitz upphörde dock inte på grund av den här mordutredningen, där fanns helt andra misstankar.

* * *

Under tiden drog sig sällskapet Gorenwitz hastigt norrut och snart nog var de i en relativ säkerhet. De stannade till i ett skogsbryn någon mil bort och Wolfgang bytte om till nazistens uniform och skrockade elakt. Perfekt kamouflage i den Gauen. En SA-man bland andra var inget avvikande. Och under jakten på dem, så fanns dem lite varstans. Han klev in i bilen igen och startade bilen och åkte vidare.

”Heil Hitler på dig, haha.” sa han skrockande till Ilse. Ilse rös över detta med uniformen, men skrattade avmätt, skämtet

uppskattades inte av Ilse. Bara att se Wolfgang i den knockade SA-mannens uniform var skamligt, men ett trick i att lura skjortan av nationalsocialisterna. Hon ryste synligt av obehag, den uniformen fyllde henne med fasa. Hon ogillade också att han hade mördat en av SA-männen.

”Var det så nödvändigt att döda den där SA-mannen?” sa hon besviket.

”Det var han eller jag, och då var det bättre att han fick ta hugget, som jag sa, det packet eller vi. Nu pratar vi om liv eller död, det här är vår kamp för överlevnad. Här åker nog SA-mannen på det mordet. Sedan kan Talmudtexterna säga precis vad de vill. Välkommen i folkgemenskapen igen, för ett kort tag, innan vi lämnar den för gott. Vi kommer inte att vara tyskar länge till. Det till dig. Kriminellt? Vad är det vi INTE brutit emot enligt nationalsocialisterna? Jag kan inte komma på något i alla fall. Bara att vi lever är väl kriminellt enligt NSDAP. Första och sista gången jag bär Hugo Boss, för övrigt.” konstaterade Wolfgang krasst. Kom Schupo/Kripo/SA/SS på honom så slutade det i galgen eller helt enkelt med ett skott i pannbenet. Minst ett mord på ”meritlistan”, det kunde vara två. Hade han en bra tur så åkte den SA-mannen på det. Det slutade med deras död oavsett hur, om de kom på dem.

Hon ryste över de orden han hade uttalat, det var en hädelse, men hon förstod läget. Wolfgang var praktiskt lagd och vissa lösningar var kanske nödvändiga, om än inte snygga. Och detta tillhörde knappast de snyggare, mord, lögner, mygel, med mera i en salig blandning. Wolfgang såg mest oberörd ut, och hon insåg att det var lika bra att spela oberörd hon med.

Regnet smattrade mot rutorna och taket och det gick knappast speciellt fort. Hon var trots sin starka tro väl medveten om att det hade köpt dem mycket värdefull tid i flykten.

Hennes man hade köpt nära nog dagar av tid, genom det där mordet. Och den här lilla maskeraden var en snygg sorti och ett genombedrägligt listigt drag att skaffa sig ett ännu större försprång från att gripas. Att den stank av ondska var något hon förträngde in i det sista. Det var något hon kunde leva med den korta tid den uniformen fick leva.

Kände hon Wolfgang rätt så skulle inte den bli långlivad. Nu skulle det bli ett teaterspel utan dess like för dem, de skulle bli övertygade nationalsocialister för ett par dagar framöver. Bli övertygande delar av den så kallade "folkgemenskapen" igen.

"Den här SA-uniformen tänker jag elda när vi når gränsen och kommit över till Danmark. Lita på det, vi har haft en otrolig tur att komma så här långt utan att gripas. Den här uniformen kommer inte att fungera så länge till, tyvärr. Men det lilla den gör det, skall utnyttjas. Fanskapet är numrerad efter Westfalen, bruna kragspelar/19. Tyvärr, så någon mil till, sedan åker den i väskan. Och vi kan tyvärr inte dumpa av den i Tyskland. Om vi inte gräver ner den, och vi har tyvärr ingen spade." sa han. Lika allvarligt, läget var mycket allvarligt om dem greps efter den uppgörelsen. Det var en perfekt förklädning och det lurade åtskilliga nationalsocialister och de bara åkte vidare. Tyskarna var medvetna om att de var på väg norrut, det märktes. Även om misstankar om Frankrike naturligtvis fanns med i bilden. SA-männen var inte riktigt säkra på vartåt "de" var på väg, och hade fått dela upp sig, vilket försvagade sökledjan märkbart. Frågorna på om "dem" hade setts, kom från och till men inga misstankar att dem pratade med "buset självt".

Men gjorde i sin iver i att jaga dem den gigantiska blundern att aldrig gå ut med någon officiell efterlysning på dem. Det brast i kedjan på grund av både slarv och ren och skär vrede. Ett så famöst misstag att åtskilliga nog skulle få den tvivelaktiga äran av att bära det så berömda hundhuvudet. Likaså inkassera ett par ganska ilskna samtal från högre ort som inte uppskattade detta när det uppdagades. Samtidigt så

blev det klart att registreringsnumret var fel, det fanns ingen bil som ens hade det numret.....

PROVLÄSNING